

Превъзходното величие на Неговата сила

От Рик Джойнър
Превод; Емил Енчев

Въведение

Това е най-необикновеното време, в което някога се е живяло. Да се познава Господа и да Му се служи в тези времена е вероятно най-вълнуващата привилегия, която някога е била предлагана на някой мъж или жена, и тя е била предложена на теб. Обаче, велика привилегия идва и голяма отговорност, а с великите възможности идват големи трудности. В действителност, вероятно никога не е било по-трудно да бъдеш в служение. Тази книга беше написана за да спомогне осветяването на почитите и отговорностите, трудностите и възможностите срещащи онези, които са в служение днес.

Промяната идваща сега върху света е толкова бърза, че единственото нещо, на което ние сега можем да разчитаме е промяна. Основите на всяка религия, философия и система на правителство са разклатени. Да се противопоставим ли на промяната, или да ѝ помогнем да установи своя курс? Отговорът е и двете.

Ако ние не се противопоставим на промените, на които трябва да се противопоставим, ние ще станем предмет на промени, които не желаем. Както гласи старата поговорка, “Корабът във водата е добре, но вода в кораба не е добре!” Голяма част от църквата е била потънала под влиянието на хуманистичните сили, на които тя се е опитвала да влияе когато е трябвало да застане смело срещу тях. Много скоро църквата ще се срещне със своята вероятно най-голям изпит в това как тя ще се свърже със света. Онези, които не разбират промените, които идват ще бъдат пометени надалеч от тях. Онези, които ги разбират ще бъдат в позиция да им помогнат да ги насочат. Нуждата от пророческа яснота никога не е била по-голяма.

Благотворителност с мъдрост

Това може да бъде трудно да се разбере сега, но една от най-големите атаки идващи върху църквата ще спечели вход чрез нейното състрадание. Трябва да подчертая “нейното” състрадание, а не Божието състрадание. Една от първостепенните стратегии на врага е да измори светиите. Той прави това чрез освобождаване на орда от “лъже братя” за да открадне хляба на децата. Той ще използва тези лъже братя за да погълне по-голямата част от времето, вниманието и енергията на лидерството на църквата, така че да не им остане нищо за Божиите хора.

Тези хора ще бъдат първите във вашите молитвени списъци, и ще се опитват да погълнат толкова много от вашето време и енергия, че вие няма да имате нищо да дадете на другите. Тези ще се тълпят около пасторът след всяка служба, така че той няма да има време да говори с никой друг. Те ще ви се обаждат и ще искат внимание в най-неподходящото време, и никакво количество внимание няма да бъде достатъчно за тях.

Тези хора не са съзнателно зли, и вероятно нямат идея, че вършат това. Мнозина са просто наранени хора, които постоянно се нуждаят от утвърждаване и внимание. Има голяма опасност, когато веднъж видим това да позволим на себе си да станем корави за основните

нужди на хората. Ние трябва да ходим в разпознаване или често ще бъдем отклонявани от служението, за което Бог ни е призвал. Пазете се от онези, които вземат много от вашето време, внимание и сила, но не се променят истински.

Духовен социализъм

По-горе накратко описах Сатанинската стратегия срещу индивидуалните служители. Следва описание на главната стратегия, чрез която той се стреми да впримчи цялата църква.

Целият свят сега започна да разбира, че социализма не работи. Социализма уговаря хората да зависят от правителството да посрещне техните нужди. Това може да бъде доста добро в началото, но когато хората постепенно загубят своето чувство за лична отговорност (което неизбежно се случва под социализма), правителството започва да бъде обвинявано за всеки проблем, и искания са поставени върху него, за да посрещне всяка нужда и желание на народа. Скоро дори ужасни престъпления са извършени в обществената среда, което, разбира се е правителствената отговорност. Не е възможно за някое правителство да издържи този натиск, така че то накрая ще се сгромоляса.

Вероятно последната главна институция, която да разбере, че социализма няма да работи е църквата. В един смисъл това е разбираемо, защото ние знаем, че Бог снабдява всички наши нужди. Грешката е, че мнозина са тълкували това като че църквата снабдява всички наши нужди. Тази заблуда ще причини сгромолясването на онези, които са победени от нея. Църквата е тук за да помогне на хората да възстановят взаимоотношението си с Бог, а не да заема мястото на това взаимоотношение. Църквата не е тук, за да посрещне нуждите на хората, но да ги свърже с Единствения, Който може.

Това не отхвърля делата на милосърдие, които в действителност са основа на християнството. Обаче, има граница, която ние можем лесно да пресечем, което действително ще убие силата на истинското милосърдие, също и църквата или служението, които я пресекат.

Бездомни хора неотдавна започнаха да идват в нашите събрания. Те са чудесни хора, някои, от които наистина търсят Господа. Веднага някои от нашите членове се обърнаха към мен и попитаха какво ще направи църквата за тях. “Нищо,” беше моят отговор. Защото църквата като институция не трябва да им отговаря, отделните хора трябва да го направят. Истинското милосърдие трябва да бъде лично; То трябва да бъде взаимоотношение. Когато поставим отговорността за милосърдието върху институцията на църквата, ние лишаваме личностите от една от техните най-големи възможности да обичат другите. Силата на Бог да посреща нуждите се освобождава чрез любов, не чрез програми.

Това не означава, че няма някои дела на милосърдие, които ние ще правим заедно като събрание, но трябва да бъдем внимателни да вършим само това, което сме били призвани да вършим. Исус никога не отговаряше на човешките нужди; Той вършеше само това, което виждаше Неговия Баща да върши. Ние трябва да ходим в същия вид покорство или ще паднем в смъртоносна клопка, която е поставена за онези, които ходят в човешко състрадание вместо в Божието състрадание. Тази клопка е форма на социализъм, който накрая ще ни отдели от нашия истински Извор. Това също ще ни измори като ни принуди да носим човешкото иго вместо Господното.

Казвайки всичко това, аз знам, че един от най-големите проблеми в църквата днес не е, че се опитва да прави твърде много, но че не прави достатъчно. Ние сме изправени пред голямо “Лаодикийско равнодушие.” Обаче, главната причина за тази апатия се корени в

досадата, която идва от опита да служим в човешко състрадание вместо чрез помазанието на Святия Дух. Църквата е изтощена от всички проекти и програми наложени върху нея. Пътят водещ въвн от апатията не е да накараме църквата да се движи отново, но да види своето упълномощаване от присъствието на Господа. Когато тя е упълномощена по този начин тя ще види истински и траен плод от своето служение. Тя също така ще ходи в радостта на Господа, която е източникът на нейната сила.

Надвиснала катастрофа

“Спестявания и заеми” в САЩ бяха обвинени за мошеничество и безотговорност в своята област. Такива неща може да са допринесли за слабостта на компанията, но те не бяха причината за нейното сгромолясане. То беше предизвикано от законопроекта на Рейгън за данъчната реформа. Тази данъчна реформа беше много необходима и дори закъсняла, но тя беше въведена по такъв начин, че унищожи търговската стойност на имуществата, върху които компанията притежаваше повечето от ипотеките.

Стойността на истинското имущество е била погрешно подпряна от данъчните извити бърлоги, които трябваше да бъдат затворени. Обаче, промяната на данъчните закони по начина, по който нашето правителство често го прави има бизнес уловил се в нещо като опитвайки се да играе игра когато правилата да постоянно променяни. Една минута движение ти причинява отбелязване на удар, и следващия път, когато се движиш ти губиш. Това не е само разочаровашо, то пречи на същността на дългосрочния план, който истинското икономическо изцеление изисква.

Ако данъчната реформа на Рейгън беше прокарана преди няколко години това би ни спасило всичките стотици билиони долари. Това беше случай на вършене на правилното нещо по погрешния начин. Сега ние отчаяно се нуждаем да имаме радикални промени направени в нашата благополучна система. Ако ги направим твърде бързо цената ще бъде далеч по-голяма, отколкото някога ще сме спестили в бюджета. Колкото и лоши да са сегашните правила, върху които много са изградили своя живот. Те няма да могат да променят техните животи толкова бързо колкото правителството вероятно ще изисква от тях. Тълпите от хора са близо да бъдат опустошени. Последната загуба както на хората така и на собствеността обещава да бъде много по-голяма, отколкото тази, която преживяхме със сгромолясането на “Спестявания и заеми.” Църквата и исляма се състезават да запълнят този вакуум. Църквата понастоящем не е в добра позиция за да се сражава в една от най-големите битки за душата на Америка, която някога е водена.

Капанът може да бъде врата

Църквата има силата да обърне тази надвиснала катастрофа в една от най-великите възможности за евангелието, която някога е имала. Стратегията на врагът ще бъде да се опита да накара църквата да отговори на сгромолясането на социализма със своя собствена форма на социализъм. Това ще завърши единствено в това църквата да бъде дръпната в плаващи пясъци. Ако ние ще бъдем способни да дръпнем някой въвн от плаващите пясъци, ние трябва първо сами да стъпим на твърда земя. Това е целта на тази книга – да завърне служението на църквата на твърда земя. Ако тя се върне, тя ще бъде най-великата сила за промяна, която светът някога е познавал, и те ще бъдат променени с това, което всички ние можем да живеем.

Част I

Най-висшето призвание

Да ви даде според богатствата на Неговата слава да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек,

чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца, така че, вкоренени и основани в любовта,

да бъдете в състояние да разберете заедно с всичките светии какво е широчината и дължината, височината и дълбочината (Ефесяни 3:16-18).

Глава първа

Величието на призива

Ако ти си християнин, ти си част от **“избран род, царско свещенство, свят народ, народ, който Бог придоби, за да възвестяват добродетелите на Този, който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина”** (1 Петрово 2:9). Няма по-велика почит, която да бъде открита на тази земя от това да бъдеш служител на Исус Христос, и всеки християнин е призван за това служение. Вие сте истинските благородници. Вие имате съдба, която е толкова велика, че ангелите в небето се чудят на това, което Бог е избрал да прави сред хората.

Дори, ако натрупате всичката сила и богатство на земята, това не би се сравнило с вашето призвание в Христос Исус. Дори най-великите земни царе имат живот, който е само пара, тънка лента дим. Те всички са умрели, и в смъртта тяхното богатство и техните подвизи, всички са част от пръстта, в която те се връщат. Човешките истории ще бъдат забравени; те ще преминат със земята, която един ден ще бъде навита като свитък. Вие, от друга страна, ще живеете завинаги, и вашите дела ще бъдат записани в Книгата на Живота, която никога няма да премине. Когато е премерен с истинската стойност на вечността, един ден във вашия живот може да бъде по-важен от цялото царуване на земните царе и президенти. Това да изглежда твърде фантастично, но това е словото на Бог, а Бог не може да лъже.

Това не е изложено, за да успокоява вашето его, но да отпечата във вас важността на вашето призвание и съдба. Всеки ден в твоя живот има безграничен потенциал и ценност. Ти имаш достъп до Царя на царете. Молитвата ти пред Него може да промени курса на нациите.

Ти не само имаш достъп до Царя на царете, но си бил изпратен в този свят като негов посланик. Да носиш Божиите думи и да предаваш Неговите цели е много по-велика чест от тази на един емисар на някой земен цар или президент.

Павловото изявление към коринтяните, че те са **“посланици за Христос”** (2 Коринтяни 5:20 KJV), беше изявление с такава сила, че то вероятно преви коленете на онези, които го четяха. Назначаването за “посланик” беше една от най-великите почести, която някой можеше да приеме в империята. Поради това, че свързката между властелин и посланик можела да отнеме месеци, или дори години, онези, които били избирани за такава позиция

били най-верните, лоялни приятели на императора. Те трябвало да бъдат на един ум с техния лидер, защото те вероятно ще правят много решения в неговото име.

Да бъдеш посланик е било една от най-великите почести, която е можела да бъде дадена на човек от неговия монарх, но това е било също и една от най-големите отговорности. Човек склонен да говори от своите собствени мнения никога не можел да бъде посланик. Той трябвало да познае умът на своя цар, и да бъде напълно верен да представя единствено неговите интереси. Понеже лоялността и верността били толкова критични, практиката на властелините била да отзовават посланиците след само две или три години служба за страната. Те се страхували, че ако един емисар останел твърде далеч той можел да стане твърде чувствителен към нацията, в която е бил изпратен, и така да бъде склонен към компромис с интересите на своето отечество.

Ти си призван да бъдеш посланик на най-великият Цар. Да бъдеш посланик за Христос е една неразбираема почит, но тя също така носи и най-големите отговорности. Ние трябва да пазим нашите сърца от това да станем много чувствителни към интересите на тази настояща епоха вместо към интересите на Христос. Поради тази причина Исус отправи към Петър може би най-ужасния упрек, споменат в Писанията, **“Махни се и иди зад Мен, Сатана! Ти си Ми съблазън, защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките”** (Матей 16:23). Това е все още обикновения начин, по който Сатана инжектира своите разрушителни планове в църквата, като ни кара да поставим умовете си на човешките интереси вместо на Божиите.

Като посланици на Христос нашето първо посвещение трябва винаги да бъде да имаме Неговата перспектива. Господ не сменя Своите посланици на всеки две години; ние всички имаме доживотно поръчение. Следователно, ние трябва да бъдем дори по-бдителни да пазим нашите умове и сърца, поставени единствено върху Божиите интереси. Както Павел изрично заявява в Галатяни 1:10: **“Ако бях още угаждал на хора, нямаше да съм слуга на Христос.”** Когато се страхуваме от хора, търсейки похвала и приемане от хора, ние ще бъдем склонни да не представяме интересите на царството на Бог.

Най-великият дар

За да изпълним тази велика задача, за която сме били призвани, Господ е дал на всеки от нас дар на сила отвъд разбирането – Святия Дух. Има повече сила обитаваща в най-новият вярващ отколкото има във всичките земни армии взети заедно! Апостолът пита коринтяните: **“Не знаете ли че сте храм на Бога и Божия Дух живее във вас?”** (1 Коринтяни 3:16). Силата, която създаде света живее вътре в теб! Същата сила, която изпълни най-великите чудеса в Библията, спирайки слънцето, разделяйки морето, или възкресявайки мъртвите, е в теб. Следователно, ти имаш потенциалът да вършиш същите тези дела, и според Самия Господ Исус, дори “по-велики дела.”

Както Пол Кейн веднъж каза, “Ние всички сме толкова близо до Бог колкото желаем да бъдем.” Това е библейска истина. **“Приближете се към Бога и Той ще се приближи към вас”** (Яков 4:8). Няма никой в Библията, който да е бил по-близо до Бог отколкото ти можеш да бъдеш. Мойсей говореше с Бог лице в лице точно както човек говори със своя приятел. Той беше толкова близо до Бог, че **“израилевите синове не можеха да гледат Мойсей в лице заради блясъка на лицето му”** (2 Коринтяни 3:7). Мойсей беше толкова близо до Бог, че Неговата слава беше втрита в него. Колкото и немислимо да изглежда, ти си бил призван към нещо дори по-голямо. Бог говореше с Мойсей лице в лице, но Той е дошъл да живее в теб.

Колкото и величествена да беше славата на Бог в Мойсей, Павел продължава като казва, **“Как служението на Духа няма да бъде с по-голяма слава” (ст.8)**. Чрез това ни е казано, че славата, която се предполага да преживяваме е по-велика от тази, която Мойсей преживяваше, а той трябваше да покрива лицето си поради славата! Кога беше последният път когато ти трябваше да покриваш лицето си защото славата на Бог произтичаща от твоето лице плашеше хората? Единствената причина, поради която ние не ходим в този вид слава е, защото ние не го желаем. Ние всички можем да бъдем толкова близо до Бог колкото искаме. Служението на Духа се предполага да бъде **“дори с по-голяма слава.”**

Писанията са ясни, че преди край ще има църква, която ходи в славата и чистотата включващи нейното призвание. Защо да не сме ние? Защо да не е сега? Какво трябва да се направим, което да е по-велико от предното поколение, което е било преди нас – за да бъдем част от висшето призвание на Бог в Христос Исус? Неговата светлина ще изгрее над земята чрез църквата;

Стани, свети, защото дойде светлината ти и славата ГОСПОДНА те осия. Защото, ето, тъмнина покрива земята и мрак — племената; а над теб ще осияе ГОСПОД и славата Му ще се яви над теб (Исаия 60:1-2).

Както изяснява този текст, в самото време, когато тъмнина покрие земята, Господ ще бъде толкова близо до Своите хора, че Неговата слава всъщност ще се яви върху тях точно както стана с Мойсей. Ние идваме до тези времена, но само най-глупавият ще чака тъмнината, за да се приближи до Господа. Цар Давид предупреди:

Затова нека Ти се моли всеки праведен на време, когато можеш да бъдеш намерен. Наистина, когато големите води преливат, те няма да стигнат до него (Псалм 32:6).

Когато веднъж започнат бурите, ще бъде твърде късно да се опитваме да възстановяваме нашите къщи на Канарата. Когато Младоженецът извика ще бъде твърде късно да снабдяваме нашите лампи с масло. На нас са ни били дадени най-великите призвания, най-великите възможности в цялото творение. Ние сме били призовани да бъдем синовете и дъщерите на Царят, Който е над всички царе. Да не зачетем такава чест е да изпаднем в същата трагична съдба като Исав, който размени своето право на първородство като наследник на обещанията за една проста паница супа! Колко от нас не са разменили много повече за много по-малко? Колко от нас лекомислено са прахосвали времето си когато ние можем да го прекараме пред Трона на Благодатта? Въпреки това, без значение от ужасните заблуди, от които ние сме били победени, ако се покаем Господ може да попълни цялата земя, която ние сме загубили много по-бързо отколкото някога можем да повярваме. Както Петър обяснява:

Но това да не бъде скрито от вас, възлюбени, че за Господа един ден е като хиляда години и хиляда години – като един ден (2 Петрово 3:8).

Господ може да направи в нас за един ден това, което ние мислим, че ще отнеме хиляда години. Неговата благодат не е зависима от нашите способности или неспособности, или от времето. Ако се покаем от ходене в самоизмамна преданост към неща, които са временни, ние можем точно сега да бъдем толкова близо до Него колкото искаме да бъдем, и нашите дела ще започнат да имат белега на вечността върху себе си – ние ще започнем да раждаме плод, който остава.

И така, докато ни остава обещанието да влезем в Неговата почивка, нека се боим да не би някой от вас да се яви изостанал.

Защото и до нас, както и до тях, се донесе една блага вест; но словото, което те чува, не ги ползва, понеже не се съедини с вяра в онези, които го чува.

Защото ние, повярвалите, влизаме в тази почивка, както каза Бог: “Така се заклех в гнева Си: Те няма да влязат в Моята почивка!”; макар и делата Му да са били свършени още при основаването на света.

Защото някъде Той е говорил за седмия ден така: “И Бог си почина на седмия ден от всичките Си дела”;

и пак на това място: “Няма да влязат в Моята почивка!”

И така, понеже остава, че някои влизат в нея, а онези, на които преди това се благовести, не влязоха поради непокорството си,

затова Той пак определя един ден – “днес” – като казва чрез Давид след толкова дълго време, както беше казано: “Днес, ако чуете Неговия глас, не закоравявайте сърцата си.” (Евреи 4:1-7).

В този пасаж писателят сравнява почивката на Бог с Обещаната Земя. Има място на свършен мир, свършена почивка, където ние сме призвани да пребиваваме. Това място е просто волята на Бог. Цар Давид знаеше, той не може да намери място за почивка докато Господ няма постоянно място за обитаване. Ние ще намерим нашата почивка единствено когато станем Негово обиталище. Днес Бог говори на Своите хора навсякъде да се върнат при Него, и да ходят с Него по начин достоен за нашето призвание. “Днес” ти можеш да бъдеш толкова близо до Него колкото никога не е бил.

Една от първостепенните характеристики познати на историците като основа за величие е устойчивост на целта. Онези, които знаят своята цел, които са поставили сърцата си на нея без да се отклоняват от своя курс, са онези, които диктуват курса на историята, за добро или за зло. Ако ти си християнин тогава твоята потенциална съдба е по-голяма от тази на някой завоевател. Какво е по-важно от това да предадеш себе си на тази съдба? Целта на тази книга е да ти помогне да се фокусираш на твоята цел, която е толкова ясна, за да имаш библейско виждане, за да можеш да поддържаш постоянна необходимост, за да извършиш всичко, за което си поставен на тази земя. Павел предизвиква църквата,

Аз се моля очите на сърцето ви да бъдат просветени, за да знаете каква е надеждата на Неговото призоваване, какво е богатството на славата на Неговото наследство в светиите

и какво е превъзходното величие на Неговата мощ към нас, вярващите, според действието на мощта на Неговата сила (Ефесяни 1:18-19).

Очите на нашите сърца трябва да бъдат отворени. Ако ние ходим в реалността това, което виждаме с очите на нашите сърца ще бъде по-реално за нас от това, което виждаме с нашите физически очи. Когато това се случи ние ще бъдем фокусирани на **“надеждата на Неговото призвание...богатството на славното Негово наследство”** в нас. Когато това стане фокусът на нашето виждане и цел, ние ще започнем да ходим в **“превъзходното величие на Неговата сила към нас.”** Тази сила е по-велика от всяка друга сила в небето или на земята, и тя обитава в теб! Това е нашия стремеж – да ходим в силата, която ни е била дадена, за да изяви богатствата на Неговата слава. В следващите глави ще разгледаме библейската истина и характер, които се изискват за това служение.

Глава втора

Венецът на слава

Когато разглеждаме силата на Бог ние често мислим за дарбите на Святия Дух, такива като чудеса, изцеление и пророчество. Това са велики и чудесни дарби, стойността, на които малцина от нас някога ще започнат да разбират. Обаче една от най-великите от всички дарби, която е извършила далеч повече за царството на Бог отколкото всички други дарби заедно, е дарбата на проповядване.

Славата на проповядването

Исус е Словото на Бог. Исус е свързката на Бог с Неговото творение. Самият този факт издига проповядването на Неговото слово на най-високите нива. Когато проповядването слово е издигнато до ръста, който то заслужава, това ще даде възможност на църквата да бъде издигната до позицията, за която тя е била призвана. Ако ние предадем себе си да разберем феномена на проповядване, и се посветим да го видим издигнато на подходящата му позиция, ние неминуемо ще се издигнем с това.

Апостол Павел говори за **“глупостта на проповядването”** чрез което Господ **“спасява онези, които вярват”** (1 Коринтяни 1:21 KJV). Несъмнено им **“глупост на проповядването”** когато помислим колко лесно би било за Господа да докаже Себе Си като просто напише Своето име на небето, или извършвайки някои други неща, които да демонстрират Неговата сила. Но за духовния човек, проповядването не е глупост, то е мощна демонстрация на Господната благодат, мъдрост и съдържано викане на Неговото паднало творение да се върне при Него.

Истинското, помазано проповядване е източник на живот от отвъд тази реалност, което ни докосва с вечността. Където няма истинско проповядване има явно отсъствие на възкресенски живот, и църквата ще се подхлъзне обратно в тиранията на светщината и други сериозни измами. Дори когато най-великите чудеса са работели, проповядването се е изисквало, за да обясни демонстрациите на Божията сила и да призове хора за спасение или покаяние.

Както много от ценните духовни слова, самото **“проповядвано”** слово често е било толкова изкривявано, че обикновено възбужда образи на размахани юмруци на проповедници, или на яростта на нетърпими, гневни мъже. Обаче, нека никога да не забравяме, че това беше основното занимание на повечето от праведните мъже и жени, които са ходели по тази земя, включително и на Самия Господ Исус. Това беше също така първостепенното поръчение, което Той даде на Своите ученици, да проповядват евангелието на Неговото царство и да бъдат свидетели за възкресението Му.

Това никога няма да престане да бъде първостепенният призив на църквата, и основата на цялото истинско служение. Ние сме тука преди всичко, за да прокламираме посланието, което Той ни повери. Основната последователност на нашето служение ще бъде определена чрез това колко добре прокламираме това послание. Качеството на нашето послание ще бъде определено от това колко добре го знаем за себе си, и след това колко добре го живеем. Следователно, ние трябва да имаме като първостепенна цел ясно разбиране на

посланието, и начинът на живот, който то изисква. Това е целта на тази книга, да втъче тези две неща заедно.

Само едно иго

Единственият най-голям допринасящ фактор за духовно изгаряне идва от тенденцията на онези в служение да вземат игото на хората вместо игото на Господа. Такава тенденция причинява не само изгаряне, но пълно отклонение от истинското служение. В текста от Еф.4 цитиран в предишната глава, четем как Господ сравнява влизането в Неговата почивка с влизането в Обещаната Земя. Неговият призив към нас остава:

Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви дам почивка.

Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите почивка за душите си.

Защото Моето иго е благо и Моето бreme е леко (Матей 11:28-30).

Да вземем игото говори за работа, но когато сме впрегнати с Него, Неговата сила е, която ще върши работата; ние трябва само да вървим напред по пътя. Когато сме впрегнати с Него, ние ще намерим почивка за нашите души, а не досада. Всеки път когато се отегчаваме, или сме претоварени, ние сме се измъкнали някак си от Неговото иго и носим нашето собствено иго, или игото на други. Това не е нищо по-малко от това да бъдем отклонени от истинското служение. Истинското служение е лесно иго. Ние ще го открием ободряващо. Ако това не е положението, ние трябва да започнем да гледаме къде сме пропуснали завоят, защото сме се отделили от Неговата пътека.

Исус никога не отговаряше на човешката нужда – Той единствено отговаряше на това, което вижда Неговия Баща да прави. Той чувстваше състрадание към хората, но не отговаряше просто от състрадание; Той единствено отговаряше от покорство към Своя Баща. Докато ние не се научим да правим същото, няма да ни се повери същият вид власт и сила, в която ходеше Той.

Господ иска от нас да вършим дори по-велики дела, отколкото Той вършеше (вижте Йоан 14:12). Това ще бъде едно от най-големите доказателства, че ние пребъдваме в Него. Ние започваме с вярване в Господа, но Неговата основна цел е да вярваме като Него. В този капацитет Той ще бъде напълно изявен в Своята църква. Но такава власт може да бъде поверена единствено на най-лоялните, верни и покорни слуги на Христос – не служещи на себе си, или на хората.

Неуспехът да се държат Неговите интереси и перспективи най-напред е първостепенна причина за голяма част от унищожението, което дойде в църквата неотдавна. Когато беше взет броят на най-уважаваните специалисти, телевизионните проповедници бяха класирани на 49-то място, от 50 места. Продавачи на стари коли, адвокати и политици бяха класирани по-горе от проповедниците в доверието на хората. Това ще се промени, но преди да се промени, ние трябва да се променим.

Онези, на които им е било дадено това най-велико поръчение трябва също да живеят чрез по-високите стандарти на честност. Нивото на честност, чрез което ние живеем ще бъде определено до голяма степен от един единствен фактор: пред кого живеем нашия – пред Господа, или пред хората.

Аз имах повтарящо се видение за един пастор, което смятам за едно от най-важните видения, което някога съм получавал. Колкото по-дълго този човек държеше своето

внимание фокусирано на Господа големи тълпи се събираха около него. Всеки път когато той сваляше вниманието си от Господа и гледаше хората, те започваха да се разпръскват от него. Не само, че е очевидно, че това се случва често в църквата, но това преспокойно може да бъде точката, при която мнозина служители се обръщат към неизбежно коработушение.

Всеки път, когато лидери снемат очите си от Господа, за да гледат хората, те загубват своето помазание и хората се разпръскват. Когато те отново погледнат на Господа, те ще получат помазанието, което ще привлече хората обратно. И така това повтарящо се видение ми говори, че това е повтарящ се проблем. Църковната история свидетелства, че в действителност случаят е такъв.

Без значение от това колко щедри и харизматични мислим, че сме, ако хората се събират поради нас, тогава ние не изграждаме истинската църква. Павел обяснява, **“Защо никой не може да положи друга основа освен тази, която е положена, която е Исус Христос” (1 Коринтяни 3:11)**. Ние не можем да продължаваме да обръщаме хората към нашите църкви, нашите доктрини, нашите програми, или към собствените ни красноречиви проповедници. Ако хората идват заради нещо друго освен Самият Господ Исус Христос ние градим на клатеща се основа, която накрая е обречена на разруха.

Истинско и фалшиво служение

Господ говори за един преобладаващ проблем в църквата днес чрез пророк Еремия.

Народът Ми беше като изгубени овце; пастирите им ги заблудиха да се скитат по планините; те ходеха от планина на хълм, забравиха кошарата си (Еремия 50:6).

Хората били водени криво от пастири, които се опитвали да ги върнат обратно, отивайки от планина на хълм, или от едно високо място на друго. Това говори за постоянното опитване да държим хората възбудени и движещи се, водейки от един проект към следващият.

Чрез опитване да държим хората постоянно движещи се и окупирани с проект след проект, ние ги лишаваме от самата цел на тяхното призвание; да имат едно интимно, лично взаимоотношение с Господа на Съботата, Господа на почивката. Една от основните причини за разпространяването на Лаодикийския дух на хладкост в църквата е просто, защото тя е изморена поради всичките проекти, хиперболи и манипулации.

Ние не сме призвани просто, за да изграждаме служения, църкви, или нещо друго. Господ не изгражда Своя храм без организации и проекти – Той го изгражда без хора. Основният въпрос за всеки пастор няма да бъде колко правят неговите хора, но колко от Христос може да бъде видяно в тях.

От всички наши дела единственият плод, който наистина ще трае е това, което се допира до Христоводност. Да имаме организации или проекти не е неправилно, но те стават идоли, ако изместят Господ като предмет на нашата преданост, а много го правят. Рядкост е организацията, която не се е хлъзнала от изграждането на хора към “изграждане на служението.”

Ако не държим вниманието си фокусирано на основната цел на Бог ние ще бъдем продължително измамвани от по-малките цели на Бог. Измамата не е просто неразбиране на главните библейски доктрини – измамата е да не бъдеш в Божията воля. Църквата често е била отклонявана от Реката на Живота от всичките малки ручейчета, които я снабдяват с

вода. Доброто може да бъде най-лошият враг на най-доброто. Апостол Павел ясно произнася основната цел на Бог в Ефесяни 1:9-10:

**Той ни е открил тайната на волята Си според благоволения, което е положил в Себе Си,
за да се приложи, когато се изпълнят времената: да се обедини като цяло в Христос всичко – и това, което е на небесата, и това, което е на земята – в Него.**

Христос Исус е целта на Бог. Ние можем да работим, за да помогнем за изпълнението на Неговата цел единствено до степеня, до която самите ние се съгласяваме с нея – като имаме собствените си животи събрани в Него. Ние имаме истинска духовна власт единствено до степеня, до която Самият Цар живее в нас.

Ако това, което правим не е центрирано на Христос, то е ексцентрично, и духовно вън от баланс. Служението може да бъде идол, ако измества нашата любов и интимност с Господа като главна преданост на нашия живот. Колко ще се хареса на един съпруг, който страстно обича съпругата си, ако тя е толкова заета да работи за него, че той никога не може да я види.

Мнозина служители изпадат в поклонение повече на храма на Господа вместо на Господа на храма. Това е идолопоклонство. Дори църквата или “великото поръчение” могат да станат идоли, ако изместят Христос като центъра на нашата преданост. Ние можем да казваме, че нашата преданост към нещата на Бог е резултат от нашата любов към Него, но това е просто опит да оправдаем нашата измама. Както Господ предупреди Ефеската църква, ако загубим първата си любов ние сме в опасност да загубим всичко.

Означава ли това, че трябва да закрием всички наши проекти и програми, за да търсим Господа? За някои това е единственият възможен избор, ако някога се надяват да се върнат обратно на правилната пътека. Обаче, това не е разрешението за всеки един. В служение веднъж хванали погрешният път никога няма да можем да се върнем обратно на правилния път, единственият начин, по който можем да се върнем обратно на правилния път е да се върнем обратно там, където сме изгубили пътеката.

Ако сме изгубили пътеката в началото на нашето служение, там е, където трябва да се върнем. Ако сме се отклонили някъде по-нататък по пътя, там е, където трябва да се върнем, за да отидем на правилната пътека. Мнозина просто позволяват натискът от служението да ги бутне на някое място, или биват победени от “тиранията на неотложността.” Но, ако сме слезли от пътеката, ние трябва да се обърнем наоколо и да се върнем там където сме я изгубили – това се нарича покаяние.

Започване отначало

Павел обяснява на коринтяните, че има само една основа, която може да бъде положена. Неговата беседа продължава:

**И ако някой гради на тази основа злато, сребро, скъпоценни камъни,
дърва, сено, слама,
на всекиго работата ще стане явна каква е; защото Денят ще я изяви,
понеже в огън се открива; и огънят ще изпита каква е работата на всекиго.
Този, на когото работата, която е градил, устои, ще получи награда.
А този, на когото работата изгори, ще претърпи загуба; но самият той ще се спаси, само че като през огън.**

Защо трябва да градим нещо, ако знаем, че ще изгори? Както Франсис Френджипейн каза веднъж, “Господ надзирава Своя дом ходи през него и хвърля клечки кибрит!” Аз съм чувал много пастори да описват своето служение като такова на пожарникар, който само обикаля наоколо изгасяйки огньовете. Защо не ги оставят да горят? Значително много от тях са започнали от Господа, и ние само спъваме Неговата работа като ги изгасяме. По-добре е, че те горят сега вместо след като посветим цял живот на работа – само за да открием, че тя няма да премине Господния изпит.

Това не означава, че ние няма да се обръщаме, или конфронтираме и опитваме да разрешим проблеми в църквата. Обаче, ние трябва да използваме мъдрост в това. Точно както една огнена искра може да спомогне за очистване на храстите и развалините в една гора и да спомогне подготовката за нов растеж, някои от “пожарите, “ които се носят през нашите събрания в действителност могат да помогнат. Те помагат чрез очистване на ненужните оплитания и стръкове, които никога няма да родят плод за царството, но фактически източват живота вън от нашите църкви. Ние можем да различим кой огън кой е единствено, ако държим нашия фокус на основната цел на Бог. Тогава ние бързо ще видим онези, които ще завършат в повече Христоподобност.

В служение, ние не можем да бъдем Главата на църквата, и не можем да бъдем Святия Дух за църквата. Ние сме съработници с Христос, но не сме тук за да вършим Неговата работа. Той ще изгради Своята църква. Ние наистина можем да се отпусне и да се наслаждаваме на това.

Основата на всяка работа е нашето взаимоотношение с Него. В строителството, ако основата не е на ниво, колкото по-високо строиш, толкова повече ще се изкриви отвесът на сградата. Ако продължиш по-нагоре има точка, при която сградата ще се сгромоляса. Ако сме забутали основата, ние нямаме избор освен да изравним сградата и да започнем отново. Ако положим подходяща основа, но неправилно конструираме един от етажите, ние ще трябва да преправим този етаж или всичко, което е построено от това място нагоре ще бъде в опасност.

Мъдрият майстор строител не може да търпи низшите материали или процедури на всяко ниво. Ние постоянно трябва да изпитваме всеки един, който използваме и всичко, което е построено за едно качество – Христоподобност. Като служители на Христос ние имаме най-святото поръчение, с което не може да се прави компромис. **“Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свят, а този храм сте вие” (1 Коринтяни 3:17).**

Като служители на евангелието ние сме призовани както като посланици на най-великото царство, така и като майстори строители на най-високото поръчение. Нека да продължаваме да умоляваме Богът на възкресението, Който Сам се подчини на смъртта и беше възкресен чрез славата на Татко, да ни дава силата на Своя възкресенски живот всеки ден. Това не е само за да можем да проповядваме възкресението, но за да могат нашите животи да бъдат демонстрация на Неговия възкресенски живот.

Ние трябва да имаме живи думи, които възникват от Самото Живо Слово. Единствената най-важна дейност, която някой духовен лидер може да направи за своите хора е да ги заведе по-близо до Самият Господ. Ако ние правим това, всичко друго ще работи. Ако не правим това, всичко друго ще продължи да гори, без значение колко много се опитваме да го запазим.

Исус е Венецът на Славата. Той е Главата на църквата. Цялата власт и сила бяха дадени на Него. Ние ще имаме истинска власт и сила единствено до степента, до която пребъдваме в Него. Той е всичко, което Татко обича и почита. Всички неща бяха направени чрез Него и за Него. Във всичко, което беше създадено, Татко търсеше подобие на Своя Син. Той търси Своя Син в нас, и във всичко, което ние градим в Неговото име. Нищо друго няма да бъде

трайно. Той е нашата цел. Докато не сме като Него и не вършим делата, които Той вършеше, ние не сме завършени. Святия Дух ни беше даден за да ни води към Него. Когато престанем да Го преследваме, ние сме отделени от пътя, и от Извора на нашата сила.

Глава трета

Седемте основни истини

Поради това, нека оставим първоначалното учение за Христос и нека се обърнем към пълната зрялост, без да полагаме отново за основа покаянието от мъртви дела и вярата в Бога, учението за умивания, за ръкополагане, за възкресение на мъртвите и за вечен съд (Евреи 6:1-2).

В този текст откриваме описани седемте основни доктрини на християнството. Първата е “учението за Христос.” Втората е “покаяние.” Третата е “вяра в Бога.” Четвъртата е “учението за кръщения.” Петата е “полагане на ръце.” Шестата е “възкресението на мъртвите.” Седмата е “вечен съд.” Силата, с която тези основни истини са установени в църквата ще определи основната сила на църквата. Обаче, трудно е да се намери църква, която има повече от повърхностно разбиране за повече от една или две от тези основни истини.

Този текст започва с , **“Поради това нека оставим първоначалното учение за Христос.”** Ние трябва да разберем, че този стих не ни увещава да оставим поученията за Христос, но първоначалните учения за Него. Ние никога няма да надраснем поученията за Христос. Има поговорка, че всеки път когато видиш “поради това” в Писанието, ти трябва да се върнеш и да видиш какво е това поради това. Стиховете предшествващи това “поради това” очевидно се отнасят за този текст, тъй като те се четат:

Понеже според изтеклото време трябваше вече да сте учители, а вие имате нужда да ви учи някой отново на най-простите основи на Божиите слова и сте станали такива, които имат нужда от мляко, а не от твърда храна.

Понеже всеки, който се храни с мляко, не е опитен в словото на правдата, защото е невръстен,

а твърдата храна е за пълнолетните, които благодарение на навика имат сетива да разпознават добро и зло.

Тук ние сме насърчени да “не полагаме отново за основа покаяние.” Обаче, се разбира, че това увещание е за онези, които подходящо са положили основа на покаяние от мъртви дела. Това е слабостта на тази част от основата на християнството, че това е верният източник за слабостта на съвременната църква. Качеството на нашето покаяние е фактор, който ще определи истинското качество и дълбочина на нашия духовен живот. Това е основа, а силата на нашата основа ще определи качеството и силата на всичко, което се строи на нея.

Йоан Кръстител трябваше да проповядва покаяние преди Исус да може да бъде разкрит. Без покаяние хората никога няма да могат да разпознаят Месията, много по-малко да Го приемат. Покаянието е основа за истинския християнски живот. Докато вината от нашия грях не стане толкова непоносима и тежка за нас да я носим, ние просто няма да се обърнем към кръста. Покаянието е изповедта за неуспеха и викът за помощ. Поради това покаянието е доказателството за духовно смирение (вижте Яков 4:6).

Човешките философии са предложили много видове облекчения от вина, и много от тях временно ще облекчат симптомите от нашите смъртоносни духовни болести, но единствено кръста може да ни изцели. Когато се опитваме да облекчим симптомите на греха, такива като вина и депресия, без да се изправим пред причината за тези симптоми, смъртоносната болест на греха, ние само покриваме рака така че да може да с затрудни растежа му. Кръста използва симптомите за да ни заведе до болестите, и тогава той ни освобождава от вината и депресията като убива болестите. Исус не дойде просто, за да ни спаси от смъртта или от ада. Той дойде за да ни спаси от това, което причинява смъртта и адът.

Основите са решителни

Имало е учения, които посочват силна връзка между естеството на раждането и източникът на живота на детето. Например, когато философията за раждане провъзгласила, така нареченото, “упойте ги и ги издърпайте,” което било да се упои майката и да се издърпа бебето, първото поколение родено от широкоразпространената употреба на тази процедура станало първото, което използвало наркотици. Такива учения са генерални и очевидно не се прилагат за всеки индивид, но те предлагат общи тенденции.

Това съотношение също е открито по отношение на духовните раждания. Онези, които са родени в царството чрез пълно осъждане за грях, чрез големи и непоносими родилни мъки, по-големи от тяхното духовно състояние и нуждата им от спасение, неминуемо стават най-силните, най-радикални, и най-ефективни християни. Също, онези, които са новородени в резултат на слабо евангелско послание клонят да бъдат слаби и вечно се нуждаят да им се служи.

Оковите на греха

Но как можем да помогнем за положението, в които сме били родени? Истина е, че ние не можем да направим нищо с качеството на посланието проповядвано ни за да бъдем родени в царството. Ние нищо не можем да направим за състоянието на църквата, нашата майка. В един смисъл, тя е използвала духовни “дроги”, за да направи процеса на раждане колкото е възможно по-безболезнен. Тези дроги са доктрините на самоизмама, че ние сме починали, когато се занимаваме повече с това да се чувстваме, отколкото да познаваме истината.

Може би това не е наша вина, че сме били родени в църквата докато тя е била в това състояние. Така че защо да бъдем осъждани за това, което не сме могли да контролираме? Апостол Павел сбито отговаря на същият този въпрос, **“Направеното нещо ще каже ли на онзи, който го е направил: ‘Защо си ме направил така?’” (Римляни 9:20)**. Това може да бъде сериозен въпрос, може би дори извинение, но да го използваме само за укрепяване оковите на нашия грях, което увековечава слабостта и смъртта в нашия живот.

Първият резултат от първия грях беше себечентризъм. Адам и Ева погледнаха на себе си и видяха, че бяха голи. Следващият резултат беше прехвърляне на обвинение. Адам обвини жената, която Бог му беше дал, действително поставяйки обвинението върху Бог за своя грях. Жената обвини змията за своя грях, и тъй като Бог беше Този, Който позволи тя да бъде в градината, всичко това трябваше да бъде Негова вина, по този начин тя се

освобождаваше от всякаква отговорност. Такива извинения могат да ни направят да се чувстваме по-добри относно себе си за известно време, но те правят нашето освобождение от проблема невъзможно.

Възстановяването на личната отговорност е първата стъпка, която трябва да бъде направена, за да дойде спасението. Бог не прощава извиненията; Той прощава греха. Първото доказателство, че истинско спасение работи в нас е, че ние спираме да гледаме на себе си и започваме да гледаме на Бог. Второто доказателство е, че ние спираме да обвиняваме всеки друг за нашите проблеми и започваме да ги изповядваме като грехове.

Истината е, че не можем да направим нищо с условията за нашето раждане. Ние няма да изберем да се родим в този свят в такова паднало състояние. Ние можем да останем в това обстоятелство за наше вечно сливане, или можем да сграбчим спасението, което е било толкова милостиво снабдено за нас. Ние можем да желаем да обвиняваме нашия посредствен тренинг за всички наши проблеми; можем да обвиняваме родители, учители, братя, сестри, или други християни за нашите проблеми – защото вероятно сме претърпели несправедливост от всички тях.

Може би има истински причини защо сме в състоянието, в което сме. Ние можем да почиваме на нашите извинения, и нашия грях, или можем да бъдем освободени, и да бъдем сътворени в новите създания, които раждат славният образ на Христос. Никога няма да бъдем освободени докато не свалим очите си от себе си и не погледнем на Него, докато не спрем да прехвърляме обвинението и не изповядаме собствените си грехове.

Велика благодат е дошла, която ще позволи на мнозина, които са имали както неподходящо раждане така и духовно издигане да възстановят своите основи. Това не означава, че всичко в тяхното духовно преживяване е безполезно и трябва да бъде отхвърлено, но великото подновяване е дошло, за да заякчи тялото на Христос чрез заместване на заблудите със силата на кръста. Това може да бъде извършено единствено върху истинската основа на покаяние.

Веднъж положена основа, това не означава, че ние не я използваме отново, но по-скоро, че цялото здание може да стои само толкова дълго колкото тя стои силна. Ние не полагаме основата отново в този смисъл, че не поставяме основа на върха на втория или на третия етаж, но основата е използвана всеки ден, когато сградата е използвана. Ние никога не спираме да се покаяваме, когато имаме нужда, но когато веднъж здраво и ясно разбиране за това е станало част от нашия живот, ние имаме нужда да поддържаме поучение за него, или да полагаме отново тази основа ако е необходимо.

Болката е приятел

Добра съвест, която ни обвинява е една от най-необходимите съставни части за здрав духовен живот. Такава съвест наистина е чувствителна към Святия Дух. Едно от Неговите първостепенни задължения е да осъжда съвестта за грях. Онези, които дълго време не са били осъждани за техния грях са в най-опасното положение да имат прегоряла съвест, която повече не се отзовава на Святия Дух.

Лесно е да се разбере колко би желала съвременната медицина да облекчи болката, която те смятат за ненужна. Дори човешкото страдание действа за да направи всичко, което може да се направи за да отстрани болката от света. Обаче, болката има много важно място в сегашното състояние на света, и да я облекчим понякога може да бъде много опасно. Както притчата заявява, **“Удари от приятел са искрени, а целувки от неприятел – изобилни”**

(Притчи 27:6). Болката е сигнал, че нещо е неправилно и се нуждае от корекция. Плитчината на нашето сегашно състояние прави болката враг. Болката е приятел, който се опитва да ни предупреди за истинският проблем.

Духовната болка е причинена от осъждението за грях. Фройд бил прав, когато различил, че обвинението било причинено от голяма депресия и невроза измъчващи света. Обаче, той освободил по-голяма депресия и по-дълбока невроза върху света, когато започнал да атакува обвинението вместо причината за обвинението – греха! Ако отстраним обвинението преди да е отстранен греха, това е като облекчаване на главоболие, което е причинено от рак в мозъка, така че туморът може да расте неоткрито.

Ние сме виновни, и е правилно, че се чувстваме виновни докато не сме отишли при кръста, за да ни освободи. Аз не съм в ред, и ти не си в ред. Ние сме в отчаяна нужда от помощ, и кръста е единственото място където можем да я намерим. Кръстът е силата на Бог, той е единственото снабдяване за спасение, освобождение и изцеление. Ако сме познали силата на Бог в нашия ежедневен живот, ние трябва да носим нашия кръст ежедневно.

Отиването при кръста е болезнено, но това е единственото място, където болката може наистина да бъде отнета. Когато веднъж сме били разпънати с Христос няма по-голямо освобождение от болка, което можем да познаем. Това трябва да бъде наша цел като християни да отнемем вината и болката, но не чрез отмахване на симптомите, но чрез отмахване на това, което ги причинява – грехът.

Действителността, с която посрещаме нашия грях в началото на нашия християнски живот почти несъмнено ще диктува действителността, с която ние посрещаме целия си живот. Тази действителност ще направи много със степента на истината, в която ходим. Не казвам степента на истината, която знаем, но степента на истината, в която ходим. Основната дефиниция за лицемер е някой, който знае истината, но не я живее. Господ запази Своето най-повреждащо порицание за лицемерите, защото това е най-опасното състояние, в което можем да намерим себе си.

Барометър на нашето състояние

Има причина както да бъдем радостни така и да бъдем сериозни за свидетелствата на изцеление и освобождение на онези, които са били докоснати от настоящото движение на Духа общоизвестно като “Торонто Блесинг.” Ние трябва да бъдем сериозни от факта, че толкова много християни, много от които са били във вярата за много години, все още се нуждаят от такова освобождение.

Много от свидетелствата за освобождение от депресия, горчивина, омраза, и т. н. са от мъже и жени, които са били християни за 20 или 30 години. Защо на толкова много хора отнема толкова дълго време, за да получат освобождение от онези неща, от които ние е трябвало да бъдем освободени когато сме били новородени? Когато ние сме новородени **“всички неща стават нови” (2 Коринтяни 5:17)**. Ако всички неща са станали нови, няма повече причина да чувстваме отхвърляне или възмущение за нашето минало.

Как може ние, на които ни е било дадено такова славно бъдеще в Христос, вечен живот в разкошите на небето, на които са ни били дадени ангели за служители, толкова да се интересуваме от такива дребнавости в това временно царство? Това може да бъде само защото все още сме със земно мислене, което апостолът обяснява, че ще завърши единствено в смърт (вж. Рим.8:6). Защо все още избираме смърт вместо живот? Защо отиваме да ядем от Дървото за Познаването на Добро и Зло когато Дървото на Живота е на наше разположение?

Правилно е да се радваме когато някой е освободен от оковите на греха, такива като горчивина или депресия, но ние трябва също така да бъдем сериозни от факта, че се нуждаем токова много от него. Църквата, общо взето, е в много ниско състояние. Основното виждане на мнозина е просто да отидат до мястото, където са били като нови християнини. Ние сме призвани да бъдем “ново създание,” което много надвишава първоначалното състояние преди падението.

На нас ни е било дадено нещо много по-велико отколкото просто да ходим с Бог в Градината, или дори да ходим с Исус когато Той ходеше по земята – ние имаме Него живеещ вътре в нас! Същата сила, която сътвори вселената е дори в най-младият християнин. Ако само един християнин започне да ходи в реалността, която ни е била дадена, целият свят ще бъде разтресен сериозно, веднага. Апостол Павел заявява това по този начин:

Но, ако служението на онова, което докарва смърт, написано с букви, издълбани на камък, стана с такава слава, щото израилтяните не можеха да гледат Мойсей в лице, поради блясъка на лицето му, който впрочем преминаваше,

как не ще бъде служението на духа с по-голяма слава? (2 Коринтяни 3:7-8).

Павел ясно казва, че обикновено Новозаветното служение трябва да дойде с дори повече слава от тази, която Мойсей преживя, а той трябваше да покрива лицето си, защото беше толкова велико. Къде е славата в църквата? Кой може да претендира, че е преживял славата, която Мойсей преживя? Това ясно посочва, че има много повече на разположение от това, в което ние понастоящем ходим.

Нашата цел трябва да бъде много повече от това да имаме здрав, щастлив живот. Ние сме призвани да бъдем носители на славата на Бог. Ние сме призвани да предизвикаме дори най-голямата тъмнина в наше време, и да я избутаме. Ние сме тук за да съборим крепостите на врагът, и да освободим пленниците. Всичко, което сега се случва е чудесно, но ние никога не трябва да загубваме виждането за нещо, което много по-велико от всичко, което все още виждаме. Ние не трябва да се разполагаме тук, но трябва да държим да отидем по-нависоко. Нека никога да не спираме да се молим с това, което стана една от най-великите пророчески молитви в наши дни – ПОВЕЧЕ, ГОСПОДИ!

Сегашното обновително движение н завежда църквата в нова земя, но то помага на множествата от вярващи да вземат обратно земя, която е била загубена. Това е вече движение от историческа значителност, но то вече е започнало да слабее и да спада. Това не е провал, но знак, че работата е била извършена. Сега е време да се отиде по-нататък. Щом армията е изцелена време е за маршируване. Ако не отидем на по-висока земя, ние ще се снишим обратно дори в по-ниско състояние. Но това ще се случи само, ако откажем да чуем ясният призив на тропета, който вече започва да звучи.

Невястата на Агнето е по-внушителна от армия със знамена (вижте Песен на песните 6:4, 10). Знамената на нейните големи роти сега се разгъват по земята. Когато тя започне да марширува отново земята ще се потресе от нейния звук. Нека да не изоставаме назад. Без значение от това колко може да си бил наранен от църковни взаимоотношения в миналото, вземи изцеление и се върни обратно в редиците. Величественият ден на Господа е несъмнено много близо.

Строене върху основата

Щом положим яка основа на покаяние в нашия живот, и имаме солидно разбиране за другите основни истини на вярата, които са описани в Евреи 6:1-2, ние трябва да отидем към по-твърда духовна храна. Чудесно нещо е да бъдеш новороден, но да бъдеш роден е само началото на живота. Ние трябва да вървим към зрялост. Трябва да поставим нашето виждане на целта, поради която сме били направени ново създание.

Авраам се радваше когато Исаак се роди, но той направи голям празник когато той беше отбит. Небето се радва при всяко новорождение, но то също така се радва когато ние растем. И отново, докато не сме като Исус, и не вършим делата, които Той вършеше, ние все още не сме там.

Глава четвърта Възкресенски живот

Чарлз Спърджън веднъж направил това забележително изявление, “Има много малко християни, които вярват във възкресението.” Как може някой да бъде християнин и да не вярва във възкресението? Когато обмислях това аз започнах да разбирам, че това вероятно е истина. Има разлика между даване на интелектуално, или доктринално съгласие за факта на възкресението и вярване в него. Има разлика между вярване в нашите умове и вярване в нашите сърца. Ако ние наистина вярваме в нашите сърца истината за възкресението, нашият живот ще бъде напълно различен.

Заблудата, че просто интелектуално съгласие с определени библейски и исторически факти е истинска вяра е причина мнозина да се чувстват спасени в духовно състояние, в което техният вечен живот все още може да бъде в опасност. Апостол Павел прави това ясно:

Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите ще се спасиш.

Защото със сърце вярва човек и се оправдава, и с уста прави изповед и се спасява (Римляни 10:9-10).

Стандартното ръководство за Синоними, Антоними и Предлози на Фанк и Уагналс определя вярата като “обединение на убеждение и доверие; това е толкова силно убеждение, че става част от самата природа на някой.” Това не означава, че Фанк и Уагналс са имали властта да установят доктрина, но познаване на дефиницията на нашите думи е важно, а тази дефиниция за вяра несъмнено се прилага.

Вярата е по-силна от убеждение. Да си убеден е да дадеш интелектуално съгласие; да имаш вяра е да бъдеш неотделим от предмета на твоята преданост. Убеждението може да бъде променено или изгубено чрез по-убедителен довод. Истинската вяра е толкова голяма част от личността, че тя може да бъде отнета единствено чрез смърт. Вярата е субстанция от самото ни съществуване и личност; нашата вяра е това, което сме ние. Колкото по-силна е нашата вяра, толкова по-голямо ще бъде въздействието ни в този свят. Колкото по-положителна е вярата, толкова по-назидателно ще бъде това въздействие.

Тази разлика между “убеждение” и “вяра” е разликата между това да бъдеш истински и прост претендент, който е заблудил себе си, за да успокои съвестта си. Известното и своенравно “вярване в Бог,” което е просто вярване, че Той съществува, извършва малко и не

е истинската християнска “вяра.” Понятието, че ние просто трябва да вярваме, че той съществува е заблуда, която ни задържа от истинската религия на вяра в Бог.

Човек без истинска вяра е като кола без двигател. Тя може да изглежда красива, но не може да те заведе никъде. Колкото по-силна е вярата, толкова по-нататък и по-бързо ще се придвижим. Убеждението когато е само е повърхностно и извършва много по-малко отколкото да успокоява емоциите. Вярата е жива сила, която може да премества планините, които стоят на пътя на нейната цел.

Бавното напредване на вярата

Мойсей заведе израилтяните в пустинята, за да превърне техните суевория и плитки вярвания в здрава, солидна вяра. Твоята пустиня, или изпитанията, през които преминаваш, за да изпитат твоята вяра, са предназначени да извършат същото за теб. Ако ти отговориш подходящо на твоята пустиня това ще обърне простото емоционално лекомислие в сила! Прегърни твоите трудности като възможности и ще влезеш в твоята обещана земя. Позволи на трудностите да те обезсърчат и няма да постигнеш целта си и намерението на Господа.

Мойсей можа да изведе Израел от Египет, но не можа да изкара Египет от израилтяните; трудностите на пустинята бяха предназначени да направят това. Израилтяните бяха роби в Египет, което е най-основното човешко състояние. Колкото по-трудно е нещо то може да бъде разбрано, има сигурност в робството, която затруднява освобождението. Въпреки че израилтяните бяха освободени и се движеха към осъществяването на тяхната съдба, когато се срещнаха с трудностите повечето от тях започнаха да гледат назад към ужасната тирания на робството и пожелаха да се върнат в него.

Тук лежи разделителната линия, която разделя онези, които отиват към свобода от онези, които се връщат обратно в своето осъждение. Някой няма да постигне своята цел или съдба докато не бъде свободен. Свободният човек по-скоро е загине в пустинята опитвайки се да изпълни своята съдба вместо да се върне в робството. Докато не направим решение, че няма да се върнем обратно, ние няма да отидем по-нататък. Исус веднъж заяви, **“Някой, който е сложил ръката си на ралото и гледа назад, не е годен да служи в царството на Бог”** (Лука 9:62 NIV).

Най-издаващия симптом, който определя робството е мърморене и оплакване. Някой, който се оплаква е изгубил вярата; той вече се е предал в сърцето си. Някой с истинска вяра посреща препятствията като възможности да спечели по-велика победа и прави по-голямо настъпление към своята цел. Това не може да бъде сляп оптимизъм, което е просто друга форма на просто интелектуална оценка маскирана като истинска вяра. Оптимизмът може да повехне в горещината на сухата пустиня, но истинската вяра става по-силна и по-решителна когато горещината се увеличава.

Вярата прави пътят

Вярата може да премества планини, и тя може да премества всеки, който се изправя на пътя ѝ. Истинската вяра прави пътят; тя не следва някой път. Поради това истинската вяра е истинска свобода; никакви окови не могат да ѝ бъдат поставени. Истинската вяра е способността да се схване виждането за нечия съдба с такова овладяване, че то не може да

бъде отнето докато не е изпълнено. Истинската вяра премества всяко препятствие, но тя не е преместена от никакво препятствие. Истинската вяра ще отиде в обещаната земя.

Израилтяните започнаха да се оплакват когато най-накрая дойдоха до извор и откриха, че водите му са горчиви. Те не разбираха, че Бог възнамеряваше да превърне горчивите води в сладки като допълнителен урок. Първият им отговор на разочарованието беше съмнение и оплакване. Поради това унищожителят беше освободен сред тях.

Всеки един, който е бил наистина жаден може да се идентифицира с израилтяните. Истинската жажда произтича от нашите основни инстинкти за преживяване. Те можеха да имат наистина добро извинение за тяхното оплакване, но този труден тест беше също и тяхната най-голяма възможност. Това е истинският тест, който изкарва истинската вяра.

Истинската вяра е вътрешна, не външна и тя не е подвластна на външните обстоятелства. Истинската вяра не се променя от разочарование; тя се засилва. Тя винаги ще превърне горчивите води на разочарованието в сладки води на удобен случай. Когато разочарованието завърши в оплакване унищожителят на нашата вяра ще бъде освободен и нашето виждане ще стане замъглено.

Важно е да се разбере, че истинската вяра не е вяра в някаква вяра! Истинската вяра има Обект и Извор на своята сила, който е по-велик от всеки друг. Истинската вяра не е в качеството на нашата вяра; истинската вяра е в Бог! Всичко по-малко е по-лошо от претенция; то е заблуда. Неизбежно, онези, чиято вяра е в самите тях извършват само това, което е себично. Себецентризма отваря първата врата за заблуда, и винаги ще води до нея.

Библията разглежда този въпрос в началото. След като Адам и Ева послушаха съвета на Сатана и ядоха от забраненият плод, първият плод от техният грях беше, че те веднага се фокусираха върху себе си и забелязаха собствената си голота. Себецентриците са най-емоционално осакатените, не споменавам отегчителни, просто за да обстрелвам това, което човешкото същество е предназначено да бъде. Когато започнем да гледаме на себе си ние ще изпадне от благодатта и от силата на истинската вяра.

Стефан Хаукинг е считан за един от най-големите мислители на нашето време. Той е смятан от някои за дори по-голям теоретик от Айнщайн. За него се казва, че има потенциалът да схване отговори на въпроси, на които други велики учени все още не са способни да отговорят. Той казва, че неговото търсене на знание е просто “опит да разбере умът на Бог.”

Откриването на този Разум за нашия живот, което е да се разбере умът на Бог, е Обектът и Източникът на цялата истинска вяра. Всичко по-малко от търсене на Целта, която е предопределена е почти човешко и не заслужава интелегентните разноси на енергия или време. Само когато открием Божият план и го овладеем с истинската вяра ние ще бъдем задоволени.

Това е блестящият апостол, който ни увещава **“старай се да се представиш одобрен пред Бога,” не пред хората (2 Тимотей 2:15 KJV)**. Когато имаме упътване, което знаем от Източникът, освободена е сила наречена вяра, която нищо в останалото творение не може да затрудни. Няма по-голяма мотивация от това да знаем нашата съдба, и няма по-велика сила на разположение от тази, която се намира в решителността на онези, които я схващат.

Фалшива вяра

Тъжно, но една от най-големите пречки за да се разбере и схване християнската вяра е била църквата. Това е защото голяма част от видимата църква е станала пример за това

колко плитко убеждение имат продължаващите опити да се присвои позицията на истинската вяра. Вярата на апостолите беше посветена да се изгради храм за Бог, който не можеше да бъде направен с човешки ръце, който можеше да се съдържа единствено в човешките сърца. Църквата, която те проповядваха беше направена от хора, които имаха истинска вяра. Църквата, за която те проповядваха не беше организация, но жив организъм; тя не беше институция, но организъм.

Апостолското виждане беше Бог живеещ в хора – не в тухли. Точно както плитки хора използват дълбоките открития на Айнщайн за да съградят най-ужасните носители на унищожение (бомби); плитки религиозни хора са превърнали истинската вяра в празни ритуали и форми, които унищожават човешките души. Когато някой схване истинската вяра той не ходи на църква; той става църквата. Истинската църква е източник на сила и живот, които никоя страда или организация не може да съдържа – само човешкото сърце е достатъчно голямо когато е пречистено с вяра.

Реалността не се открива в ритуал. Истинската вяра е река на живот, твърде мощна за да се побере в слабите структури, които хората се опитват да конструират. Разбира се събранията на онези, които споделят истинска вяра и силата от тази вяра се намират в традиционни църкви.

Ако някога схванеш истинската вяра ти ще бъдеш притеглен към най-истинските хора, които живеят на тази земя. Има заякчаване, което всички ние приемаме когато сме присъединени към други с истинска вяра. Но истинската вяра не се покланя на храмът на Бог; тя се покланя на Богът на храма. Когато онези с истинска вяра са запитани за тяхната вяра, те не посочват сграда или организация, доктрина или дори понятие за истината – те посочват към истинският Бог.

Апостол Павел обяснява, че **“Божие царство не се състои в думи, но в сила” (1 Коринтяни 4:20)**. Апостолите и пророците предвидяха домът на истинската вяра, не изграден от хора, но изграден без хора. Ако ти станеш един от тези духовни камъни събрани да съградят тази сила, ти лесно ще разпознаеш други, които са част от същото.

Ние не можем да разпознаем такива просто чрез верую или родство, но чрез силата и характерът на Този, Който им е предал истинската вяра. Църквата не е нещо където ние ходим; тя е нещо, което ние ставаме. Ние не трябва да продължаваме да се установяваме в нищо по-малко от това, което е основна истина. Доброто често е най-лошият враг на най-доброто.

Вярата е сила

Говори се, че когато Наполеон прочел евангелието на Йоан, той казал, че или Исус е бил Синът на Бог или този, който е писал това евангелие е бил! Наполеон познал, че геният на истинското християнство бил далеч отвъд творческите сили на някой човешки интелект. Тогава той погледнал на институцията на християнството и не видял никакво съотношение на Исус в това евангелие.

Често няма съотношение между същността на истината и това, което хората се опитват да правят с нея. Точно както най-религиозните и високо издигнати граждани бяха, които разпънаха Исус, най-религиозните и високо издигнати институции често са тези, които разрушават истинската вяра в Него.

Но истинската вяра няма да умре в институция. Тя е неразрушима сила, която можа да трансформира дори няколко рибари и скромни хора в най-великата сила в историята. Тя

предизвика и разби най-великата империя в историята и я разнищи, със само няколко послания написани от затвор. Силата на истинската вяра беше, която взе същите тези писма написани от тези прости хора, и повлия на историята повече отколкото всичките други книги взети заедно са могли да го направят. Само малка порция от тази истинска вяра в нашия живот толкова радикално ще ни трансформира, че всеки човек, който я има може да направи същото.

Мартин Лутер бил просто монах, живеещ в неизвестен малък град в неизвестна провинция. Неговата църква била едва ли толкова голяма колкото типичният американски гараж. Все пак този смирен човек, който открил Изворът, вяра, предизвикал най-голямата тъмнина на това време и я бутнал по гръб. Никой завоевател в цялата история не е повлиявал на курса на света до степента, до която този монах го направи. Той едно от най-великите свидетелства за силата дори в най-скромният монах, който застанал на истината и отказал да направи компромис, за да пренасочи целият курс на историята.

Истината, която ни е била поверена е много по-мощна от всяка лъжа. Тя е по-велика от всяка друга сила открита на земята. От най-благородните и простиращи се далеч човешки идеали до най-големите ядрени средства, нищо в цялата история не е демонстрирало силата да промени историята както истината обединена с вярата.

Но ние трябва да внимаваме! Само най-смелите са натиснали отвъд тъмните води претендиращи за вяра за да вкусят чистите води на истината. Тя беше предназначена за този път. Силата на истинската вяра е твърде велика за да бъде поверена на някой, който няма да я почита като негово най-скъпоценно притежание и да плати цената за да я получи. Такава е конституцията за всеки, който би се издигнал над посредствеността към най-високото място. Пустинята е предназначена за да изкара най-доброто, или най-лошото, в нас. Ние решаваме кое ще бъде.

Изпитът на вяра

Павел умолява коринтяните **“Изпитвайте себе си дали сте във вярата; опитвайте себе си!” (2 Коринтяни 13:5)**. Пренаблягането на това какво вярваме вместо на как вярваме е направило мнозина повече като папагали вместо като Христос. Ние можем да казваме правилните неща, и дори да вършим правилните неща, но ако нашите сърца не са променени, ние живеем в самоизмама. Вярата променя сърцето.

В Деяния 1:22 ние виждаме, че апостолската служба беше с целта да бъдат “свидетели на Неговото възкресение.” Вярата и силата в библейската църква бяха резултат от тяхната вяра във възкресението, но също и от преследването, което те преживяха. Когато Петър и Йоан бяха довлечени пред Синедриона това беше защото управниците бяха **“възмутени от това, че те поучаваха народа и проповядваха в името на Исус възкресението от мъртвите” (Деяния 4:2)**. Когато Павел по-късно беше арестуван и доведен пред същия този съвет, той заяви, **“съдят ме поради надеждата и възкресението на мъртвите” (Деяния 23:6)**.

Може би има малко, което можем да направим за да донесем преследване срещу нас толкова бързо колкото да проповядваме посланието за възкресението. Това е защото когато започнем да проповядваме това послание ние атакуваме най-мощната сатанинска крепост в човешкото сърце – страхът от смъртта. Няма истина, която да ни направи по-свободни от истината за възкресението. Когато сме освободени от този страх, ние ще бъдем наистина свободни. Тази свобода е необходимо условие за да довършим освобождението във всяка

друга област на нашия живот. Свидетелството за възкресението трябваше да бъде основното послание на апостолското евангелие.

Бащата на вярата

Чудили ли сте се някога защо повечето от Библията е посветена на Авраам, който търси погребално място вместо на такива важни предмети като новородението? Защо Исаак и Яков настояваха да бъдат погребани в същото място? Защо Йосиф накара Израел да се закълнат да пренесат костите му за да го погребат в същото място? И защо е отбелязано това в Евреи 11 като едно от най-великите дела на вяра? Какво значение имаше къде щяха да бъдат погребани? Ние виждаме отговорът когато прочетем описанието за разпъването на Исус в Матей:

А Исус, като извика пак със силен глас, издъхна.

И ето, завесата на храма се раздра на две от горе до долу, земята се разтресе, скалите се разпукаха,

гробовете се разтвориха и много тела на починали светии бяха възкресени (Матей 27:50-52).

Тези мъже имаха пророческо предвиждане за разпъването и възкресението на Исус и установиха място за себе си за да бъдат част от него. Самият Господ потвърди това когато каза, **“Баща ви Авраам ликуваше, че ще види Моя ден; и го видя, и се зарадва” (Йоан 8: 56).**

Когато “очите на нашите сърца” са отворени ние започваме да виждаме нещата, които са вечни и повече не сме ограничени от времето и нещата, които са временни. Авраам гледаше с очите на своето сърце. И така, той можа да погледне напред за да види разпъването и възкресението на Исус и повярва в Него, точно както ние поглеждаме назад в историята.

Когато започнем да виждаме с очите на нашите сърца, вместо просто с нашите естествени очи, ние започваме да виждаме нещата, които са вечни, и те стават по-реални за нас от нещата, които са временни. Тогава, както Авраам, ние ставаме непритежавани от нищо, което е в естествената реалност. Дори решената Божия цел в нашия живот, нашия “Исаак,” ние свободно ще я дадем на Бог защото знаем, че възкресението ще ни я върне обратно за вечността.

Понеже Авраам видя денят на Господа, той разбра, че Исаак беше “преобраз” (вижте Евреи 11:19) или пророчески символ на идващият Месия. Поради това той накара Исаак да носи дървата за собствената си жертва точно както Исус щеше да носи собствения Си кръст. Поради това той можа да каже толкова уверено, **“Бог ще Си промисли агнето” (Битие 22:8).** Когато ние имаме очите на нашите сърца отворени за да видим целта и планът на Бог, вяра е предадена за да живеем радикално, различни и свободни от връзките на временните грижи.

Но как можем да получим тази вяра така че очите на нашите сърца да са отворени? Как можем да имаме нашите интелектуални разбирания на библейски истини преместени от нашите умове в нашите сърца? Отговорът на този въпрос е напълно практичен: започнете да развивате тайно взаимоотношение с Бог. Исус попита Своите последователи, **“Как можете да повярвате вие, които приемате слава един от друг, а не търсите славата, която е само от Бога?” (Йоан 5:44).** Това изявление изтъква факта, че един от най-разрушителните фактори подкопаващи истинската вяра е нашето желание за човешко признаване. Господ също предупреди:

Внимавайте да не вършите своите милостини пред човеците, за да ви виждат, иначе нямате награда при вашия Баща, Който е на небесата.

И тъй, когато правиш милостиня, не тръби пред себе си, както правят лицемерите по синагогите и по улиците, за да хвалят човеците. истина ви казвам: Те са получили вече своята награда.

А когато ти правиш милостиня, нека левицата ти не узнае какво прави десницата ти;

за да става твоята милостиня в тайно; и твоят Баща, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве.

И когато се молите, не бивайте като лицемерите; защото те обичат да се молят стоящи по синагогите и по ъглите на улиците, за да ги виждат човеците; истина ви казвам: Те са получили вече своята награда.

А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като си затвориш вратата, помоли се на своя Баща, Който е в тайно; и Баща ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве. (Матей 6:1-6)

Някои от най-посветените слуги, най-верните ходатаи и най-щедрите дарители за Господните цели, получават за своите тела, малко или никакво небесно възнаграждение, защото те просто търсят човешко признание за себе си на земята. Когато правим това ние получаваме нашата награда “напълно.” Ако наистина вярваме във възкресението и разбираме, че трупаме плод за вечен живот, ние няма да прахосваме небесното наследство за такова незначително и бързо преминаващо човешко признание и почит.

От друга страна, когато започнем да вярваме във възкресението в нашите сърца, ние ставаме увеличаващо се фокусирани на трупането на плод за вечен живот. Ние ще започнем да изграждаме това тайно взаимоотношение с Татко, няма да желаем някой друг да знае, но Татко да знае за нашите милостини и молитви. Когато правим това, и нашето съкровище наистина бъде вложено в нашата “небесна банкова сметка”: където е съкровището ни, там ще бъде и нашето сърце. Когато нашите сърца са с Татко в небето, очите на нашите сърца стават отворени и онези неща, които са вечни стават по-реални за нас от нещата, които преминават. Това е точно природата на истинската вяра.

Има някаква истина в поученията за семето на вяра, но когато започнем да поставяме очите си на горните неща вместо на земните, ние не даваме за да получим по-голяма къща или по-добра кола; ние даваме за да получим повече за да даваме заради това славно евангелие. Онези, които са поставили своята привързаност на горните неща не желаят да осребряват чековете от своите духовни банкови сметки за това, което е временно; те по-скоро ще ги дадат за работата да доведат повече души в царството на Бог.

Оставяйки настрана надеждата за нашата награда, ние напълно ще разберем какво направи Исус за нас, ние ще желаем да направим всичко това за Него. Нашата страст ще бъде да Го видим да получава наградата за Своята жертва. Когато видим какво е направил Той за нас, как можем да бъдем себично амбициозни дори с нашите небесни богатства?

Въпреки това, чрез Господната благодат Той ни е купил и ни е направил роби (тъй като не живеем повече за себе си, но за Него – вижте 2 Коринтяни 5:15), и все пак Той ни плаща по-добре отколкото някоя човешка агенция някога може да ни плати. А когато предадем себе си за поддръжката на други, ние участваме в техният плод завинаги.

Когато наистина започнем да вярваме във възкресението и във вечното наследство, което имаме в Христос, няма място за ревност или териториално запазване. Ако някой дойде в твоя град с велико помазание, моли се за него. Открий как можеш да го поддържаш, защото тогава ще можеш да участваш в плодът от неговото служение за вечността. Тогава ти можеш

да се надяваш, че той ще бъде по-“успешен,” защото ти също ще участваш в наградата за неговото служение. Когато видим това ние ще станем по-бдителни и ще защитаваме другите служения вместо да се опитваме да ги подкопаем или да ги съборим.

Не е грешно да се покориш заради наградата, дори Исус понесе кръста “**заради предстоящата Му радост**” (Евреи 12:2). Покорството заради наградата не е грешен или зъл мотив, но има много благородни мотиви, които ние ще имаме когато обичаме за да расте Господа. Господната радост, поради която Той издържа кръста беше основана на Неговото желание да се покори и да угоди на Татко. това беше също радостта, че Той знаеше, че ние ще се радваме с Него.

Една от главните радости, които ние някога ще получим ще бъде да чуем Господа да ни казва в оня ден: “Добра работа, добри и верни слуго,” и да видим радостта, която Той получава от изкуплението на онези, за които ние сме се трудили. Това е радостта на Господа, не просто нашата радост, която е основният източник на нашата сила и цел! Ние можем да Му донесем радост днес като вярваме в Него, в Неговото възкресение, и като посветим себе си на това тайно взаимоотношение, което Той желае да има с всеки един от нас.

Глава пета

Основният Божий план

**Затова покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви, та да дойдат освежителни времена от лицето на Господа,
и Той да ви изпрати определения за вас Христос Исус,
Когато трябва да приемат небесата до времето, когато ще се възстанови
всичко, за което е говорил Бог от века чрез устата на святите Си пророци
(Деяния 3:19-21).**

Първите две глави в Библията съединени с последните две правят завършена история. Всичко между тези четири глави се занимава в основата си с един предмет – възстановявайки човека и творението до мястото откъдето те бяха паднали. Процесът, чрез който Господ извършва това възстановяване е наречен изкупление. Разбирането на изкуплението е основно за да се разбере всичко, което Бог е направил, прави, или ще прави на земята, от падението докато земята е напълно възстановена.

Новото създание

В средата на Божия велик и епически план да изкупи Своето паднало създание, Той реши да вземе това, което врагът възнамеряваше за зло и да го обърне в даже по-голямо добро. На онези, които участват с Него в Неговия план на изкупление им е дадена възможност да станат “ново създание,” което много превъзхожда първоначалното създание.

Ние можем да си мислим, че не би имало нищо по-чудесно от това да имаме този вид взаимоотношение с Бог, което Адам имаше преди падението. Обаче, Господ каза на Своите ученици, че всъщност беше по-добре за тях, ако Той напусне този живот за да може Святия Дух да дойде да живее в тях. Чрез това Той казваше, че дарът на обитаващият вътре Святия Дух беше повече за предпочитане отколкото ходене в плът с Исус, човекът.

Чрез новото създаване празнината между духовната и естествената реалност беше съединена с мост. Хората, които са плът могат понастоящем да станат участници на божествената природа чрез Христос. Въпреки че ходим по земята, ние можем да седим с Него в небесните места. В първоначалното, непокалено създаване, Бог ходеше с човека и имаше общение с него. В новото създаване Бог идва да живее в човека, призовавайки ни да бъдем Негово вечно обиталище. Това е много по-високо призвание.

Всеки християнин има Този, Който знае всичко и контролира всичко, живеещ в него. Това трябва да бъде едно от най-великите чудеса за цялото творение, от ангелите в небето до демоните в ада. Защо Бог ще почита толкова хората, така че да ни избере за Свой храм? Това може да бъде дори по-трудно за нас, познавайки собствената си поквара и склонност към зло. Въпреки това, когато ние, които го заслужаваме толкова малко, дойдем до това разбиране, ние го оценяваме дори повече. Онези, на които много е простено, много ще обичат.

Обаче, ние не можем да видим или да станем част от това ново създаване без разбиране, участие в, и без да станем част от изпълнението на основния план за изкупление. Висшето призвание на Бог да бъдем част от Неговото ново създаване е призив да служим. Колкото по-висше е призиванието, толкова повече сме призовани да служим. Примиряването на света с Бог е нашето основно служение. Човекът се отвърна от Бога, но Бог никога не се отвърна от човека. Той дори даде Собствения Си живот за човека, и всички, които са призовани да бъдат Негови посланици трябва да правят същото.

Колко от нас, ако знаехме, че всички наши най-добри приятели, онези за които сме изливали живота си в продължение на повече от три години, ще ни предадат и дори ще се отрекат, че ни познават, все още бихме желали сериозно да имаме последна вечеря с тях? След всичко, което Господ вложи подготвяйки дванадесетте, само един от тях щеше да бъде намерен при основата на кръста, стоейки с Него когато Той имаше най-голяма нужда. Все пак, Господ никога не предаде другите, и Той никога не ги осъди, че са Го предали.

Библията не е история за хора, които търсят Бог, но за начина, по който Бог е търсил хората. През целия бунт и откази, които хората Му дадоха, Той никога не се отказа от нас. Това е Неговата природа, и тя също трябва да бъде и наша, ако ние сме в единство с Него.

Ако ще бъдем в единство с Господа в Неговия план за изкупление, ние трябва да се научим да гледаме един на друг отвъд неуспехите. От първият век, историята на великите мъже на Бог твърде често е била такава на велики подвизи само за да бъде последвана от голямо падане в краят.

Лидерите на почти всяко велико движение на Бог са завършвали преследвайки движенията, които са ги следвали. Трудно е било да има изключения за това. Великите мъже от Писанието често са понасяли големи неуспехи, но са завършвали в триумф. От тогава, лидерите са имали много големи наследявания, само за да завършат толкова често в трагичен провал и заблуда. Ние жънем трагедия за начина, по който сме хулили нашите паднали братя. Вместо да се простираме към благодат и милост, начинът, по който Господ го прави, ние често ги осъждаме за духовно гробище и нямаме нищо друго да направим с тях. Това ли е примерът, който Господ ни остави?

Защо Той идва обратно

Когато Господ се върне за да “възстанови всичко,” Той ще дойде с железен жезъл за да накаже бързо онези, които не са покорни. Обаче, това време все още не е дошло. Грехът не се наказва бързо, но по-скоро се награждава от сегашния властелин на този свят.

Сатана все още предлага на Господните хора това, което предложи на Исус преди 2000 години. Сатана награждава онези, които се прекланят пред него, които ще живеят според неговите пътища. Отсред тази зла среда Господ избра онези, които ще бъдат членове на Собственото Му домочadie и ще царуват с Него. Това е най-великият призив в творението и тяхното поклонение и покорство трябва да бъдат доказани. Адам живееше в съвършен свят, но все пак избра да не се покори. Онези от новото създание ще живеят в тъмен и зъл свят, който възнаграждава греха, но ще изберат Бог против всичкия натиск и влияние на този зъл век.

Исус беше “последният Адам” (1 Коринтяни 15:45 KJV). Както Адам започна първата човешка раса, Исус също започна нова раса, която е далеч по-велика от първата. Обаче, целта на новото създание е изкуплението на първото създание.

Ние никога не трябва да забравяме, че Господ напълно възнамерява да “възстанови всичко.” Това е причината за Неговото завръщане. Ако Той не възнамеряваше да възстанови земята Той просто би ни грабнал далеч в небето и тогава би унищожил земята. Той идва обратно, и ни води със Себе Си, за да управляваме над нея докато възстановяването е завършено.

Когато Исус видя това, което беше направено със света, Той не го осъди. Той вече беше осъден, и Той положи живота Си за него. Това също е природата на онези, които са съединени с Него, да положат живота си за да спомогнат възстановяването на онези, които са слугите на този зъл век. Той знае, че ние няма да бъдем напълно сполучливи докато Той се върне. Една причина, поради която Той не ни грабва далеч в небето веднага щом поверим живота си да Го следваме беше заради нас – да се научим, и да докажем нашата преданост към Него и Неговите цели.

Природата на лидерите

Точно след като Господ каза на Петър, “Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Баща, Който е на небесата” (Матей 16:17), Господ му даде ключовете на небесното царство. Следващите Му думи към Петър бяха, “Иди зад Мен, Сатана!” (стих 23). Точно след като Петър получи думи направо от Татко, той получи други направо от врагът. Но въпреки, че Петър падаше силно понякога, той се изправяше и продължаваше да върви. Затова, дори след неговите грешки, Господ не му взе ключовете за царството. Въпреки своите недостатъци, Петър, който излезе от лодката за да ходи по водата, беше най-подходящият ученик, който да използва ключовете за да отваря вратите.

Бог не ни съблазнява, но Той ни изпитва. Неговите изпити са с целта да подготвят за повишаване в следващата степен, за да ни даде повече духовна власт. Възстановяването на нашите паднали братя е изпит, който мнозина от нас ще трябва да минат преди да можем да продължим. Това е Неговото намерение да използва някои от най-обърканите в църквата като свидетелства на Неговата сила за възстановяване. Ние всички сме наранени от някои от тези публични провали, които ни принуждават да решим – да вярваме ли наистина в простителността, и ще я практикуваме ли, или само ще продължим да я проповядваме.

Господ често ни изпитва чрез Своите истински съдове, отделяйки онези, които наистина обичат истината от онези, които съдят според външността. Йона също беше такъв съд, както бяха мнозина от другите пророци в Писанието. ние сега почитаме Исая, но колко от нас биха идентифицирали себе си с пророк, който обикаляше гол за три години и половина? Колко от нас биха поканили Йоан Кръстител на неделен обяд? Би ли желал да живееш врата до врата с Осия и неговата жена блудница? Колко от нас, ако бяхме онези с голямо религиозно влияние, биха били наистина отворени да слушат дърводелец от Назарет? В действителност почти всеки от Божиите съдове ще носят първостепенен изпит за плътта, и онези, които се облягат на оръжието на плътта няма да преминат това изпитание.

Божията първоначална работа

По-голямото помазание и духовна власт носят по-голяма възможност за заблуда и провал когато слугата се е предал на грях. Колкото по-голямо е помазанието, толкова по-големи са мъртвите точки, които също притежава. Дори най-великите мъже на Бог са способни да грешат и ако някога мислим, че не можем да паднем ние вероятно вече сме започнали да падаме. Ние трябва да проучим как и защо нашите братя и сестри са паднали, или и самите ние ще бъдем в опасност от падане в същите капани. Единственият начин, по който можем напълно да разберем какво се е случило с тях ще бъде чрез процеса на възстановяване.

След като цар Давид падна в грях с Вирсавее, целият Израел се заблуди и последва Авесалом. Вероятно беше много трудно за народа на Израел да повярва, че някой, който е бил паднал в такъв разврат може все още да бъде помазан. Обаче, Господ не беше изненадан от това, което направи Давид. Той знаеше това, което беше в сърцето на Давид когато го призова. Той знаеше, че това щеше да се случи когато Той го направи цар.

Господ използва Давид преди падението, и след него. Ние трябва да разберем, че първостепенната работа на нашия Бог в това време е изкупление. Все още ние, които сме били получателите на Неговата велика благодат често имаме най-голямата трудност в протягането ѝ към другите. Ние трябва правилно да научим това, ако ще Го представяме точно на тази земя.

Най-висшето призвание

След като Израел се заблуди и последва Авесалом, Садок, първосвещеникът, вдигна ковчегът и последва Давид. Той го последва с риска не само за своето служение, но и за живота си. Дори, ако те оцелееш, изглеждаше много невероятно, че Давид ще бъде възстановен на трона. В най-добрия случай, онези, които го следваха може би щяха да прекарат остатъка от живота си живеейки в пещери и бърлоги в земята, както бяха когато бяха преследвани от цар Саул. Въпреки това, Садок беше по-верен на помазанието отколкото на политическата целесъобразност, или дори на собственото си благоденствие. Той знаеше, че без значение от големия грях на Давид, помазанието все още беше на него. Садок просто следваше Бог без значение от цената.

Бог възнагради смелостта и верността на Садок с едно от най-великите обещания отбелязани в Писанията. Беше му обещано, че неговите синове ще служат на Господа лично (вижте Езекиил 40:46 и 44:15-16), казвайки всъщност, че те щяха да бъдат най-близо до Господа. Когато юдеите заявиха на Исус, че те бяха синове на Авраам, Той им отговори, че

ако са синовете на Авраам те биха вършили делата на Авраам. Също, истинските синове на Садок са онези, които вършат делата на Садок.

Истинските синове на Садок са онези, които ще следват помазанието без значение от риска. Те ще следват помазанието, и помазаните, дори когато всеки друг се отвръща. Тези са духовните синове на Садок, които ще бъдат най-близо до Господа и ще Му служат лично.

Ние всички ще трябва да избираме между помазанието и почтеността. Издигайки се над духовните политики за да бъдем верни на това, което е правилно е един от най-важните изпити, които всеки призван да ходи в духовна власт трябва да премине.

Ще направим ли ние като цар Саул нашите решения основани на натиска на хората или на политическите последствия? Или като цар Давид ще се издигнем над натиска на хората, или обстоятелствата на този свят, за да търсим винаги първо волята на Господа? Голямо разграничаване идва винаги за лидерството на църквата основано на този единствен въпрос. В основата си, всеки индивид, църква, движение, и много градове, ще трябва да минат този тест преди да бъдат подкрепени с помазанието, което ще се изисква от онези, които ще бъдат част от служението на последните дни на църквата.

Възстановяването не е по избор

Галатяни 6:1 заявява, **“Ако човек падне в някое прегрешение, вие духовните, поправете такъв с кротък дух. но казвам: пази себе си; да не би и ти да бъдеш изкушен.”** Без значение от това колко отвратителен може да бъде грехът на някой лично за нас, на нас не ни е даден изборът дали да го възстановим или не; ако не го направим, самите ние идваме в опасност да паднем в същите изкушения. Няма нито един от нас, който да стои до някаква степен изключен за благодатта на Бог. Ако ние не можем да възстановим нашите паднали братя и сестри, как можем да проповядваме изкупление, примиряване, и прощение на света?

След своето падение, цар Давид се издигна до много по-големи височини на духовна власт и пророческо откровение. Така могат и всички, които са били спънати от врагът, или са били увлечени от собствените си похоти. Господ обича всеки един от тях. Ако ние сме в единство с Него не трябва ли да желаем и търсим това за нашите паднали братя? Онези, на които много им е простено, много обичат. Бог обича всички хора и искрено желае всички да бъдат спасени. Всичко, което врагът възнамерява за зло, Господ възнамерява да го използва като свидетелства на Неговата сила за изкупление.

Странно, но християните често имат по-големи усилия да си простят един на друг отколкото езичниците. Разбираемо, ние очакваме християнските лидери да имат много по-големи стандарти на честност и затова сме много шокирани от техните провали. Въпреки това, ние всички сме родени в неуспеха на греха, и не е лесно за всеки от нас да ходи в продължаваща свобода от неговите прелъстяващи лапи. Въпреки това, ние трябва да вярваме в Господната простителност и силата на изкуплението, преди светът да започне да вярва в нас. Онези, които са паднали в различните капани на врагът, дори “някоя злоупотреба,” трябва да бъдат възстановени или ние ще продължаваме да бъдем предмет на същите изкушения.

Възстановяването е повече отколкото просто прощаване. Ние можем да се извиним на тези паднали братя и сестри за да успокоим нашите съвести, но това не е достатъчно за да се премине тестът. Те трябва да бъдат възстановени. Това не означава по никакъв начин, че с библейските стандарти за честност ще бъде направен компромис, или че възстановяването

не включва процес изискващ повече време. Въпреки това, ние трябва да направим каквото и да се изисква за падналият за да бъде напълно възстановен.

Нашият Татко не желае никое от Неговите деца да бъде оставено в рова от неговите братя и сестри, но това не е единствената причина, поради която се изисква от нас да възстановяваме онези, които са паднали. Само чрез процесът на възстановяване ние ще научим къде са портите на ада, и как да ги събаряме. Портите на ада са местата, които врагът използва за да спечели достъп в света, в църквата, и в собствения ни живот.

Наградата

Истина е, че рядко минаваме Божиите изпити с пълен резултат. Божията цел не е да бъдем заети с нашата репутация, всички ние трябва да бъдем благодарни, че Той не ни изпитва за да бъде строг и справедлив, но милостив. За да бъдем наистина пророчески нуждаещи се от това, ако знаем, че сме познати от Бог и изпратени от Него, наистина не трябва да има значение какво мисли някой друг за нас.

Ако ще бъдем пророчески хора, и ще спомогнем за възстановяване на пророческа църква, ние трябва да имаме конституцията на Илия, който дори стоейки пред царя каза, **“Както Господ, Бог на Израел живее, пред когото аз стоя...”** (3 Царе 17:1). Чрез това Илия казваше, “Аз не стоя пред теб, Ахав. Ти си просто човек. Аз стоя пред живият Бог. Аз живея моя живот пред Бога, не пред хора.” Докато нямаме това отношение ние няма да бъдем свободни нито да обичаме хората правилно, нито да им говорим истината без компромис, като и двете се изискват за истинско служение.

Винаги се изисква смирение за да простим, и за да можем да възстановим и приемем онези, които са ни затруднили. Въпреки това, има само Един в цялото Писание, Който не е затруднил Господа. Ние всички паднахме внезапно, и всички се нуждаем от благодат. Поради това, че ни е обещано, че ще жънем това, което сеем, колкото повече благодат можем да сеем към другите, толкова повече ще приемем самите ние. В действителност, Господ направи това много ясно, че самите ние няма да бъдем простени, ако не прощаваме.

Защото, ако вие простите на човеците прегрешенията им, то и небесният ви Баща ще прости на вас.

Но ако вие не простите на човеците прегрешенията им, то и вашият Баща няма да прости вашите прегрешения (Матей 6:14-15).

Това по никакъв начин не трябва да се разбира, че можем да направим компромис с библейските стандарти за честност в служението. Докато не се научим да възстановяваме нашите паднали братя, дори онези, които са уловени в “някаква злоупотреба,” портите на ада ще останат отворени срещу църквата в същите области където врагът може да накара тези братя да паднат. Когато работим за да ги възстановим в библейския ръст на честност изисквана за служение, ние ще получим голяма мъдрост и знание за начина, по който врагът спечелва достъп до църквата. Нашите очи също трябва да бъдат отворени за много от собствените ни слабости. Това е съществено преди Господ да може да ни се довери с помазанието необходимо за служението на последното време.

Глава шеста

Посланието

“Свидетелството за Исус е духът на пророчеството” (Откровение 19:10 KJV). Исус е пророческото послание; Той е Словото на Бог. Христоподобност е целта на всяко пророческо слово. За да бъде Исус наше послание, Той първо трябва да бъде в нашите сърца, не просто в нашите умове. Истинската Жива Вода може да излезе единствено от “най-вътрешното същество,” сърцето, а не умът. Единствено когато Исус е страстта на нашите сърца ние ще имаме истинският Дух на Пророчество. Апостол Павел обяснява, че след като Татко открил Синът Си в него, не просто на него, тогава той проповядвал (вижте Галатяни 1:15-16 KJV).

На Езекиил му беше казано първо да “изяде свитъкът” преди да може да говори на домът на Израел (вижте Езекиил 3:1-4). Пророкът се нуждаеше самият той да смели посланието преди да бъде свободен да го сподели с другите. Докато посланието не е част от нас, докато то не е би усвоено в собствения ни живот, то не може да бъде истинското свидетелство или да идва със силата и авторитета на истинското пророческо слово.

Павел каза на Тимотей да внимава на собствените си поучения, защото повечето от това, което чуваме е първо за нас. Това, което ние се чувстваме принудени да проповядваме в повечето случаи обикновено е това, което Господ се опитва да каже на нас. Това не означава, че е грешно да го проповядваме, но е, самите ние не го живеем.

Фалшивата надежда

Наблюдавал съм мнозина, които са напуснали служението поради неуспех, както веднъж и самият аз направих. Аз не напуснах поради морално или нравствено пропадане, но поради неуспеха на моето служение. Аз не можех да извърша това, което чувствах, че съм призован да извърша. Този вид неуспех обикновено е съпроводен от голямо разочарование от църквата, или от хората изобщо. Самото това нещо трябва да бъде откровение за това колко неуместни са нашата вяра и виждане.

Ние не сме призовани да изграждаме църквата – Исус ще изгради Своята църква, и тя ще бъде всичко, което Той желае тя да бъде. Ние можем да участваме в това единствено о степенята, до която пребъдваме в Него. Ако няма плод, това трябва да ни говори повече за това къде сме ние духовно отколкото къде са хората. Ние ще бъдем разочаровани от хората единствено, ако нашата надежда погрешно е била поставена в тях.

Самият Господ е примерът за истинско служение. Той не правеше това, което виждаше хората да правят. Той правеше само това, което виждаше да прави Татко. когато наблюдаваме начинът, по който Той водеше и приготвяше Своите лидери, това ще бъде шок за нашето човешко разсъждение. Изглежда, че Той не знаеше нищо за добрите принципи на ръководство! Все пак, някак си Той поддържа всичко чрез Словото на Своята сила. Може би има по-висш начин да се съгради църквата от този, който можем да научим от бизнеса!

Когато само един от Господните ученици получи откровението за това Кой беше Той, Той разпозна това като достатъчно за да бъде изградена църквата на него – сега беше време за Него да отиде на кръста и да ги остави. После когато Той се нуждаеше от тяхната вяра най-много, всички освен един се разпръснаха, предавайки Го и отричайки се от Него. Все пак, Той имаше пълна увереност, че Неговата църква не само ще преживява, но напълно ще надделее срещу портите на ада. Как може Той да има такава увереност? Защото Неговата

увереност не беше в хора, дори хората, които беше избрал и тренирал, но надеждата Му беше в Святия Дух. когато нашата надежда е правилно поставена в Господа ние няма да бъдем крайно обезсърчени когато хората ни пренебрегват, или крайно насърчени когато ни правят добро.

Завършената работа на Бог вече е била извършена, която е Самият Исус Христос. Всичко, което сме призвани да вършим е да пребъдваме в Него и да насочваме другите към Него. Когато ние, както Авраам, видим Агнето, което Бог е промислил, ние можем лесно да пожертваме дори Неговите собствени обещания за нас в тази временна реалност, знаейки че те са запазени завинаги за нас във вечността. Разочарованието от хората е белег, че ние сериозно сме се отклонили от пътеката, и от истинската вяра., която е източника на истинската духовна власт. Ако сме разочаровани, ние ще служим само разочаровани, и разочарованията, които сеем в хората ще се върнат на собствените ни глави. Истинската вяра ходи и вярва в това, което Исус вече е извършил, и няма да бъде обезсърчена от външността на временната реалност. Ако имаме вяра в Исус, ние ще предаваме вяра в Него, и накрая онези семена ще изникнат и ще дадат плод.

И тъй, братя, останете твърди, до Господното пришествие. Ето земеделецът очаква скъпоценния плод от земята и търпи за него докле получи и ранния и късния дъжд.

Останете и вие твърди, и укрепете сърцата си, защото Господното пришествие наближи.

Не роптайте един против друг, братя, за да не бъдете осъдени, ето, Съдията стои пред вратите.

Братя, вземайте за пример на злострадание и на твърдост пророците, които говореха за Господното име.

Ето, ублажаваме ония, които са останали твърди. Чули сте за търпението на Йов, и видели сте сетнината въздадена нему от Господа, че Господ е много жалостив и милостив. (Яков 5:7-11).

Продължаващото слово

“Ние не живеем само с хляб, но с всяко слово, което продължава да излиза от устата на Бог” (Матей 4:4 NKJV). Това не означава словото, което започва отново, но продължаващото, постоянно излизащо слово. Ние трябва да имаме тази прясна манна всеки ден; вчерашното откровение не може да бъде складирано и запазвано. Манната, която беше запазвана през нощта за следващия ден се разваляше. Ако ще сервираме пресен хляб, ние трябва да събираме пресен хляб всеки ден. Исус трябва да бъде нов за нас всяка сутрин.

Когато Мойсей попита Господа за името Му, Той заяви, че беше “Аз Съм,” не “Аз бях” или “Аз ще бъда.” Ако сме познали истинския Бог, ние трябва да Го познаваме днес. Не е достатъчно да познаваме историческият Исус или Исус, който ще се завърне; ние трябва да участваме в Богът, Който е. добре е да знаем Кой е бил Той и Кой ще бъде, но не можем да живеем чрез това знание; ние можем да живеем само чрез срещата, която имаме с Него всеки ден. Той трябва да бъде нашият “ежедневен Хляб.” Исус е Словото, което продължава да излиза от Божиите уста, чрез което ние трябва да живеем.

Понеже **“свидетелството за Исус е духът на пророчеството,”** истинското служение трябва да бъде центрирано на Христос, а не на спорове! Исус не е просто в посланието; Той е пророческото послание. Новозаветният пророк не е даден просто за да въздейства на

поведението на църквата; той е даден за да предаде Христос на църквата за да може тя да пребъдва в Него. Дисциплиниранията могат да променят поведението, и те могат да бъдат полезни, но само Христос може да променя сърцата. Апостолите и пророците не са дадени просто за да занесат църквата в главна форма, но за да подпомогнат формирането на Христос в нея.

Знаменията са послания

Всяко чудо на Исус беше послание. Знаменията са точно това – знаци, които ни насочват към Бог. В шестата глава на евангелието на Йоан, Исус взема хлябовете и рибите и нахрани множеството. Това беше илюстрация на сърцето на множеството; те участваха в много хлябове, или истини, които можеха да ги задоволят за едно ядене, но останаха само отломъци. Когато ние сме склонни да участваме в индивидуални наблягания или истини, това винаги ще доведе до накъсване на църквата, с всяка група мислеща, че техният малък отломък е цялата истина.

Исус коригира склонността на множеството, заявявайки, че Той беше Хлябът от небето, Единственият Хляб. Като резултат от това “твърдо говорене,” много от Собствените Му ученици се отделиха от Него (стих 66). Това все още е първостепенната точка на разграничение за мнозина, които биха били Негови ученици. Понякога е по-лесно да бъдеш лоялен на една истина отколкото да се подчиняваш на самата Истина. Не е слушането на думите на Господа, което е важно; а слушането на Самото Слово.

Истинското християнство не е просто вярване в истини и съгласяване с доктрини и дисциплини; то е взаимоотношение с Бог. Само когато участваме в единствения Хляб можем да сервираме този Хляб, и само тогава нашето послание ще спре да накъсва тялото на Христос. Както авторът на Евреи обяснява, **“Бог, Който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас в Сина Си” (Евреи 1:1-2)**. Посланието на Бог повече не идва в слова, но в Словото, Самият Божий Син. Исус не дойде за да ни даде нови истини; Той дойде за да бъде истината.

Означава ли това, че ние повече няма да имаме пророчески послания или откровения? Разбира се, че не. Както Петър обяснява, в своето послание на деня на Петдесетница, когато Господ излива Своят Дух ще има пророчества, сънища и видения, съпроводени със знамения в небесата и на земята (вижте Деяния 2:17-21). Въпросът не е дали ще има пророчество, но какво е съдържанието на пророчеството.

Църквата вероятно никога няма да стане църквата, която е призвана да бъде докато това е нейният първостепенен фокус. Църквата не е моделът за църквата – Исус е Моделът за църквата. Ние няма да бъдем променени чрез гледане към себе си, но като стоим фокусирани на славата на Господа. Когато забравим кои сме и се фокусираме на това Кой е Той, ние ще бъдем променени в това, което сме били призвани да бъдем.

Работата на служението е преди всичко да предаде виждане за поклонението на Господа. Истинското поклонение не идва за да се види Господа, но от гледане на Него. Това не означава, че ние не трябва да се опитваме да Го видим повече в поклонението, но че ние не гледаме за Него толкова много колкото гледаме на Него. Една от главните цели на поклонението е да ни помогне да държим нашето внимание фокусирано на Господа. В действителност, ние се покланяме с нашия живот, което изисква повече от нашето внимание. Истинското поклонение трябва, следователно да бъде все повече фокусирано на нашето виждане на Господа.

Поради това е от малка полза да насърчаваме църкви или служения, просто да стават модели за други. Това само ще постави техният фокус на самите тях, и на другите, вместо на Единственият, Който е моделът за всички нас. Някои са призвани да бъдат модели за други, а християните са призвани да бъдат модели за света. това е, което означава да бъдеш “светлината на света.” обаче, начинът, по който ще станем тази светлина е да бъдем преобразени в Неговия образ, което може да дойде единствено чрез центриране на Христос, а не центриране на себе си. Да се фокусираме на това да бъдем модели може да даде краткосрочно вдъхновение, но то ще бъде кратко доживяване, и може в действителност, да станем препятствие за онези, на които моделираме.

Само когато целият фокус на нашето внимание е върху това да виждаме Синът на Бог приемащ славата, която Му дължим и наградата за своята жертва, може да ни се повери истинска духовна власт. Само когато нашето виждане е единствено върху Синът на Бога, ние ще бъдем пълни със светлина. Даже да се интересуваме от собствената си награда или слава е сигурен показател, че ние все още не схващаме истински жертвата на Агнето на Бог. Когато Агнето влиза, дори 24-те старей хвърлят своите корони пред нозете Му. Кой може да си позволи слава или позиция в Неговото присъствие?

Новозаветно пророчество и поучение

Пророците бяха дадени на Израел за да държат хората фокусирани на поклонението на единствения истински Бог, и да донесат корекция когато те се увлекат по идолопоклонство. Новозаветното пророчество има подобна функция, но този дар никога не е даван за да установява доктрини, но по-скоро да посочва към личността на Исус. Много от най-разрушителните ереси в Новозаветната епоха имат своя произход в пророчество видение, сън или откровение, които са наблягали на истина вместо на Истината, Исус.

Ние трябва да бъдем внимателни с всяко, така наречено пророческо послание, което свидетелства за специфична доктрина, наблягане или служител различен от Самият Христос Исус. Господ не използва пророчеството за да установи доктрини, или за да свидетелства за хора, но за Себе Си.

Доктрините са поучения и Той използва поучение за да ги установи. Учителското служение е осветление на Писанията, не пророческо откровение. Някои от чудесно надарените пророчески мъже в този век паднаха в сериозна грешка и умряха трагично измамени защото се опитваха да станат учители и да установят нови доктрини. Също, много от най-разрушителните фалшиви пророчества идват от надарени пастори или учители, които се опитват да бъдат пророци.

Източникът на фалшивото служение

Някой може да бъде фалшив когато се опитва да функционира вън от сферата на своето призвание. Повечето фалшиви пророци са били в същност учители, които са се опитали да си присвоят служение, което Бог не им е дал. Също, много фалшиви учители са били пророци или евангелизатори, които са се опитвали да поучават отвъд тяхното ниво на благодат. Всяко служение е поверено свещено, и ние не можем просто да си вземем някое за себе си.

Действително в Писанието има повече предупреждения относно фалшиви пастори и фалшиви учители отколкото за фалшиви пророци. През целите Писания и църковната

история, пастири и учители са правили големи грешки и са причинили далеч повече проблеми отколкото пророците. Означава ли това, че ние трябва да изхвърлим тези служения? Разбира се, че не. Нито можем да изхвърлим пророческото служение, но всички ние трябва да имаме мъдростта за да проучим точно как са направили тези грешки, за да не бъдем толкова склонни да ги повтаряме.

Ние се нуждаем от пророци и учители в църквата, и те трябва да работят заедно, с пасторите, евангелизаторите и апостолите. Обаче, ние трябва да внимаваме когато и едните и другите започнат да се опитват да вършат работата на другият. Винаги има някакво пресичане. Пророците могат да спомогнат възстановяването на някой, а пасторите разбира се могат да пророкуват, но когато започнем да отиваме отвъд сферата на властта, която ни е била дадена, ще последва трагедия.

Мотиви и духовни дарби

Павел насърчава коринтяните, **“Следвайте любовта; и копнейте за духовните дарби, а особено за дарбата да пророкувате” (1 Коринтяни 14:1)**. Без любов, проникателност и откровение ще станем подозрителни и критични. Преследването на любов трябва да измести нашето желание за духовни дарби, но на нас ни е заповядано сериозно да желаем и дарбите, особено пророчеството. Това беше заповед, не предложение.

Точно както някои са извъртели своите служения когато е навлязъл себе-стремеж, мнозина са аботирани своите служения поради фалшива виновеност. Тези ще преследват своите дарби и призвания, но те са осуетени защото грешни мотиви понякога се надигат в тях, карайки ги да се оттеглят с чувство за малоценност. Това е фалшиво поучение, вкоренено в религиозен дух, което изстрелва, че вярващия трябва да постигне известно ниво на съвършенство преди Бог да може да го използва. Ако това беше случаят, нямаше да има Петдесетница и нямаше да има църква.

Някои от най-великите дела на вяра са извършени от нови вярващи. Повечето вярващи вършат болшинството от свидетелстването, което е извършват в своя живот, и водят почти всички, които ще заведат при Господа, в първите две години след тяхното собствено обръщане. След това, повечето християни стават твърде “зрели” за да свидетелстват и в същност вършат много малко през останалата част от живота си. Когато ние престанем да свидетелстваме това не е поради зрялост – това е поради застоялост.

Господ не е впечатлен от това от колко дълго Го познаваме, колко пъти сме прочели Библията, или колко се молим. Няма значение дали познаваме Господа от 20 години или от 20 дни; това, което има значение за Него е дали пребъдваме в Неговия Син. Неговия Син дойде да спаси онези, които са погинали. Истинската духовна зрялост е живот, който не е бил заблуден от простотата на посвещението към Христос, и Неговите цели.

Бог е в нашето сърце чрез Святия Дух. казва се, че Сатана обвинява светиите пред нашия Бог ден и нощ (вижте Откровение 12:10). Това говори за постоянното обвинение, което идва срещу сърцето на всеки вярващ. Този обвинител трябва да бъде заменен със Спасителят. Нашите мотиви могат да бъдат добри един ден и ужасни на следващият. Ако ще бъдем контролирани от нашите мотиви, ние ще бъдем постоянно обърквани и неутрализирани. **“Сърцето е измамливо повече от всичко... Кой може да го познае?” (Еремия 17:9)**. Ние не трябва да бъдем контролирани от собствените си сърца, но от Духът на Бог и от Неговото Слово. Ако на първо място се съсредоточим върху волята на Бог, без значение от

това какво излиза от нашите сърца, скоро ще открием, че сърцата ни са се наредили в една линия с Неговата воля.

Това също открива истината, че колкото по-близо отиваме до трона, толкова повече обвинение можем да очакваме. Това не би могло да се случи, ако Бог не го позволи. Той го позволява, защото научаването да побеждаваме обвиненията и отхвърлянето ни помага да се идентифицираме с Този, Който претърпя най-лошото обвинение и отхвърляне, и ни подготвя да боравим с властта, която идва с това да бъдеш по-близо до Неговия трон.

Когато Господ упълномощи Мойсей при горящият храст, той твърдеше, че е недостоеен и неподходящ. Ние можем да си мислим, че той е бил смирен, но това беше фалшиво смирение, което прикриваше ужасна арогантност. Чрез това, Мойсей всъщност заявяваше, че неговата недостатъчност беше по-велика от Божията достатъчност. Поради това, гневът на Господа пламна против него.

Мойсей беше неподходящ; точно както ти и аз, и ние винаги ще бъдем такива! Нашата праведност, или достатъчност, никога няма да ни спечели благосклонност или да ни даде възможност да дойдем смело пред Трона на Благодатта. Кръвта на Исус, единствено, може да направи това, и единствено чрез благодатта ние ще извършим волята на Бог. Ние просто решаваме дали ще приемем или не Неговата благодат за да бъдем използвани от Него.

Той избира слабите, глупавите и малките неща на този свят за да слиса мъдрите и силните (вижте 1 Коринтяни 1:27). Поради това, когато сме слаби и глупави млади християни, Той е склонен да ни използва повече отколкото когато станем “зрели и мъдри!” той ни избра защото ние бяхме слаби, глупави или малки, или всичките три неща. Той не ни призовава заради нашите сили, но заради нашите слабости, така че Неговата сила да може да бъде направена свършена в нас.

Ако ще бъдем пророчески хора, себе-праведността и самонадеяността трябва да бъдат премахнати и в двете им форми – гордост и самоувереност, или фалшиво смирение. Исус е нашата праведност, и Той е работата, която Татко се стреми да извърши в нас или чрез нас.

Само когато сме фокусирани на себе си, и се опитваме да си създадем име или служение за себе си, тогава ние ставаме себе-съзнателни до точката където няма да вършим нищо докато не сме сигурни, че сме прави. На това място, сме парализирани защото ние дори пророкуваме съответно с нашата вяра. **“Вярата е същественост на неща, за които се надяваме, убеждение за неща, които не се виждат” (Евреи 11:1 KJV).**

Ние можем да твърдим, че не искаме да направим грешка защото не желаем да нараним никого, но Господ и всеки друг знае, че истинската причина е, че не искаме да изглеждаме глупави – което е гордост. Ако наистина вярваме, че Бог дава Своята благодат на смиреният ние не трябва да се грижим за това, че сме били направени да изглеждаме малки. Опитата да запазим нашия себичен образ вероятно ни задържа от това да видим повече от силата и славата на Бог отколкото нещо друго.

Глава седма

Думи на живот

Смърт и живот има в силата на езика и онези, които го обичат, ще ядат плодовете му (Притчи18:21).

Думите могат да имат много извънредна сила. Основно, дефиницията за живот може да бъде комуникация. Да комуникираш основно означава “да разменяш,” или да имаш редуване. Ние определяме, че нещо е живо докато то може да комуникира, или да има взаимоотношение, със своята среда – да диша въздухът, да участва в ядене, и т. н. Когато тази размяна спре, идва смърт. Ние сме повикани за съществуване в по-висока форма на живот, която може да комуникира на по-високо ниво. Исус каза, **“Думите, които ви говоря, са дух и живот” (Йоан 6:630).**

Ние имаме истински духовен живот с Господа до степента, до която нашата комуникация с Господа е развита и поддържана. Ако ние имаме духовна комуникация с Исус те могат да убият тялото, но не могат да убият нас, защото нашите животи са на по-високо ниво. Нашите животи са скрити с Бог в Христос.

Исус е Словото на Бог. Той е комуникацията на Татко с творението. Онези, които слушат Неговия глас са свързани с най-великата сила във вселената, а тя е сила за живот. Една дума от Господа и създанието беше оформено. Господ не измисли и не произведе творението – Той изговори и то дойде. Господ не каза, “Мисли и тази планина ще се премести,” но, “Говори на планината...” (вижте Матей 17:20). Думите са тръбопроводът за най-великата сила, която съществува – силата на Бог. Колкото по-духовни ставаме, толкова повече ще разбираме това.

Думите са съкровища

Колкото по-тясно свързани ставаме със самото Слово, толкова по-скъпоценни и мощни ще стават нашите думи. Както чух един проповедник да казва, изумително е колко малко думи използва Самото Слово. Колкото по-ценно е нещо за нас, толкова по-внимателно ще боравим с него. Когато разберем силата и ценността на думите, толкова по-внимателни ще бъдем с тях. Колкото сме по-внимателни с тази велика сила, толкова повече сила Господ ще може да ни повери.

Дума, казана на място, е като златни ябълки в сребърни съдове (Притчи 25:11).

Думите изговорени на място прилягат перфектно. Думи, които са изговорени не на време могат да изгубят своята сила. Помазанието е свързано със синхронизиране. Господ се движи в съвършен ред и съвършено синхронизиране, и ако ние ще бъдем използвани да говорим Неговите думи ние трябва да бъдем чувствителни към Неговото синхронизиране.

Целият живот на Господа на тази земя беше свидетелство за благодатта на синхронизирането. Синхронизирането беше, което даде на Неговото учение такава проникваща сила. Той използва жената при кладенеца за да изкара Своето послание за живите води. Той знаеше, че поучението за това да бъдеш роден отново щеше да грабне вниманието на Никодим, който беше остарял. Ако тези поучения бяха дадени в противоположни обстановки, те вероятно нямаше да имат влиянието, което имаха.

По същия начин, това, което Господ помазва за един човек или група може да не бъде това, което Той помазва за други. Седемте църкви в Откровение, въпреки че всички те живееха в едно и също време, на едно и също географско място, всяка една се нуждаеше от различно слово.

В едно изложение за важността да се познава езикът на Духа, Павел казва:

Обаче, ние поучаваме мъдрост между свършените, ала не мъдрост от тоя век, нито от властниците на тоя век, които преминават;

но поучаваме Божията тайнствена премъдрост, която е била скрита, която е била предопределена от Бога преди вековете да ни докарва слава.

Никой от властниците на тоя век не я е познал; защото, ако я бяха познали, не биха разпнали Господа на славата.

А, според както е писано: - "Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, И на човешко сърце не е дохождало, Всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любят".

А на нас Бог откри това чрез Духа; понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини.

Защото кой човек знае що има у човека, освен духът на човека, който е в Него? Така и никой не знае що има у Бога, освен Божият Дух.

А ние получихме не духа на света, но Духа, който е от Бога, за да познаем това, което Бог е благоволил да ни подари;

което и възвестяваме, не с думи научени от човешка мъдрост, но с думи научени от Духа, като поясняваме духовните неща на духовните човеци.

Но естествения човек не подбира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже, то се изпитва духовно.

Но духовният човек изпитва всичко; а него никой не изпитва.

Защото, "Кой е познал ума на Господа, За да може да го научи?" А ние имаме ум Христов (1 Коринтяни 2:6:16)

Има език на Духа, който превъзхожда човешкия език. Той е противоположен и противен за естествения ум на хората. Това е една причина защо Господ е говорил на хората чрез сънища и видения от началото. Той не се опитва да ни обърка чрез всички странни символи и метафори в сънищата и виденията, но се опитва да ни научи на езикът на Духа, който е много по-велик от човешкия език.

Казано е, че "една картина притежава хиляди думи." В езика на Духа това е истина. Символиката на сънищата и виденията често открива далеч повече отколкото човешкия език може. Това е глупост за естественият ум, но за онези, които са духовни, това е много по-висока форма на комуникация.

Първостепенната разлика между езиците на хората и езикът на Духа е, че първият идва от умът, а последният идва от сърцето. Живите води идват от "най-вътрешното същество." За да споделим това, което ще бъде истински живот ние трябва да споделим това, което идва от нашите сърца, не просто от нашите умове.

Христос в теб

Юдейските заклинатели в Деяния 19:13-16 знаеха за Исус, но Той не обитаваше в техните сърца. Затова, когато те се опитаха да използват Неговото име за да изгонят тъмнината, тъмнината се надигна и изгони тях. Демоните са духовни създания, и те реагират само на думи, които са дух. за да имат нашите думи силата на светлината за да изгонват тъмнината, те трябва да идват от най-вътрешното ни същество, защото Христос обитава в нашите сърца и ние можем да имаме истинска духовна власт единствено до степента, до която Царят обитава в нас.

Това не означава, че не можем да споделяме това, което първо е било дадено на някой друг. Всеки път когато споделяме от Писанията ние правим това. Но словата да станат "наши." Ние не можем да имаме взаимоотношение чрез знанието за Исус на някой друг

човек – Той трябва да бъде нашия Исус. Истинското служение не е просто папагалско знание. Истинското служение е от Духа; и само Духът може да роди това, което е духовно.

А колкото за вас, помазанието, което приехте от Него, стои във вас и нямате нужда да ви учи някой; но както Неговото помазание ви учи и е истинско, а не лъжливо, и вие пребъдвайте в него, както ви е научило (1 Йоан 2:27).

Това не означава, че ние няма да приемаме от хора, тъй като Господ даде учители на Своята църква поради тази причина, но ние трябва да разпознаваме помазанието на Святия Дух работещо чрез тези хора. Мъжете на пътя за Емаус бяха чувствителни към духовните думи изговорени на тях от Исус, защото сърцата им горяха в тях. Обаче, те не разпознаха Господа докато не Го видяха да разчупва хлябът. Когато видим Исус като този, който разчупва нашият хляб, Исус като наш Учител, без значение от земният съд, тогава нашите очи също ще бъдат отворени.

Силата на истината

Чарлз Спърджън веднъж се оплакал, че може да намери десет човека, които биха умрели за Библията вместо един, който би я прочел. Това съотношение вероятно все още е точно днес, също и за другите наши християнски дела. Ние вероятно можем да намерим десет човека, които ще се сражават в молитва в обществени училища вместо всеки един, който в действителност се моли със собствените си деца в къщи. Ние можем да имаме десет мъже и жени, които се оплакват относно секса и насилието по телевизията вместо всеки един, който в действителност отказва да ги гледа. Това трябва и ще бъде променено. Нашата сила да бъдем сол и светлина в света не зависи просто от това, което вярваме, но от нашата вярност към нашите убеждения.

“Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух” (Йоан 3:6 KJV). Ние сме напълно зависими от Святия Дух за да принесем духовен плод. Понеже Святия Дух е “Духът на истината,” Той ще подкрепи със Своето присъствие и сила единствено това, което е истина. Господ съди нашите сърца, не умовете ни. Поради тази причина, “сърдечната религия” е по-близо да вземе преднина над интелектуалната религия. Обаче, ние никога не трябва да изоставяме нашия ангажимент да сондираме библейската доктрина. Най-високите нива на сила ще бъдат за онези, които прегръщат и Словото и Духът.

Голямата тъмнина, която сега помита света става пред погледа ни, идващото велико освобождение на сила в църковното лидерство ще бъде резултат от голямо покаяние и осъждане за грях профучаващи над тялото на Христос. Движения, които увещават мъже и жени към вярност и към техните духовни отговорности ще имат дълбоко влияние върху цялата църква. Покаянието, което е резултат от униженията на последните години, също ще принесе велик плод.

Господ заяви, **“И всеки, който възвишава себе си, ще се смири; и който смири себе си, ще се възвиши” (Матей 23:12).** Въпреки това много от унижението е било резултатът от осъждане, степента до която църквата прегръща осъждението ще я подготви да бъде издигната на почит в нациите. Въпреки това атаките и клеветите винаги ще бъдат с нас, почитта на света към успяващата църква е близо да се издигне.

Единствено търпението ражда траен плод

Някои смятат това за пародия, че Новият Завет не се изправя решително срещу някои от най-големите морални злини на времената, в които е писан, такива като робство, аборт и детеубийство (практика на убиване на бебета, ако те са били нежелан пол, или имали дефекти). Истина е, че лидерите на църквата от първи век не са започнали фронтално нападение срещу тези големи злини. Обаче, това не е било поради небрежност или неотговорност – те имали по-висша стратегия и по-велика сила отколкото такава конфронтация. Те не просто бухали клоните на човешката поквара – те поставили брадвата при корена на дървото.

Фокусирани на непоклатимо концентриране, апостолите на ранната църква поддържали своята фронтална атака срещу греха. Те отблъсквали духът на смърт чрез издигане на Принца на Живота. Когато бил издигнат въпросът за робството в писмото на Павел до Филимон, той не атакувал това директно, но се издигнал над него чрез молба да обича и факта, че Онисим бил брат.

Тази тактика може да засегне склонността за войнственост, която въпросно ориентираните активисти обикновено имат, но това е начинът на Духът, светският историк Уил Дуран разбира това, казвайки, “Цезарят се опитвал да промени хората чрез промяна на институциите. Христос променял институциите чрез промяна на хората.”

Начинът на Духа е да проникне отвъд това, което фронтално атакуване на въпроси може обикновено да извърши. Има времена за смели конфронтации, но обикновено Господ работи много по-бавно отколкото ние желаем да приемем. Това е причината защо Той работи за по-дълбока, по-пълна промяна – работейки отвътре навън, а не отвън навътре.

Ние имаме по-голяма сила

Мощните божествени оръжия са близо да бъдат получени обратно и използвани в един безпрецедентен мащаб от църквата. Когато ходатайствените духовно воюващите движения продължат да се развиват, резултатите ще станат нарастващо ефективни. Въпреки това, най-мощното оръжие дадено на църквата е духовната истина.

Факти могат да бъдат “истина,” но духовна истина е открита единствено когато знание е подходящо комбинирано с живот. Когато живеем това, което вярваме тогава ние прегръщаме духовната, вечна истина. Когато църквата започне да живее истината, която знае, нейната светлина ще се увеличи и ще блести в тъмнината.

Светлината е по-мощна от тъмнината. Любовта е по-мощна от омразата. Живота е по-мощен от смъртта. Когато започнем да ходим в светлината, любовта и живота на Сина на Бог, ние ще обърнем в бягство тъмнината и смъртта. Силата на църквата не лежи в нейната способност просто да произнеса истината, но да ходи в нея. Това е основата за велико освобождаване на сила идващо в църквата.

По-великата мъдрост

Пътят на Духа е практичен. Той желае волята на Бог да се върши на земята както е на небето. Ние също трябва да бъдем предадени да виждаме практичен плод. Обаче, нашето желание да не бъдем толкова небесно загрижени, че да не можем да вършим никакво земно

добро, често ни прави толкова земно загрижени, че ние не правим никакво духовно добро. Ако ще влияем на хората духовно, това накрая ще завърши в земно добро, но обратното не е истина. Ако ние влияем само на институции и на външно поведение, ние можем да променим фасадата на нещата, но не можем да се справим с корените и те ще изникнат отново.

Не е само принасянето на плод, което има значение, но принасянето на плод, който е траен. За да принасяме плод, който е вечен, ние трябва да се научим на търпение. Най-великата мъдрост, която е близо да дойде върху църквата е да се вижда първо от вечната перспектива, която ще повлияе естествената способност да се планува със стратегия и виждане за вечен плод на земята.

Глава осма

Нашето служение като свещеници

Една от великите истини, която беше възстановена от Реформацията е свещеничеството на всички вярващи. Това е доктрина, която почти всички протестанти и евангелисти сега вярват. Обаче, това, което е толкова общо вярвано често е общо пренебрегвано, и рядко изпълнявано. Трагично, но това е бил случаят с тази велика истина за нашето свещеническо служение.

Какво означава в действителност да бъдеш свещеник на Всевишния Бог? Този въпрос е толкова дълбок и простосърдечен, че е невъзможно да му се отговори напълно в една глава, но е важно, че преглеждаме принципите на този решителен въпрос. Малко неща могат толкова да променят нашия живот, църквата и светът изобщо, когато църквата започне да живее тази истина.

Основата на всяко служение

Какво е свещеник? Този термин обикновено е бил разбран и от юдеите и от езичниците през първият век. Ранните християни извличали своето разбиране от Старозаветния образец, който по това време все още работел в храмът в Ерусалим. Но съвременната евангелска църква няма това предимство. Изобщо малко внимание е било дадено за да се разбере това служение, което се предполага да бъде основна функция за всички Новозаветни вярващи.

Когато традиционната църква се опитала да изпълни тези истини, тя направила това, което е естествено за една институция – тя ги направила институционни. Това в действителност отделило тези истини от живота на всички с изключение на малцина професионалисти. Реформацията възстановила истината, че това било служение, към което всички вярващи са призвани. Въпреки това, възстановяването на практическото приложение на тази истина все още е направило малък прогрес в действителния живот на църквата. Където прогреса е бил направен, неговите ефекти са толкова извънредни, че ние ще напълним църковните си библиотеки с книгите написани за съживленията и движенията на Бог, които са били резултатът. Ние разглеждаме тези като изключителни дела на благодат, но те се предполага да бъдат нормален църковен живот.

Животът и силата, които църквата от първи век са преживявали са предназначени да бъдат нормално християнство. Без съмнение, силата и живота, които те преживявали, и всеки, който се движел във великата благодат на Бог оттогава, имали резултатът на вярващи започнали да живеят чрез основната истина, за която ние всички сме призовани като свещеници. Тази истина за свещеничеството на всички вярващи е основа на всяко служение, и до степента, до която тя е пренебрегната, нашата основа ще бъде слаба.

Под Стария Завет, свещеникът беше първостепенният духовен посредник между Бог и хората. Той не беше единственият посредник, защото Господ издигаше пророци като говорители, и Той беше представян в гражданските въпроси от царете и старейшините. Свещениците бяха упълномощени да посредничат за народа по отношение на тяхното взаимоотношение с Господа, а гражданската власт беше упълномощена да посредничи за народа в техните граждански взаимоотношения един с друг.

Понеже функцията на Старозаветните свещеници беше до голяма степен посветена на принасянето на жертви и изпълнението на ритуали изисквани от Законът, разбираемо е, че традиционната църква е била победена от такава висока степен на ритуал в развитието на техните свещенически служби. Това произвежда усещане, че тези функции били делегирани за специален клас професионалисти. Старозаветния образец беше отделено племе, левитите, които бяха специфично отделени за тази функция, с много строга забрана непозволяваща на никое от другите племена да изпълнява тези задължения. Обаче, за да разберем образите правилно, ние първо трябва да разберем, че с промяната на заветите, Господ промени дълбоко правилата, чрез които на човека му е позволено да се доближи до Него.

**Защото има само един Бог и един ходатай между Бог и човеците –
Човекът Христос Исус (1 Тимотей 2:5).**

Исус сега е единственият посредник между Бог и хората. Ние участваме в това служение само когато пребъдваме в Него. Нашата цел за това служение е да представяме другите на Него, и да им помогнем толкова да се свържат с Него, че да не се нуждаят повече от нас. Въпреки това, това не е нашата главна функция като свещеници. Нашата главна функция е да служим на Господа.

**И когато това беше така направено, свещениците влизаха винаги в
първата част на скинията, за да извършат богослужението (Евреи 9:6).**

Служението във Външният Двор беше за хората, но служението в скинията беше за Господа. Тук ние виждаме, че свещениците “постоянно влизаха” в скинията за да извършат това божествено поклонение, или служение за Него. Много от това, което смятаме за служение, на което обикновено посвещаваме повечето от нашето време в служение е служението за хората във Външният Двор. Това е противоположно на това, което ние трябва да правим в служение.

Основата на свещеническото служение

Първата отговорност на всички в служение е да служат на Господа, не на хората. Служението, което имаме за хората трябва да бъде резултатът от служението ни на Господа. Всеки истински духовен плод ще дойде като резултат от нашето единство с Него. Когато дадем себе си първо на Господа, ние ще имаме много повече да дадем на хората. Помазанието идва от присъствието на Господа. Ние можем да имаме най-доброто послание проповядвано някога, но да нямаме истински духовен плод, ако Светия Дух не го подкрепи със Своето помазание.

А колкото за вас, помазанието, което приехте от Него, стои във вас и нямате нужда да ви учи някой; но както Неговото помазание ви учи за всичко и е истинско, а не лъжливо, и вие пребъдвайте в него, както ви е научило (1 Йоан 2:27).

Това не казва, че ние не се нуждаем от учители, защото те бяха дадени от Господа на църквата за екипирането на Неговите хора. Обаче, поучение без помазанието няма да ни ползва духовно. Целта на цялото служение е да води хората по-близо до Господа, така че да може по-пълно да пребъдваме в Него. Святия Дух беше даден за да свидетелства за Исус, и Духът не помазва поучение или проповядване, което не произлиза от Исус или, което не води хората до Него.

Например, ние можем да учим нашите хора за единство, така че те да разбират всеки аспект на доктрината, но това не ги обединява непременно. Нека по-нататък да дойдат точните обстоятелства и ще има голямо разделение, ако знанието, което имат в техните умове не е било прехвърлено в сърцата им. **“Защото със сърце (не с умът) вярва човек и се оправдава” (Римляни 10:10).** Знание без помазанието може да стимулира нашите умове, и ние можем да се съгласим с него интелектуално, но ще го живеем само, ако то е било прехвърлено в нашите сърца от Святия Дух. Ние получаваме помазанието от съществуване в присъствието на Господа.

Светлината носи единство

При влизане в първото отделение на скинията имаше запален светилник в ляво, който гореше с маслиново масло за да свети, изобразявайки Святия Дух. Масата за присъственият хляб беше в дясно, а на другият край беше олтарят за тамян. Масата за присъственият хляб беше в дясно, а на другият край беше олтарят за тамян. На масата за присъственият хляб имаше дванадесет самуна хляб символизиращи дванадесетте племена на Израел. Те бяха поставени в две редици за да символизират тяхното единство (в Писанието числото две често символизира единство, и т. н., “двамата ще станат едно,” вижте Битие 2:24).

Като част от службата в скинията, било изливано вино като жертва пред масата. Това правело масата пророчество за общуване, или общия съюз на Божиите хора в Исус. Хлябовете бяха в единство за да символизират това общуване, бивайки поставени директно пред светилникът, и продължително къпани в светлината на Святия Дух, или помазанието. Както апостол Йоан пише:

Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение (гр. койнония, “общуване) един с друг и кръвта на Исус (Христос), Неговия Син, ни очиства от всеки грях (1 Йоан 1:7).

Истинското единство идва от пребъждане в светлината заедно със Синът на Бог. Всичко по-малко ще бъде повърхностно в най-добрия случай. Онези, които пребъдват в светлината няма да бъдат склонни да вършат неща, които произвеждат деление. Нашата работа като свещеници не е просто да ходим вън да разказваме на хората за Светлината в Святото Място, но да водим хората в тази светлина. В Христос всички са призвани за свещеници и всички трябва да се научат “постоянно да влизат” в Неговото присъствие за да извършват божествената служба. Онези, които не се научат да пребъдват в това място няма да стоят обединени, без значение колко говорим за това.

А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух (2 Коринтяни 3:18).

Поучението е важно, но хората не се променят просто чрез познаване на доктрините – те трябва да гледат славата на Господа. Няколко минути в изявеното присъствие на Господа може да извърши повече отколкото много седмици, или дори години, на поучение. Поучение, което идва от присъствието на Господа, което е помазано от Святия Дух, ще заведе онези, които го слушат в Неговото присъствие, където знанието се прехвърля от умът в сърцето.

Олтарът за тамян

Олтарът за тамян, който също беше в Свялото Място представлява молитва и ходатайство. Давид написа, **“Молитвата ми нека възлезе пред Тебе като тамян; повдигането на ръцете ми нека бъде като вечерна жертва”** (Псалм 141:2; вижте също и Откровение 8:4). Господ каза, че Неговия дом щеше да бъде **“дом на молитва за всички нации”** (Исаия 56:7 NIV). Това определя молитвата за всички хора като главна цел за домът, в който Той е избрал да обитава. Той никога не каза, че домът Му ще бъде дом за проповядване, дом за изцеление, или дори дом за общение. Разбира се всички тези неща се намират в Неговия дом, но той очевидно е предназначен най-напред да бъде за молитва. И така, ако ще бъдем Негово обиталище, молитвата трябва да бъде най-големият ни приоритет.

Как можем да обитаваме продължително в присъствието на Господа за да вършим божествената служба? Когато построяването на олтара беше поръчано за първи път, Господ ни представи образец.

И всяка заран Аарон нека кади над него благоуханен тамян; когато приготвя светилата нека кади с него.

И когато запали Аарон светилата вечер нека кади с тоя тамян; това ще бъде вечно кадене пред Господа във всичките ви поколения (Изход 30:7-8).

Аарон трябваше да запалва тамяна като свое първо задължение всяка сутрин и като последно нещо, което правеше вечер, но щеше да има **“вечен тамян пред Господа.”** Това беше изявление, че ако ние започваме нашите дни с молитва, и после ги завършваме в молитва, ние ще можем да стоим във вечно отношение на молитва, познавайки Неговото присъствие постоянно. Господ не иска просто да Му говорим няколко минути на ден, Той иска да пребъдваме в Него.

Ако ние наистина сме Негов храм, и Неговия Дух пребъдва в нас, как Го игнорираме толкова много? Господ иска да има общение с нас във всичко, което вършим. Колко би се променил нашия характерен ден, ако Господ се появи в плът, и ходи с нас навсякъде този ден? Истината е, че ако очите на нашите сърца са отворени ние ще Го видим във всичко, което правим, и реалността на Неговото присъствие в същност ще бъде по-голяма от това, което гледаме с физическите си очи. Тогава ние също ще изживим сладкия аромат от познаването на Него на всяко място, както сме призовани да правим като Негово обиталище.

Както Павел обяснява, **“А всичко това (преживяванията на Израел в пустинята) им се случи за пример и беше записано за поука на нас, върху които са дошли последните времена”** (1 Коринтяни 10:11). Господ не иска буквален тамян да се издига към Него, както по-късно обясни чрез пророците, но Той желае нашите молитви.

Вместо да “мислим за себе си,” Той желае да разговаряме с Него. **“Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христос” (2 Коринтяни 10:5).** Ако отделим време правилно да запалим този огън като първото нещо сутринта, и после като последното нещо, което правим вечер, скоро ще открием себе си издигащи вечна молитва като тамян пред Господа, идваща от нашите сърца.

Мястото за жертва

Храмът от началото до края беше място за жертва. Олтарят за изгаряне на жертвата, където жертвите били правени привлекателни бил във входа на Външния Двор. Свещениците, които служели там обикновено били покрити с кръв и вътрешности. Това не била хубава гледка, точно както кръста не бил хубавия боядисан прозорец изразяващ действителността, както ние често го изобразяваме.

Кръстът бил един от най-извратените и жестоки предмети на обезумялостта на човешкия ум. Господ не просто се опитва да ни промени – Той се опитва да ни убие! Истинското християнство изисква крайната цена – “цялата изгорена жертва,” което означава, че целият ни живот трябва да бъде поставен на олтаря.

Огънят на Олтаря за Тамян първоначално бил запалван от огънят на Олтаря за Жертвите за Всеизгаряне, който символизира кръста. Изисква се жертва за молитва. Ние трябва да предадем нашия себичен живот. Господ не преследва само няколко минути от нашия ден – Той желае всяка мисъл да бъде пленена и доведена в покорство на Него.

Съвременното Западно християнство е различно от християнството намиращо се в останалата част на света, или от своето библейско съответствие. Повече от всяко друго място или време, Западното християнство е в задушаваният Лаодикийски дух на равнодушие. Ако ще изпълним нашето призвание за тези времена, ние трябва да прегърнем реалността на това, което сме прокламирали за последните петстотин години – ние всички трябва да започнем да ходим в нашето призвание за свещеническо служение. Това е трудно място, и то ще изисква жертва, но това е целта поради която ние сме били арестувани от Господа, и ние сега трябва да отговорим на този призив.

Защото Христовата любов ни принуждава, като разсъждаваме така, че, понеже един е умрял за всичките, то всички са умрели;

и че Той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умрял и възкръснал (2 Коринтяни 5:14-15).

Ние сме призвани да Му даваме “жертва на хвала,” и т. н. Има причина защо Олтарят за Тамян е наречен “олтар;” това е място на жертва и смърт. Изисква се жертва за да вършим нашите задължения правилно в служение на хората. Нашето служение като свещеници е основано на жертва, и нашата ефективност ще се определи до степента на нашата жертва, както виждаме в следващите стихове.

Защото, както изобилват в нас Христовите страдания, така и нашата утеха изобилва чрез Христа.

Но, ако ни наскърбяват, това е за ваша утеха и спасение, или ако ни утешават, това е за вашата утеха [и спасение], която действува да устоявате в същите страдания, които понасяме и ние.

И надеждата ни за вас е твърда; понеже знаем, че, както сте участници в страданията, така сте и в утехата.

Защото желаем да знаете, братя, за скръбта, която ни сполетя в Азия, че се отеготихме чрезмерно във от силата си, така щото отчаяхме се дори за живота си: даже ние сами счетохме, че бяхме приели смъртна присъда в себе си, - за да не уповаме на себе си, но на Бога, Който възкресява мъртвите (2 Коринтяни 1:5-9).

А ние имаме това съкровище в пръстни съдове, за да се види, че превъзходната сила е от Бога, а не от нас.

Угнетявани сме отвсякъде, но не сме утеснени; в недоумение сме, но не до отчаяние;

гонени сме, но не оставени; повалени сме, но не погубени.

Всякога носим на тялото си убиването на [Господа] Исуса, за да се яви на тялото ни и живота на Исуса.

Защото ние живите винаги сме предавани на смърт за Исуса, за да се яви и живота на Исуса в нашата смъртна плът (2 Коринтяни 4:7-11).

Защото Христовата любов ни принуждава, като разсъждаваме така, че, понеже един е умрял за всичките, то всички са умрели;

и че Той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умрял и възкръснал (2 Коринтяни 5:14-15).

защото, относно Христа, вам е дадено не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него (Филипяни 1:29).

И ако сме чада то сме и наследници, наследници на Бога, и сънаследници с Христа, та, ако страдаме с Него, да се и прославяме заедно с Него (Римляни 8:17).

И тъй понеже Христос пострада по плът, въоръжете се и вие със същата мисъл, защото пострадалият по плът се е оставил от греха (1 Петрово 4:1).

Апостол Павел е един от най-великите примери на Новозаветното служение. Той умираше ежедневно. Той вършел всички неща заради евангелието. Той пожертвал собствената си воля, сигурност, и удобство за да служи на Господа и на хората. Голямата ефективност на Павел в служение директно може да бъде свързана със степента, до която той положил живота си за целите на Господа.

Има сила в жертвата. Кръста беше основната жертва и той е основната сила. Степента, до която ние ще вдигнем кръста ежедневно ще бъде степента, до която преживяваме Божията сила в ежедневния си живот. Свещеничеството е заради ходатайство. Ходатайството не е молитва за тебе, но за другите. Свещеничеството, към което сме призвани е да живеем не за себе си, но за другите.

Служението на ходатайство е основата на цялото служение. Служението не е живеене за себе си, но за другите. Ходатайството не е просто молене за себе си, но за другите. Самата църква е призвана да бъде пророчески глас за света, и ние виждаме това взаимоотношение между пророческото служение и ходатайството в Исаия 62:6-7:

На стените ти, Ерусалиме, поставих стражи, които никога няма да мълчат ни денем ни нощем. Вие, които припомняте на Господа, не млъквайте.

И не Му давайте почивка докато не утвърди Ерусалим, и докато не го направи похвален по земята.

В 1 Царе 12:23, пророкът заявява: “А колкото за мене, да не даде Бог да съгреша на Господа, като престана да се моля за вас!” Това щеше да бъде грях срещу Господа за пророка да спре да се моли за хората, въпреки че хората просто бяха отхвърлили Господа като търсеха цар за себе си. Истина е, че “където е сърцето ти, там ще бъде и съкровището ти” (Матей 6:21). Ако имаме вложение в молитва и ходатайство за хората, ние ще имаме също и много по-право сърце относно тях, и ще можем да им представяме Господа без пристрастие.

Любов, основата за авторитет

Истинският духовен авторитет е основан на любов. Исус чувстваше състрадание за овцете, така че Той им стана Пастир – Неговото служение като Пастир беше основано на състраданието Му. Исус чувстваше състрадание за хората, които живееха в тъмнина, така че Той им стана Учител. Служението Му като Учител беше основано на Неговото състрадание.

Същото е истина и за нас. Ние няма да имаме истински духовен авторитет над някоя група, град или нация, които не обичаме. Тази любов или ще бъде плодът от ходатайството, или ще бъде свързана с ходатайство. Ако обичаме някого, ние ще се молим за тях. Ако не ги обичаме, но започнем да инвестираме в молитва за тях, ние ще започнем да ги обичаме, и Господ може да ни даде истинско служение за тях.

Всеки в служение ще бъде лъжливо обвинен, оклеветен, отхвърлен и предаден. Това често ще ни изкушава да призовем огън от небето върху нашите обвинители, но Господ ни заповяда да се молим за тях. Когато се молим вярно за нашите врагове ние започваме да инвестираме в тях. Тогава ще започнем да ги обичаме защото, “Където е нашето съкровище (инвестиция), там ще бъде и сърцето ни.”

Понеже любовта е основата на духовната власт, когато започнем да обичаме враговете си ние ще спечелим духовна власт в техния живот. Точно както Господ обърна най-голямата несправедливост на всяко време, кръста, в сила, която може да спаси целия свят, несправедливостта може да даде нашата най-голяма възможност да пораснем в истинска духовна власт. Заради това Павел посочва ударите и замърванията, които беше получил като доказателство за своята духовна власт като апостол.

Исус, нашия Първосвещеник, умря за същите тези, които викаха, “Разпни Го!” Така трябва и ние да положим нашите животи заради нашите врагове. Исус не дойде за да осъди света, защото той вече беше осъден. Той дори не осъди света когато Го отхвърли. Исус дойде за да спаси света, и ние сме изпратени да прокламираме тази велика милост на Бог. Тази милост е най-мощно прокламирана посред преследване.

Когато започнем да се застъпваме за другите, ние правим инвестиция в техния живот. Тази инвестиция става съкровище, а където е нашето съкровище там ще бъде и сърцето ни. Ние започваме да ги обичаме, и когато го правим, ние можем да станем съд за духовна власт, който може да говори пророчески в техния живот. По този начин ходатайството става основата за пророческо служение, това е което Самуил разбираше.

Аз обикновено знам, че когато Господ започва да поставя някоя страна в сърцето ми, Той скоро ще ме изпрати там. Единствено когато имам любов за дадена страна Той започва да ми говори за нея. Дори ако Господ ми даде думи за предстоящо осъждане за дадена страна, аз трябва да имам любов за нея преди да мога да дам тези думи. Каквото и да е друго освен божествената любов ще изопачи нашето послание. Поради това Той направи Еремия

да обича Израел толкова много, че той щеше да плаче за него, въпреки че беше предсказал разрушението му.

Скъпото предположение

Мойсей беше лишен от благословието да въведе хората в тяхната Обещана Земя защото Господ му каза да говори на скалата за да извади вода, но той удари скалата в гняв. Като пророк той представи Господа като гневен когато Той не беше, и това му струваше скъпо.

Мнозина в служение също са лишавали себе си от влизане в техните обещания чрез не представяне на Господа по същия този начин. Една от опустошителните опасности се среща когато пророчески хора мислят, че защото Господ говори чрез нас понякога, Той е точно като нас, и че Неговите чувства са като нашите чувства. Ние трябва винаги да се опитваме да разграничаваме собствените си чувства от това, което идва от помазанието.

“Бог е любов,” и ние ще виждаме както Той вижда само когато обичаме онези, които виждаме. Каквото и да е друго освен любов ще изопачи нашето виждане. Аз съм се научил никога да не се доверявам на “откровения,” които идват до мен за онези, от които аз може би съм бил отхвърлен, докато все още чувствам болката от това.

Всеки път когато съм отхвърлен или атакуван от другите, те отиват в моя молитвен списък. Аз се моля за тях и за тяхното служение докато имам такава инвестиция в тях, че трябва да ги обичам. В определен смисъл това е себично защото то е повече за мен отколкото за тях. Ако горчивината пусне корен в нас това ще ни оскверни много повече. Всеки път когато някой се обърне към мене със слово на коригиране или осъждане за друго служение, и т. н., аз винаги питам дали той обича този човек или служение, и колко молитви е отправил в тяхна полза.

Затова и може свършено да спасява онези, които идват при Бога чрез Него, понеже винаги живее, за да ходатайства за тях (Евреи 7:25 NKJV).

Исус не осъди света когато видя неговия грях, Той положи живота Си за него. Всички, които имат истинско служение ще направят същото. Исус умря за онези, които Го отхвърлиха. На нас също може да ни бъде дадена власт за да спасяваме онези, които ни отхвърлят, ако се застъпваме за тях, както Той ни даде пример, **“Той може да спасява... понеже винаги живее, за да ходатайства за тях.”**

Преди да може да ги спаси, Господ трябва да бъде отхвърлен и преследван от онези, които дойде да спаси. Същото често е истина за онези, които са призвани за някакво служение. Когато се справим с отхвърлянето правилно, то може да отвори широка врата за ефективно служение. Ние **“побеждаваме злото с добро” (Римляни 12:21 KJV).**

Ние не можем да победим злото докато имаме конфронтация с него. Когато поддържаме плодът на Духа в лицето на злото ние отваряме врата за ефективно служение. Това е една причина защо Павел претърпя толкова много преследване, и той смяташе това като толкова ценно – преследването отваря вратата за служение. Поради това ние трябва да останем верни да обичаме нашите врагове.

Главното нещо

Едно от прочутите изказвания на Господа към Петър е “Главното нещо е да се държи главното нещо като главно нещо.” Първата най-голяма заповед е да обича Господа. Втората е

да обичаме ближния си. Ако обърнем тези две заповеди, ние ще завършим правейки идол от човешката любов. Точно както свещеничеството изисква служене първо на Господа, ние трябва винаги да пазим себе си да не обичаме хората повече отколкото обичаме Господа. Това ще изврати служението.

Единственият начин, по който можем да държим правилният баланс на любов към хората, но първо да представяме Господа на хората, е като обичаме Него повече отколкото обичаме тях. Ако обичаме Господа повече отколкото обичаме хората, ние ще завършим обичайки ги повече отколкото бихме ги обичали в противен случай. Ние ще имаме също и много повече сила, с която да им помогнем.

Илия се моли осъжденията на Господа да дойдат върху хората, но това не беше от собствения му гняв. Божият гняв не е като човешкия гняв. Нито Неговата ревност е като човешката, която е себе-центрирана. Ние трябва винаги да бъдем внимателни да не представяме наши гняв като че е на Господа, или можем да завършим като Мойсей и никога да не преживеем пълнотата на нашето призвание. Също, никога не трябва да почитаме хората повече от Господа, или цялото ни служение ще бъде покварено.

Глава девета

Мъдрост за строене

Интимността с Бог трябва да бъде нашата най-възвишена цел. Това е желанието на Татко за нас. Той ни възлюби толкова много, че изпрати Единствения Си Син за да плати ужасна цена така че да можем да дойдем смело пред Неговия трон. Това безспорно е най-великата привилегия в цялото творение – да имаме такъв достъп до Превъзвишеният Бог. Ангелите дори се чудят на специалното влечение на Господа към човека. Обаче, има нечиста близост с Бог, в която някои падат, което може да бъде най-смъртоносен капан. Юда беше близък с Исус, но Йоан беше интимен. Има разлика.

Някои, които са в това несигурно състояние на нечиста близост обикновено ще отхвърлят този вид увещание защото то поражда в тях неудобен страх. Обаче, Писанията са ясни, че ако нямаме правилният страх от Бог ние ще се отклоним от пътеката на живота. Преспokoйно може да бъде, че липсата на чист и свят страх от Господа е редна от най-големите причини за нечисто поведение в голяма част от съвременната църква днес. **“И чрез страх от Господа хората се отклоняват от злото” (Притчи 16:6). “Блажен е онзи човек, който се бои (от Бог) винаги, а който закоравява сърцето си, ще падне в бедствие” (Притчи 28:14).**

Едно от най-язвителните библейски порицания за състоянието на човечеството, Римляни 3:10-18, което е съставено от цитати от Стария Завет, приключва с причината за тази голяма поквара: **“Пред очите им няма страх от Бога” (стих 18).** Еремия сравнява липсата на страх от Господа с оставяне на Господа: **“Твоето нечестие ще те накаже, и твоите изобличения ще те изобличат; познай прочее и виж, че е зло и горчиво нещо дето си оставил Господа своя Бог, и дето нямаш страх от Мене, казва Господ, Йеова на Силите” (Еремия 2:19).**

Има понятие, което мнозина са възприели, че този страх е просто страхопочитание, или уважение, спрямо Бог. Безспорно това се подразбира, но ние трябва да разберем, че това е страхопочитание и уважение до най-високата степен. Когато и Старозаветните и Новозаветните светии се срещаха с живият Бог, ние ще бъдем силно стиснати да наречем

техните реакции просто страхопочитание или уважение – те бяха толкова изплашени, че бяха изненадани, че са живи след това!

Йоан, любимецът, беше най-добрият приятел на Господа; това приятелство му спечели привилегията да облегне главата си на Неговите гърди, отпускаяки се на Господа в чудесна картина на интимност. Все пак, близо в края на живот прекаран във вярна служба на Него, когато той срещна възкръсналият Господ, той падна на земята **“като мъртъв човек”** (Откровение 1:17). Никой, който няма истински страх от Господа не Го е видял такъв какъвто е.

Както псалмистът заявява, **“Страхът от Господа е началото на мъдрост”** (Псалм 111:10 KJV). Исая казва, **“Страхът от Господа е неговото съкровище”** (Исая 33:6 KJV). Притчи 2:1-5 съединява тези две велики мисли заедно в едно от най-великите библейски увещания.

**Сине мой, ако приемеш думите ми и запазиш заповедите ми при себе си,
така щото да приклониш ухото си към мъдростта и да предадеш сърцето
си към разума,
ако приемеш благоразумието и издигнеш гласа си към разума,
ако го потърсиш като сребро и го подириш като скрити съкровища,
тогава ще разбереш страха от Господа и ще намериш познанието за Бога.**

Мъдростта е голямо съкровище. Съкровището на се намира просто чрез налагане на земята, нито расте на дърветата. Това, което прави нещо съкровище е, че то се достига или рядко, или много трудно. Мъдростта е такова съкровище. Тя трудно се намира и лесно се изгубва. Дори Соломон, най-мъдрият човек ходил някога на земята докато Самата Мъдрост дойде, загуби своята мъдрост и я намери в края на живота си. Когато намерим истинска мъдрост ние ще намерим страхът от Господа. Когато загубим страхът от Господа ние загубваме мъдростта, без значение колко знание или разбиране имаме.

Разбираемо е, че има толкова голямо объркване относно страхът от Господа . истинската привлекателност от страхът от Господа е рядкост. Малцина имат желание да платят цената за да го търсят, а това е нещо, което ние трябва да търсим. Мъдростта никога няма да дойде при онези, които не я търсят, и тя бързо ще бъде загубена от всички, които не я ценят истински. А началото на цялата мъдрост е правилно да се страхуваме от Господа.

Ако ти знаеш със сигурност, че е имало златна жилка в задния ти двор, която може да снабди всички твои нужди през останалата част от живота ти, ти би бил благоразумен да напуснеш работата си и да оставиш всичко друго настрана за да копаеш докато го намериш. Обаче, има съкровище по-велико от този залеж, което майката поставя на много от нашите полици за книги, често само събиращо прах – Библията!

Познаването на истината без да се живее носи само осъждение. Ние можем да се чувстваме сигурни в нашето състояние защото сме имали известни духовни преживявания, или посещаваме редовно църква, плащаме десетъци, или подчиняваме себе си на други духовни дисциплини, но Господ многократно предупреждаваше в поученията Си, че мнозина, които знаят истината, и дори вършат велики дела, няма да влязат в царството.

Ако сме като глупавите девизици и пренебрегнем това да държим съдовете си пълни с масло, когато Той дойде ние ще бъдем в най-отчаяното положение.тези глупави девизици бяха вярващи, които Го чакаха да дойде. Това може да е добро време да проверим и да видим колко масло има в собствените светилници!

Едно от най-великите съкровища, което човек може да притежава е истинският страх от Господа. Всички други благосклонности и благословения се закрилят от това благословение. Ако наистина имаме сърце страхуващо се от Господа, ние ще прекараме

времето си като Го търсим. Колко от нас в действителност прекарват повече време пред телевизора всяка седмица, или дори във вестника, вместо в Библията, или в молитва.

Мнозина престават да прекарват време в своите Библии, или в молитва, просто защото е било толкова сухо, че те не чувстват, че има голяма полза от това. Но това е почти сигурно както са започвали дори големите християнски проповедници. Разликата е, че те са имали такава вяра, че съкровището е било там, че не са спирали да копаят докато не го намерят. Съкровището не лежи на повърхността, и то винаги ще бъде трудно да се придобие. Но кой го смята за достатъчно разкошно за да даде каквото се изисква за да го намери? **“Слава за Бога е да скрива всяко нещо, а слава е на царете да издирват работите” (Притчи 25:2).**

Мнозина от нас, особено в Запада, са били разглежени от едно лесно спасение. Това не означава, че ние можем да направим нещо за да се доберем до спасение, но има условия за приемане, които рядко се проповядват в Запада. За първите три века на църквата, това обикновено изисквало жертвата, или най-малко рискът от загуба, на всичко, което някой притежавал за да стане християнин. В тези времена това дори включвало самият живот.

След като църквата била институционализирана от държавата, онези, които отхвърляли догмата на държавните институции и на църквата често претърпявали същото преследване, дори и в сегашно време в много страни. Ние трябва да бъдем много благодарни за религиозната свобода, която сега повсеместно имаме в Запада, но тя е много формална. Ако я вземем за даденост тя почти сигурно ще бъде загубена. Но дори по-лошо от това е, че ако нашето спасение е даденост ние можем да бъдем в опасност да го загубим, без значение колко религиозна свобода имаме.

Често сме проповядвали и за спасението и за християнския живот, че се отразяват на нашата склонност за удобство, което води до въпроса дали нашите понятия за спасение или християнски живот са дори библейски или не. Трагично, но мнозина са накарани да се чувстват духовно удобно въпреки че техният вечен живот е в опасност.

Преди няколко години ми беше казано във видение, че църквата в Америка е почти напълно неподготвена за трудности, а тези големи трудности са дошли. Аз знаех, че времената на безпокойство няма да бъдат трудни за онези, които са приготвени за тях. През годините след като получих това слово, аз дойдох до разбиране, че тази подготовка основно е ходене в библейският страх от Господа. Можем да видим това в многото обещания, които са дадени на онези, които се страхуват от Него.

Наистина Господ Йеова няма да направи нищо без да открие своето намерение на слугите си пророците (Амос 3:7).

Би ли желал да бъдеш един от онези, на които Господ открива Своя таен съвет преди да направи каквото и да е? Псалм 25:14 казва, **“Интимното благоволение на Господа е с онези, които Му се боят.”** Единствената характеристика, която е дълбоко очевидна в живота на всички пророци беше чистият и свят страх от Господа. Може точно да се каже, че страхът от Господа е основата на пророческото служение, и трябва да бъде очевиден във всички, които желаят да знаят тайната на Господа.

Ето, окото на Господа е върху онези, които Му се боят, върху онези, които се надяват на Неговата милост (Псалм 33:18 KJV).

Разбира се, Господ познава всичко, което се движи по земята, но тази фраза, окото Му да е върху някого, разкрива специална привързаност и грижа. Давид дава това увещание в Псалм 34:

Ангелът на Господа се опълчва около ония, които Му се боят, И ги избавя.

Вкусете и вижте, че Господ е благ; Блажен оня човек, който уповава на Него.

Бойте се от Господа, вие Негови светии; Защото за боящите се от Него няма оскъдност.

Лъвчетата търпят нужда и глад; Но ония, които търпят Господа, няма да бъдат в оскъдност за никое добро (Псалм 34:7-10).

Следващите Писания обещават това, което е по-важно отколкото някое земно съкровище, което можем да натрупаме. Насърчавам те да ги прочетеш търпеливо и нека да възбудят в тебе сърце за да търсиш страхът от Господа, така че да можеш да Го видиш и да Го намериш.

Защото Ти ми стана прибежище, Яка кула за закрила от неприятеля.

В шатъра Ти ще обитавам винаги; Ще прибягна под покрива на Твоите крила; (Села).

Защото Ти, Боже, си чул обреците ми, Дал си ми наследство каквото даваш на ония, които се боят от името Ти.

Наистина Неговото спасение е близо при ония, които Му се боят, За да обитава слава в нашата земя (Псалм 85:9).

Защото колкото е високо небето от земята, Толкова голяма е милостта Му към ония, които Му се боят,

Както баща жали чадата си, Така Господ жали ония, които Му се боят (Псалм 103:11, 13).

Изпълнява желанието на тия, които Му се боят, Слуша викането им и ги избавя (Псалм 145:19).

Господ има благоволение в ония, които Му се боят, В ония, които уповават на Неговата милост(Псалм 147:11).

Страхът от Господа придава дни, А годините на нечестивите се съкратяват (Притчи 10:27).

В страха от Господа има силна увереност, И Неговите чада ще имат прибежище.

Страхът от Господа е извор на живот, За да се отдалечава човек от примките на смъртта (Притчи 14:26-27).

По-добро е малкото със страх от Господа, Нежели много съкровища с безпокойствие (Притчи 15:16).

Страхът от Господа спомага към живот; Който го има ще си ляга наситен и не ще срещне зло (Притчи 19:23).

Наградата на смирението и на страха от Господа Е богатство, слава и живот (Притчи 22:4).

**А на вас, които се боите от името Ми, Ще изгрее слънцето на правдата С
изцеление в крилата си; И ще излезете и се разигравате като телци из обора.**

**Ще стъпчете нечестивите; Защото те ще бъдат пепел под стъпалата на
нозете ви В деня, който определям, Казва Господ на Силите (Малахия 4:2).**

Забеляза ли, че много от обещанията, които са толкова известни днес за да се “изискват,” са с условие да имаме страхът от Господа? Може ли това да бъде причината защо мнозина прекарват безкрайни часове наизустявайки обещанията и цитирайки ги без резултат? Някои дори използват тези обещания за да диктуват заповеди на Господа! Отражава ли това правилният страх от Господа? Предположението често има външността на авторитет, но това е дълбока глупост.

Почитта на Неговото присъствие

Ние можем да имаме чисто сърце за Господа, и все пак още да ходим в глупостта на предположението, точно както направи цар Давид когато се опита да занесе Божият ковчег в Ерусалим (вижте 2 Царе 6:1-11). Ковчегът изобразява славата на изявеното Божие присъствие. Давид просто допусна, че може да докара ковчегът на нова волска кола.

Предпоставката е основана характеристика на предположението, и на онези, които допускат им липсва основен респект от авторитета. Волът изобразява плътската сила, и има мнозина, които вярват, че могат да докарат Божията слава със собствената си сила и мъдрост, дори и никога да не са го казвали. Това предположение не е просто глупаво – то е смъртоносно!

Оза беше верен и добър човек. Той, също, очевидно имаше сърце за Господа. Когато волската кола почти се беше преобърнала, Оза протегна ръката си за да задържи ковчегът. Това изглежда много благородно нещо, но гневът на Господа пламна против Оза така че Той го поразил мъртъв! Оза, означава “сила,” и той мислеше, че можеше със собствената си сила да задържи Божията слава – ужасно предположение, за което той плати със своя живот. Въпреки това, Давид постави сцената за такава катастрофа чрез начина, по който опита да докара ковчегът.

Давид първо се разгневи, но после стана мъдър: **“И в оня ден Давид се уплаши от Господа, и рече: ‘Как ще дойде Господния ковчег при мене?’” (2 Царе 6:9).** Това беше мъдрост за Давид да се страхува от Господа. Също беше мъдрост за него, че не се предаде поради тази единствена грешка, въпреки че беше толкова трагична.

Господ излива Своя Дух днес както изглежда по безпрецедентен начин. Има много “Давидовци,” които Го търсят и имат голяма страст да видят Неговото присъствие върнато в църквата, и Господ иска да дойде. Обаче, мнозина са победени от същата грешка, която направи Давид. Небрежието, и дори високомерието, с които някои са започнали да управляват Неговото присъствие са приготвили пътят за ужасни последствия, ако няма бързо покаяние.

След избухването на Господа при Фарез-Оза, Давид спря всичко докато търсеше Господа за да познае начинът, по който Той желае да се движи. Той доведе свещениците, които трябваше да носят ковчегът според предписаният начин. После, вместо да се опита да използва волът за да Го донесе в Ерусалим, Давид пожертва един вол и угоени телци на всеки пет крачки (вижте стих 13). Ние никога няма да донесем славата на Господа в църквата

чрез собствената си сила. Ако сме мъдри ние ще пожертваме на Господа каквато и сила да имаме, точно както увещава Павел:

И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, света, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение.

И недейте се съобразява с тоя век (Или: свят),, но преобразявайте се чрез обновяване на ума си, за да познаете от опит що е Божията воля, - това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено.

Защото, чрез дадената ми благодат, казвам на всеки един измежду вас, който е по-виден да не мисли за себе си по-високо, отколкото трябва да мисли, но да разсъждава така, щото да мисли скромно, според делата на вярата, които Бог е на всекиго разпределил (Римляни 12:1-3).

Когато имаме истинският и свят страх от Господа, ние няма да се страхуваме от нищо друго на тази земя. Доказателството, че имаме истинският страх от Господа е, че не се страхуваме от това, от което светът се страхува. Бог никога не изгубва избори защото Той дори не участва в тях! Неговата политика в нашата страна няма да бъде диктувана от Вашингтон. Но онези, които имат власт от Бог чрез молитва, могат да диктуват политиката във Вашингтон, без значение кой на службата. **“Защото Господ е наш съдия, Господ е наш законодател, Господ е наш цар” (Исая 33:22 КJV).** Тук виждаме, че Господ е всичките три отрасли на правителството.

Когато църквата стане като Данаил, тогава Той ще се справи с правителството както направи с Навуходоносор. Този човек беше дори по-коравосърдечен от най-презираните съвременни деспоти. Той разруши Ерусалим, храмът, построи си голям златен идол, и дори имаше прищявка да унищожи множества. Обаче, той се поклони на коленете си когато видя силата на Бога на Данаил. Когато ние, както Данаил, откажем да се оскверним с ястията и питиетата на езичниците и да се поклоним на техните идоли, но се покланяме на Господа открито, без значение от последствията, Той ще ни даде мъдрост и сила, които ще обърнат езичниците, и ще ги накарат да превият своите колене пред нашия Бог.

Внимавайте, да не презрете този, Който говори; защото, ако ония не избегнаха наказанието, като презряха този, който ги предупреждаваше на земята, то колко повече не щем избегна ние, ако се отървем от Този, Който предупреждава от небесата!

Чийто глас разтърси тогава земята; а сега Той се обеща, казвайки: "Още веднъж Аз ще разтърся не само земята, но и небето".

А това "още веднъж" означава премахването на ония неща, които се клатят, като направени неща, за да останат тия, които не се клатят.

Затова, понеже приемаме царство, което не се клати, нека бъдем благодарни, и така да служим благоугодно Богу с благоговение и страхопочитание;

защото нашият Бог е огън, който пояжда. (Евреи 12:25-29).

Ние имаме царство, което не може да бъде поклатено, без значение от изборите, войните, революциите, или дори от природните бедствия. Ако ние се клатим когато светът се клати това е защото сме съградени на погрешната основа.

Затова, така казва Господ Иеова: Ето, полагам в Сион камък за основа, Камък, отбран, скъпоценен, краеъгълен, за твърда основа; Който вярва в него не ще прибърза да бяга (Исая 28:16).

Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; И управлението ще бъде на рамото Му; И името Му ще бъде: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Баща на вечността, Княз на мира.

Управлението Му и мирът непрестанно ще се увеличават На Давидовия престол и на неговото царство, За да го утвърди и поддържа, Чрез правосъдие и чрез правда, от сега и до века. Ревността на Господа на Силите ще извърши това (Исаия 9:6-7).

Част II

Духовна власт

За читателите на списанието “Утринна Звезда” и на някои от моите неотдавнашни книги, следващите глави за духовна власт и чародейство ще бъдат позната материя. Счетох да ги включа отново в тази книга, заради онези, които не са чели другите произведения, и защото тяхното послание е съществено да се разбере от онези, които са призвани да ходят в духовна сила. Тези глави също така бяха преработени за да бъдат разгледани от перспективата на служението, а също са прибавени и някои нови разбирания. Мисля, че ще намерите благотворен преглед.

Глава десета

Властта на Царството

Ние сме дошли до времето на най-големият конфликт между светлината и тъмнината, на който светът някога е бил свидетел. Това е конфликтът на вековете. Това не е време за страх. Ние стоим под знаме, което вече е победило. Кръстът е силата на Бог, и Неговата сила е близо да бъде разкрита както никога преди на тази земя. Това е времето да вземем нашата позиция с пълно предаване за да не отстъпим никога пред враговете на кръста. Кръстът на Исус Христос ще надделее над всичките си врагове, и ние сме дошли до времето когато това ще бъде изявено.

Господ казва, че **“жетвата е свършекът на века” (Матей 13:39)**. Тази жетва е пожъване на всичко, което е било посято, както на доброто така и на злото. Най-славната, и мощна църква скоро ще се изправи пред най-дълбоката тъмнина. Силите на култовете и на Ню Ейдж нарастват драматично, но Господ не е оставил Своите хора без сила за да срещнат тази зла атака. **“Когато врагът дойде като потоп, Духът на Господа ще издигне знаме срещу него” (Исаия 59:19 KJV)**. Когато култовата свръхестествена сила е нараснала, свръхестествената сила дадена на църквата се е увеличила дори повече.

Култовете са започнали да приемат свръхестествено откровение за християнски лидери за да започнат систематични атаки срещу тях. Господ е започнал да издига пророци за да разпознаят плановете на врагът така че църквата да може да започне ад му устройва засада преди той да се опита да изпълни своята зла стратегия. Това се случва с голяма честота и дава на онези, които са отворени за това служение значително предимство в битката.

Ние не трябва да се държим като слаби пред врагът. Господ издига армия, която ще ходи нападателно, която ще атакува крепостите на врагът с оръжията, които са божествено мощни. Ние не трябва да се свиваме от страх пред Ню Ейдж и другите култове, но да ги видим като жетвени полета.

Обаче, когато напреднем към заключението на този век, конфликтът между светлината и тъмнината ще стане много свръхестествен. Денят на свръхестествената неутралност свърши. Ако не познаваме истинската сила на Божия Дух, ние все повече ще ставаме обект на силата на врагът. Онези, чиито страхове или доктрини ги водят да избягват дори свръхестествената сила на Бог ще намерят себе си, и своите деца, лесна плячка на злата свръхестествена сила.

Ние трябва да познаем природата на битката, в която сме, и да се сражаваме така че да спечелим. Ние сме дошли до времето когато Сатана и неговите армии ще бъдат изхвърлени от небето и ще дойдат долу на земята с голям гняв. Те няма да се сражават честно и няма да се сражават по човешки начин – те ще се сражават с всяко късче сила, което имат. Църквата трябва да бъде екипирана с всяко късче сила, която Господ е предназначил да имаме за да водим ефективно тази битка.

Хората бяха създадени да ходят в свръхестественото

Хората бяха създадени за да имат взаимоотношение с Бог, Който е Дух. Онези, които Му се покланят могат да Му се покланят единствено в Дух и в Истина. Понеже целта за човешкото създание е да има взаимоотношение с Бог , Който е Дух, и да Му се покланя (служи) в Дух, в него съществува празнота, която го тегли към духовното и свръхестественото. Ако тази празнота не е запълнена от Духът на Истината, ние ще бъдем измамани от духът на заблудата. Духовният вакуум в човека ще бъде запълнен. Както К. С. Луис заяви, “Ако лишиш човек от храна, той ще лапне отрова.” Ако ние лишим хората от правилното свръхестествено взаимоотношение с Бога, те ще бъдат победени от опресията или съблазнени от зла свръхестествена сила.

Изпитът

Бог не изкушава хората, но ги изпитва. Тези изпити са предназначени за повишение. Точно както е трябвало да преминеш изпити за да докажеш, че си квалифициран за повишение в следващото ниво в училище, има изпити допуснати от Бог в нашия живот за да може Той да ни повери повече духовна власт.

Изпитите не са заради Господа; Той вече знае това, което е в нашето сърце. Те са заради нас. Изпитите не са предназначени просто за да ни открият какво има в нашите сърца, но за да променят сърцата ни. Изпитите ни формират в съдовете, които са годни за употреба от Господарят. Първостепенният изпит, който всеки един призован да ходи в истинска духовна власт трябва да премине е изпитът на отхвърляне.

Изпитът на отхвърлянето трябва да е бил най-трудният урок, който Самият Господ издържа. Не само че Той издържа напускането на почти всички Свои ученици когато най-много се нуждаеше от тях, но Той издържа и изоставяне от Татко когато понесе греховете на света. този, Който беше призован в най-великата позиция на власт трябваше да премине през най-трудният изпит на отхвърляне. Това е защото властта основно е свързана с това как се отнасяме с другите хора, и Господа, когато са ни били дадени сила и влияние. Този изпит ще

раздели онези, които остават истински защото тяхното сърце е истинско, от онези, които остават покорни толкова дълго колкото е целесъобразно политически. Колкото по-голяма е духовната власт, в която сме призовани да ходим, толкова по-голям ще бъде обикновено изпитът в нашия живот.

Всяка власт, сила и господство бяха дадени на Исус защото Той беше напълно покорен. На нас ще ни бъдат поверени власт сила и господство до степента, до която сме покорни. Истинското служение на Исус е служение със сила, Той **“започна да върши и да учи” (Деяния 1:1)**. Ние сме призовани да бъдем като Него и да вършим делата, които Той вършеше. Трябва да имаме сила за да вършим това. За да ни се повери тази сила ние трябва да се докажем верни. Ние трябва да обичаме истината повече отколкото обичаме човешкото одобрение и признание. Ние трябва да я обичаме дори повече от собствения си живот.

Може да има извратено насилие в силата. Често е казвано, че “Силата извращава, а неограничената сила извращава неограничено.” Има истина в това, което е причината защо трябва да бъдем изпитани толкова свършено преди да ни се повери истинска сила.

В това време същото така и ама голямо освобождаване на фалшива сила в Ню Ейдж и другите култове. Те наблягат на свръхестествени преживявания, които са демонични по произход, които съответстват на подобни библейски преживявания. Те наподобяват силата, в която мъжете и жените на Бог са призовани да ходят. Разбира се, единствената причина защо има фалшиви пари е защото има истински. Сатана използва това за своите собствени цели, но Господ позволява това за да изпита онези, които трябва да ходят в повече сила за да вършат Неговото служение за последните дни.

Такова нарастване на демоничната активност съществува защото има нарастване на истинската. Това е предназначено да обърка църквата така че тя да отхвърли истинските дарби и преживявания. Сатана знае много добре влиянието, което тези дарби имат в подпомагане на църквата да извърши Божията цел в този последен час. Сатана се опитва чрез тази демонична активност да прелъсти християни, които са призовани да ходят в свръхестествена сила, но които са често отхвърляни или не разбирани от църквата и не познават или не разбират силата за служение на Святия Дух. онези, които не се справят добре с изпита на отхвърляне винаги ще бъдат уязвими за прелъстяване от врагът.

Отхвърлянето идва до всеки мъж и жена на Бог. Той позволява то да дойде върху Неговите служители за да могат те да бъдат по-пълно идентифицирани с Него. Най-благородният и чист Човек, Който някога е ходил по земята беше постоянно отхвърлян, презиран, наклеветяван, и накрая дори предаден, отречен и изоставен от Собствените Си най-добри приятели. Както Той обясни, учениците не са по-горни от Своя учител; ако това се случи с Него ще се случи и с нас. Но това е нашият удобен случай! През най-голямото отхвърляне е когато най-голямата любов може да бъде демонстрирана.

Колко от нас, ако знаем, че на следващият ден всички наши най-добри приятели ще се отрекат, че някога са ни познавали, би ни се харесало да прекарат последната вечер с тях? Той дори изми краката им. Исус обичаше Своите Си без значение от тяхното поведение. Той беше верен дори когато те не бяха. Няма по-голяма възможност за нас да пораснем в истинската любов на Бог от това когато сме отхвърлени или поругани. Исус помоли Татко да прости на онези, които Го разпънаха. Стефан се молеше за същото прощение за онези, които го замерваха.

Бог е любов и онези, които служат в Неговия Дух ще служат в любов. Колкото по-голяма е любовта, толкова по-голяма сила може да ни бъде поверена. Бог позволява отхвърляне в нашия живот за да спомогне да ни раздели от собствените ни зли мотиви и за да ни даде възможности да растем в Неговата любов. Ако се чувстваме отхвърлени когато

хората ни отхвърлят това само разкрива, че ние все още не сме мъртви за този свят – невъзможно е за мъртъв човек да се чувства отхвърлен! Отхвърлянето съпровожда истинското служение и отхвърлянето е една от най-големите възможности да се оперира в истинско служение, което е да се демонстрира истинската любов на Бог. Да бъдем способни да се справим с отхвърлянето без да бъдем засегнати е една от най-големите демонстрации на духовна зрялост, което е просто Христоводобност.

Мнозина, които са били призвани като истински пророци на Бог са били прелъстени от врагът защото са отказали протекцията и покриването на останалата част от тялото на Христос. Тези често отказват покриването на църквата защото лидерството на църквата не ги разбира и понякога ги отхвърля. И отново, Господ позволява това неразбиране защото научаването да се справя правилно с отхвърляне и власт е съществено за някой, който ще носи величествената сила и отговорност на притежаване на свръхестествено знание или откровение.

Много от това, което се нарича “проницателност” в църквата днес е в действителност подозрение, често мотивирано от ревност или териториално запазване. Това е причината защото толкова много добри и истински служители са атакувани от други християни. Всичко друго освен любов ще изопачи нашата проницателност, поради това Павел обяснява на филипяните, че **“любовта ви трябва да бъде все повече и повече изобилно просветена и проницателна във всичко” (Филипяни 1:9).**

Бог е любов, и ако ще говорим за Него ние също трябва да пребъдваме в Неговата любов. Неговата любов понякога е строга; понякога Неговата любов е тази, която носи дисциплиниране, но това все още е любов. Дори Божият съд е изява на Неговата любов. Ние ще имаме истинска духовна власт единствено в области, където Той ни е дал Своята любов. Само когато служим от основата на Неговата любов нашето служение ще бъде истинско.

Римляни 11:29 заявява: **“Защото даровете и призванието от Бога са неотменими” (КJV).** Господ е верен дори когато ние сме неверни. Когато Господ даде дарба Той няма да си я вземе, дори ако ние станем неверни или не я използваме. Поради това хора, които могат да имат дарби на изцеление или чудеса могат да паднат в грях или поквара, но дарбите все още ще работят. Същото е истина за пророческата дарба на Духа. Поради това е решително да не съдим за служение според дарбата, но според плодът. Онези, които се движат в силовите дарби и дарбите на откровение, които са засегнати от отхвърляне или бунт могат да използват дарбите на Бог за да доведат деление и да навредят на самата работа на Бог. Това е динамично, което трудно може да бъде разбрано, но се изисква поради верността на Господа.

Под Стария Завет на свещеника не му беше позволено да служи, ако имаше струпеи (вижте Левит 21:20). Струпеят е една неизлечима рана. Никой не може да докосва човек със струпеи. Същото е истина за нас; когато имаме не изцелени духовни рани другите не могат да се доближат до нас и ние не можем да функционираме в нашето истинско свещеническо служение. Много от нас са свидетелствали на онези, които са проповядвали, пророкували или служили от собственото си отхвърляне, горчивина или други не изцелени рани – това е поквара на тяхното служение. Докато не можем да се справим с отхвърлянето и другите несправедливости без да бъдем наранени, ние не сме готови за духовното свещеничество, което е основата на цялото истинско служение.

Основата на духовната власт

Павел обяснява на Тимотей, **“А целта на тази заръка е любов от чисто сърце, добра съвест и нелицемерна вяра”** (1 Коринтяни 1:5). Павел насърчи коринтяните да **“копнеят за духовните дарби”** (1 Коринтяни 14:1), но той никога не ги насърчи да направят дарбите своята основна цел. Ние се нуждаем и от дарбите и от силата на Духа, и църквата се нуждае от тях много повече отколкото тя понастоящем разбира. Въпреки това, ние се нуждаем от тях за да служим на наранени хора, а не просто да установяваме нашите служения или да имаме големи конференции. Когато загубим виждането за целта, която е любов, чисто сърце, добра съвест, и нелицемерна вяра, ние ще загубим нашия път.

Всички дарби на Духа оперират чрез вяра, включително пророчеството, и делата на вяра чрез любов (вижте Галатяни 5:6). Истинската вяра не е просто увереността, че Бог може да направи известни неща, защото Той желае да ги направи. Страхът е противоположното на вярата, но **“в любовта няма страх, но съвършената любов изпъжда всеки страх”** (1 Йоан 4:18). Любовта изпъжда всичко, което спъва движението на Духа чрез нас, и към нас. Любовта е основата, върху която духовната власт, и чрез това, дарбите на Духа, оперират. Напразно е да търсим дарбите докато те нямат основа, върху която да бъдат изградени. Силата на основата определя нивото на сила, което може да ни се повери.

Дарбите са Божията любов

Станало е общодостъпно да се говори, че не трябва да търсим дарбите, но Дарителят. Това звучи благородно, но е противоположно на Словото на Бога, което ни насърчава да **“следваме любовта; и да копнеем за духовните дарби”** (1 Коринтяни 14:1). Дарбите на Духа и любовта не са взаимно изключващи се. Ние трябва да следваме любовта и плодът на Духа. Първо, но това не означава, че няма да следваме дарбите също – ние трябва да следваме и двете.

Той изразява Своята любов към нас чрез дарбите на Святия Дух. ние трябва да **“копнеем”** за дарбите, и да го правим защото обичаме. Исус изцеляваше болните защото ги обичаше и не желаше да страдат ненужно. Той даваше слова на знание защото обичаше хората и желаше да им повлияе с реалността, че Бог наистина ги познава. Дарбите на Духа даваха възможност на Исус да прави нещо, не просто да чувства нещо със Своята любов.

Господ дава дарбите на църквата така че ние да можем да бъдем продължения на Неговата любов и да желаем да служим на нуждаещите се хора. Исус вършеше някои от Своите велики чудеса в неизвестност, и тогава Той дори казваше на изцелените да не казват на никого, но да отидат в храма и да принесат благодарение на Бог. Исус не използваше дарбите на Духа просто за да впечатли хората, но защото ги обичаше и ги докосваше в мястото на тяхната нужда.

Ако Исус искаше просто да впечатли хората със силата на Бог, Той можеше да даде на юдеите знамение от небето точно както те искаха. Искайки знамение от небето, юдеите не просто искаха друго чудо, но те искаха Той да направи нещо в небето, да спре слънцето както Исус Навин направи, или да направи сянката да се върне както направи Исая. Господ можеше лесно да направи това, и Той може да го направи и днес, ако иска просто да внуши хората със Своята сила. Внушаването на хората с Неговата сила не е първостепенната причина за дарбите на Духа – любов към хората е причината за тях.

Сатана изкушаваше Исус като се опитваше да Го накара да използва силата на Бог за себични причини, или да свидетелства Кой беше Той. Истината е, че силата, която Му беше дадена беше предназначена да свидетелства Кой беше Той, но беше решително, че Той не трябваше да се опитва да прави това Сам, но трябваше да остави Татко да го направи. Исус беше фокусиран изцяло на прославянето на Татко, а Татко беше фокусиран изцяло на прославянето на Своя Син – никой не се опитваше да се прослави Сам.

Господ използва Своята свръхестествена сила за да потвърди Словото Си и онези, които Той е изпратил, но ние трябва да се доверим на Него да направи това. Всеки път когато търсим дарбите за да свидетелстваме за собствените си служения., ние сме в процес на отпадане от благодатта. Ние трябва напълно да посветим себе си да свидетелстваме за Исус и да направим Неговото име велико, и да оставим потвърждаването на нашите служения напълно на Него.

Мнозина се стремят към чудо защото знаят как това чудо ще повлияе на невярващите роднини или приятели. Истина е, че някои чудеса ще повлияят на невярващите, но мнозина няма да бъдат впечатлени, без значение от това колко са грандиозни те. Дори след като Исус възкреси Лазар от мъртвите юдеите просто търсиха дори повече да Го убият. Когато невярващите са повлияни от чудеса това е чудесно извънредно възнаграждение, но ние ще пропуснем посоката, ако търсим чудеса или силово служение просто за да повлияем на хората. Аз рядко съм виждал Господ да върши велико чудо когато това е бил първостепенният мотив.

Истинската зрялост е любов

Ние сме изпитвани чрез отхвърляне и неразбиране така че да можем да победим отхвърлянето. Ако ще изпълним целите на Бог, ние трябва да дойдем до нивото където **“Христовата любов ни принуждава” (2 Коринтяни 5:14)**. Любовта не държи сметка на несправедливите страдания и не е мотивирана от отхвърляне, което ни води или до отмъщение или да се опитваме да докажем себе си.

Духовните дарби, които не са мотивирани от любов са **“мед, който звънти, или кимвал, който дрънка” (1 Коринтяни 13:1)**. Дарбите на Духа, които не са основани в любов обикновено са шумни. Те ще дойдат с фанфар и преувеличение, основани на себе повишаване: Медът, който звънти, или кимвалът, който дрънка също така ще направят истинският тромпет много труден за чуване. Но някой, който е принуждаван от любовта на Христос ще бъде погълнат от единственото желание да Го види прославен и почетен.

Истинската любов е толерантна и търпелива. Безспорно има място за призоваване на църквата към зрялост и към покорство на Христос. Това е основна функция на пророческото служение, но това трябва да бъде направено в любов, а не в нетърпимост и нетолерантност. Ние понякога се нуждаем да видим къде точно сме били ние самите преди пет, десет или петнадесет години. Търпеливи ли сме с онези които са на същите нива, на които ние сме били тогава? Даваме ли по-малко благодат на хората отколкото Господ ни е дал на нас?

Голяма част от църквата е незряла защото се предполага да бъде незряла! Едно две годишно дете е незряло и се предполага да бъде такова. Напълно приемливо е за едно две годишно дете да носи памперси. Сега, ако един петнадесет годишен младеж все още ги носи ние имаме проблем. Моето три годишно дете не трябва да се опитва да прави нещата, които седем годишното ми дете може; очаквайки такава зрялост от него само ще го разочаровам, и мога всъщност да спъна неговото развитие. Аз желая то да бъде дисциплинирано, и зряло за

своята възраст, но не мога да изисквам повече от това от него. Ние трябва да разпознаваме къде са хората и да ги призоваваме към подходящата дисциплина и зрялост пропорционално с това.

Всяко служение, което работи за екипирането на църквата трябва да бъде внимателно да не поставя своите лични очаквания върху църквата, но търси Господа за Неговите очаквания. Служения, които са били минали предишни отхвърляния, без да са били изцелени от тях, често вземат своята следваща задача с решението да докажат себе си. Това ще ги кара да поставят нереалистичен натиск върху себе си и върху онези в тяхното стадо, което само води до повече неуспехи. Това може да бъде порочен цикъл, който води дълга редица от наранени хора и служение, което е или твърде мъчително или твърде несигурно за да функционира.

И отново, когато знаем, че сме получили нашето поръчение отгоре, и че сме познати от Татко, действително няма значение какво мислят другите хора за нас. Това е освобождение, което е съществено за всеки служител. Ние не можем да функционираме в истинско служение, ако носим някое друго иго освен Господното. Ние не трябва да оставяме себе си да бъдем контролирани от човешки очаквания, но само от Господните. Той не очаква от нас това, което не ни е поверил да извършим.

Исус преживя най-голямото отхвърляне, което светът някога е познал или ще познае. Ой беше отхвърлен от светът, който Самият Той беше направил. Той дойде в любов, освобождавайки и изцелявайки опресирани, и Той нито веднъж не извърши грях. Все пак, Той претърпя най-жестоката и унижителна смърт, и Той я претърпя за самите тези, които Го убиха. Той обърна най-голямото зло и най-голямата несправедливост, които светът някога е познал във възможността да прости и спаси самите тези, които Го преследваха.

Господ заповяда на онези, които Го следваха да правят същото нещо – ние трябва да вдигаме нашите кръстове всеки ден точно както Той го правеше. Ако правим това ние ще имаме силата да победим злото с добро. Всяко зло, което е извършено има уравновесената сила да бъде използвано за добро, което ще освободи хората от злото, което е в тях. Като служители на евангелието ние сме определени да бъдем отхвърляни, но трябва да обърнем всяко отхвърляне във възможност да показваме любовта на Бог.

Власт за изцеление

Чрез раните на Господа ние сме изцелени. Същият принцип е истина и за нас. В самото място където сме наранени ние можем да получим власт за изцеление. Ако с нас са се отнасяли зле ние ще получим власт за изцеление на други, с които са се отнасяли зле, щом като сме изцелени. Дори когато сме изцелени ние ще станем чувствителни в тази област. Тази чувствителност става проникателност така че ние бързо ще разпознаваме другите, които страдат както ние сме страдали. Тази чувствителност също ни дава способност за да служим в състраданието, което се изисква за истинското служение.

Поради тази причина Господ позволява всяка рана, която претърпяваме в нашия живот – така че Той може да ни даде власт за изцеление в същите тези области. Поради това Павел посочва към своите рани и прекеждия когато неговата власт беше поставена под съмнение. Не прахосвай своите изпитания! Те действително са по-скъпоценни от злато. Каква стойност може да бъде поставена някога за едно единствено изцеление?

Има място, при което хората отхвърлят любовта и милостта на Господа до степената, до която те стават непоправими – означаващо, че те са отвъд помощта. Това се случи с Юда.

На това място, Божията милост е заместена с осъждане. Но ние трябва да разберем, че **“милостта тържествува над съда” (Яков 2:13).**

Божие търпение към хората обикновено много надвишава това, което сме желали да извършим преди произнесеният съд. Точно както почти всеки родител ще бъде далеч по-търпелив със собствените си деца отколкото ще бъде с другите, Господ обикновено е далеч по-търпелив с хората защото те са Негови деца. Той изпрати Собствения Си Син за да бъде мъчен и убит за тях защото Той ги обича. Ако Синът на Бог можа да претърпи жестокостта и несправедливостта, които претърпя заради нас, колко повече ние трябва да желаем да страдаме за продължаването на Неговото велико спасение?

Глава единадесета

Фалшива духовна власт

Побеждаването на чародейството е една от първостепенните битки, която почти всеки един призован в служението трябва да срещне. Мнозина дори не забелязват тази сила, която почти сигурно се строява в боен ред пред тях, и така те претърпяват много ненужни рани от нея. Едно от най-важните библейски олицетворения на тази битка се намира в борбата между Илия и Езавел – типичният пророк срещу решителната чародейка.

Тази битка е толкова решителна за онези, които са призовани в служението, че нейният изход ще реши дали те ще изпълнят своето призвание или не. Дори Илия претърпя такова връщане назад в своята битка с Езавел, че той трябваше да предаде своята мантия на друг, и Елисей трябваше по-късно да изпълни много от поръченията, които Бог беше дал на Илия.

Илия все пак извърши велики дела. Той все пак беше един от най-великите пророци живели някога на земята, и получи извънредната почит да бъде занесен на небето в огнена колесница. Обаче, той все пак не извърши всичко, което му беше дадено да извърши. Без значение колко сме извършили, духът на Езавел ще дойде срещу нас за да ни държи настрана от изпълнението на нашата мисия.

Ние не желаем ненужно да издигнем врагът, и не е библейско за нас да се страхуваме от врагът, но трябва да познаваме и да разбираме неговите планове или вероятно ще паднем в тях. Духът на Езавел е едно от неговите най-мощни оръжия срещу всеки, който ходи в духовна власт, и ако ние не внимаваме за тази сила, той ще ни удари много тежко в най-неподходящото време.

Точно след най-голямата победа на Илия, след безстрашната конфронтация и след това убиване на стотици фалшиви пророци тази единствена жена, Езавел, заяви, че тя ще го хване и Илия избяга за живота си. Тогава той дойде до такава депресия, че не искаше дори да живее. Онези, които подценяват силата на духът на Езавел са в ужасно сътресение, и вероятно в ужасно поражение. Аз съм бил свидетел лично на много разрушени църкви, и на много велики мъже на Бог премахнати от тази ужасна виновност.

Чародейството драматично нараства в света в неотдашните години. Една от изричните причини на това движение е да разводни, покори и разруши библейското християнство. Много християни понастоящем претърпяват атаки в някаква форма от онези, които практикуват магия. Разпознаването на природата на тези атаки и разбирайки как да ги

победим е станала важно за всички вярващи, не само за пророците. Но пророците безспорно ще бъдат на първата линия на тази битка точно както Илия беше по неговото време.

Нашето предимство в битката

Ние не трябва да бъдем невежи за плановете на врагът (вижте 2 Коринтяни 2:11), но **“да бъдем бдителни; защото вашият противник, дяволът, обикаля като ревящ лъв и търси кого да погълне. Съпротивете му се, стоейки твърди във вярата”** (1 Петрово 5:8-9). Разбирането на плановете на Сатана значително увеличава нашето предимство в битката. Да бъдем от страната на Господа обезпечава крайната победа. Църквата ще спечели, евангелието накрая ще надделее. Въпросът за нас е дали това ще се случи чрез нас, или нашите наследници ще бъдат тези, които ще свидетелстват на крайната победа?

Цялата църковна ера е била едно духовно воюване и това се усилва когато краят приближава. Сатана сега ще бъде изхвърлен от небесата и ще слезе на земята, където той идва с голям гняв. Въпреки това, ние не трябва да се страхуваме – Този, който живее в нас е по-велик от този, който е в света. този, който е най-малък в царството на Бог има повече сила от всеки антихрист.

Но точно както най-голямата военна сила днес е уязвима, ако не разпознава атаките на врагът, ние също сме уязвими, ако не разпознаваме плановете на Сатана. Единственият начин, по който той може да ни поразии е чрез собственото ни невежество или самодоволство. Когато поддържаме нашата позиция в Христос, вземайки пълното въоръжение на Бог и оставайки бдителни, ние не само ще стоим, но ще надделеem над портите на ада.

Какво е чародейство?

Чародейството основно е фалшива духовна власт; то е използване на зъл дух за да се господства, манипулира или контролира над другите. Апостол Павел нарича чародейството (също наречено “магия”) като едно от делата на плътта (вижте Галатяни 5:20). То има своя произход в плътската природа, обаче, обикновено се изражда бързо в демонична сила. Когато се опитваме да използваме емоционален натиск за да манипулираме другите това е основна форма на чародейство. Когато използваме свръх или душевна сила за да запишем служба, дори за работата на Бог, това е чародейство. Когато бизнесмени планират да намерят да наложат натиск докато преследват сделка, това също може да бъде чародейство. Много от манипулиращите тактики спомагащи за продажните тактики в маркетинга са основни форми на чародейство. Това е една причина защо движението Ню Ейдж е направило такива нашествия в редиците на професионалистите – те разпознават реална сила.

Основната защита срещу фалшивата духовна власт е да се ходи в истинска духовна власт. Побеждаването на чародейството е просто, но не е лесно. То е толкова просто когато влезем в почивката на Бог и вземем Неговото иго върху нас. Поради това апостол Павел предупреди църквата, **“Но се боя да не би както змията измами (буквално “омагьоса”) Ева с хитростта си, така и вашите умове да се покварят и да отпаднат от простотата (и чистотата) която дължите на Христос”** (2 Коринтяни 11:3 KJV).

Ние сме омагьосвани главно като сме водени настрана от простотата на предаността към Христос. Това, което наричаме “харизматично магьосничество” (това не е предназначено

да говори за някое движение или група от хора) обикновено спечелва вход в църква или служение чрез себична амбиция. Това ще ни доведе да започнем да се стремим да грабим, чрез това ще ни накара да се отделим от почивката на Бог, вземайки върху себе си яреми, които не са Негови.

Всичко, което Бог ни дава да вършим Той ни упълномощава да го извършим. Всичко, което започваме в собствената си сила трябва да бъде поддържано от собствената ни сила, което води до натиск, манипулация и контрол. Установяването на нашия живот върху истината и уповавайки на Господа да извърши това, което се отнася до нас е съществено, ако ние някога ще бъдем свободни от влиянието и натиска на чародейството.

Истинското седалище на властта

Писано е, че Исус е поставен да седне на трона на Давид. Това разбира се е метафора тъй като Исус не седи буквално на трона, на който Давид седеше. Давид установи позиция на истинска духовна власт, която накрая ще завърши в царството на Бог. Давид направи за духовната власт това, което Авраам направи за вярата. Как Давид установи седалище за истинската власт? Той просто отказа да вземе власт или да търси влияние за себе си, но напълно се довери на Бог да го установи в позицията, която беше предопределена за него. Давид на издигна собствената си ръка за да търси признание или влияние, и нито ние трябва да го правим, ако ще ходим в истинска духовна власт, а не просто в човешка политическа сила.

Всяка власт или влияние, които ние спечелваме чрез собствената си манипулация или себезидигане ще бъдат препятствие за нас, спъвайки нашата способност да приемем истинско упълномощаване и власт от Бог. Ако ще ходим в истинска духовна власт, като Давид, ние трябва да се доверим на Господа да ни установи в нея и то на Неговото време. Както Петър увещава, **“И така смирете се под мощната ръка на Бога, за да ви възвиси своевременно”** (1 Петрово 5:6).

Вероятно няма нищо по-опустошаващо за нашето призвание и потенциал за ходене в истинско служение от това да търсим влияние или власт преждевременно. Преждевременната приемственост може да бъде едно от най-опасните неща, които могат да ни се случат. Въпреки че Давид беше призван и помазан за цар много години преди това, той беше напълно търпелив чакайки за позицията. Давид не призова себе си за цар, той позволи на Бог да направи това, и той чакаше търпеливо хората да разпознаят Божията воля. В контраст, Езавел **“нарича себе си пророчица”** (Откровение 2:20). Ние трябва да се пазим от някой, който търси да установи собственото си признание в служение.

Когато Господ повишава, Той също снабдява благодатта и мъдростта за да се носи властта. Няма по-голяма сигурност, с която да разполагаме от това да знаем, че Бог ни познава и Той е установил нашето служение. Има малко, което може да породи несигурност по-бързо от опитването да поддържа позиция, която сме взели чрез собственото си издигане или манипулиране, което вероятно е коренът на повечето себезапазване и деления, които понастоящем съществуват в тялото на Христос.

Да бъдеш установен в истинска духовна власт е крепост, която просто не може да бъде проникната от врагът. Павел обяснява, че **“Бог на мира скоро ще смаже Сатана под краката ви”** (Римляни 16:20). Когато знаем, че сме установени от Бог ние имаме мир, който напълно смазва врагът. Онези, които са установили себе си в позиция на власт, или влияние, имат малко мир. Колкото повече нашето нелегално спечелване на власт се увеличава,

толкова повече борба и манипулация ще се изисква за да я държим. Всичко, което ние правим чрез манипулация, свръх, или душевна сила, без значение колко благородни или духовни са нашите цели, е направено във фалшивата духовна власт на чародейството и е обречено накрая на провал.

За това първият принцип в освобождаването от влиянието на чародейството, е да се покаем за всички начини, по които ние сме го използвали. Сатана не може да изгони Сатана. Чародейството, дори в своите най-зли и дяволски форми ще има отворена врата в нашия живот, ако самите ние го използваме чрез манипулиране или контролиране за да спечелим позицията.

Ние можем да използваме такива средства под привидно оправдателната причина, че се опитваме да изградим църквата, но Бог не се измамва, нито пък врагът. Това, което Бог изгражда не издигнато с човешка мощ или сила, но чрез Неговия Дух. каквото и да построим с някакви други средства е оскърбяване на кръста и накрая ще се противопостави на това, което Духът прави. Плътта воюва против Духът, без значение колко добра се опитваме да направим да изглежда плътта.

Дарбата разпознаване

Дарбата разпознаване на духове е най-важната дарба на Святия Дух даваща ни възможност да различаваме духовният източник на влияние в църквата. Много от това, което е наречено “разпознаване” днес е в същност подозрение вкоренено повече в териториален дух на себезапазване отколкото в Святия Дух. това е защото толкова много от властта, която е упражнявана в църквата днес е фалшива, която кара онези, които я използват да бъдат борещи се, уплашени и даващи да се разбере на всеки, който не могат да контролират.

Истинското духовно разпознаване е вкоренено в любов, която е “търпелива, милостива, не завиждаща, не превъзносяща се, не гордееща се, не безобразническа, не търсеща своето, не раздражняваща се, не държаща сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи” (вижте 1 Коринтяни 13:4-7). Мнозина смятат, че готовността “да се вярва на всичко, да се надява на всичко и да се търпи всичко” ще доведе повече до наивност отколкото до разпознаване, но в действителност обратното е истина. Докато не гледаме през очите на Божията любов ние не виждаме ясно и няма да виждаме точно това, което виждаме.

Истинското разпознаване може да оперира единствено чрез Божията любов. Божията любов не трябва да бъде бъркана с неосветена милост, която дава одобрение на нещата, които Бог не одобрява . божията любов е абсолютно чиста и лесно различава между чистото и нечистото, и тя винаги прави това за правилните причини. Несигурността, себезапазването, горчивината, не изцелените рани, непростителността , горчивината, и т.н. ще смушават и неутрализират истинското духовно разпознаване.

Духовна зрялост

Научаването да побеждаваме отхвърлянето и неразбирането точно както Господ го прави, чрез молитва за прощаването на Неговите преследвачи, е съществено, ако ще ходим в Духа, в истинска духовна власт, или в истинско служение.

Ако ще изпълним целите на Бог, ние трябва да дойдем до нивото на зрялост, където “христовата любов ни принуждава” (2 Коринтяни 5:14). Любовта не държи сметка за зло и

не е мотивирана от отхвърляне, което ни води до отмъщение в опита да докажем себе си, и води до изпадане от ходене в истинска власт.

Себеиздигането води до гадаене

Пренаблягането на някой дар е сигурен белег, че може би има също и други разрушителни проблеми в служението на този човек, дори и ако дарбата е истинска. Пророк, който издига себе си обикновено ще завърши пресичайки линията между откровение и гадаене. Истинското откровение идва до онези, които са се предали и покорили на Господа, а не до онези, които се стремят към него.

Пророческите преживявания не свидетелстват за зрялостта или важноста на някой. Зрелите пророци ще дадат повече за да търсят взаимоотношение и интимност с Господа отколкото преживявания. Онези, които се стремят да имат преживявания могат да успеят да имат доста, но от погрешния източник. Едно ябълково дърво не се безпокои колко ябълки ще произведе всеки ден; ако то наистина е ябълково дърво, ябълките ще дойдат.

Обаче, ние трябва също да различаваме между търсене и стремеж. Правилно е да търсим дарбите на Духът, но това не означава, че трябва да се стремим към тях. Истинските търсачи ще бъдат в мир и почивка, не във възбуда. Аз се молих 25 години да бъда грабнат на третото небе както Павел беше преди да имам преживяванията доближаващи това ниво. Чрез вяра и търпение ние наследяваме обещанията (вижте Евреи 6:12). Истинската вяра е демонстрирана чрез търпение. Вярата търси, но тя също си почива и уповава в мъдростта на Бога.

Всяка частичка влияние, която спечелваме чрез себеиздигане един ден ще стане примка за нас. Всичките пари или други средства, които събираме чрез себеиздигане в действителност ще станат препятствия за нашето ходене в служението, за което сме били призвани.

Каквото и да е спечелено чрез стремеж и себеиздигане ще трябва да бъде поддържано от същото, което ще ни държи настрана от ходене в мястото, където Бог ни е призовал, не споменавам заблудените, които са достатъчно наивни за да ни следват. Манипулацията и издигането са смъртоносни врагове, не само аз пророческото служение, но за всяко истинско служение. Всички, които разбират истинското служение и истинската духовна власт няма да желаят и частичка влияние, което Бог не им е дал.

Страхът от човек води до чародейство

Цар Саул е добър пример за това как човек с истинско служение и помазание от Бог може да падне в тази фалшива духовна власт, или чародейство. Когато му беше заповядано да чака Самуил преди да принесе жертвата, той беше победен от натиска и я принесе преждевременно. Той каза, **“Видях, че хората се разпръсваха от мене ... а филистимците се събираха” (1 Царе 13:11)**. На същото това място където мнозина падат и се отклоняват от курса; когато ние започнем да се страхуваме от хората и от обстоятелствата повече отколкото се страхуваме от Бог, ние ще изпадне от ходене в истинска власт. Когато започнем да се страхуваме от напускането на хората повече отколкото се страхуваме от напускането на Бога, ние сме отделени от истинската вяра.

Прекосявайки линията

Забележително е, че Саул престъпи закона като принесе жертви на Бог, които той не беше квалифициран да принася. Саул беше от племето на Вениамин, не от племето на Левий. Обикновено по този начин чародейството ни кара да се препънем, като ни принуждава да отидем отвъд нашата определена сфера на власт. Апостол Павел обяснява, че той не си е позволил да отиде отвъд сферата на властта, която е била определена за него колкото да достигне до Коринт. Това беше географски предел, който Бог беше поставил върху него за това време, който очевидно по-късно бе вдигнат, но Павел внимаваше да не го прекоси. Когато отидем отвъд това, което Бог ни е призовал да вършим ние отиваме отвъд Неговата благодат, и тогава ставаме лесни мишени за врагът. Ако Сатана не може да те спре, той ще се опита да те тласне твърде далеч.

Това беше падането на някои от “мега-служенията” през 80-те, но това също е било и падането на безбройни по-малки служения, които се опитват да вървят в крак с тях. Това беше неминуемото последствие на някои от изопачените понятия за вяра, които бяха основани през това време. Истинската вяра не винаги е демонстрирана чрез получаване на повече и на по-добро, но понякога чрез свършване дори на това, което Бог е обещал, което Авраам желаше да направи когато принесе Исаак.

Ако си призован да бъдеш ръководител на 500 души, ти можеш да увеличиш своята църква чрез реклами и добро изкуство на продавач, но дори ако нараснете на 5000, ще дойде денят когато църквата ще се разцепи връщайки те точно обратно до това, за което ти си бил помазан. Ще дойде денят когато никакъв сбор на свръх и душевна сила не ще могат да държат работата отвъд това, за което имаш благодат. Единственият начин, по който ти можеш да я държиш отвъд това, за което имаш благодат е да станеш, поне до някаква степен, култ.

Тези, които наистина разбират духовната власт също така ще имат дълбоко разбиране за Божията благодат. Техният най-голям страх ще бъде да се отделят от мястото на Неговата благодат. Яков и Петър разбираха това, поради което и двамата наблягат, че **“Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат” (Яков 4:6; вижте също и 1 Петрово 5:5)**. Това е гордост, която ни принуждава да отидем отвъд това, което Бог ни е призовал да вършим. Основната форма на тази гордост е “Аз трябва да спася манталитета на света.” Ние можем да чувстваме истинско състрадание когато се опитваме да отговорим на всяка човешка нужда, но това е човешко състрадание в най-добрия случай, и то ни измамва да се опитваме да ходим в нещо, което дори Самият Господ Исус каза, че не прави.

Смъртоносна клопка

Понеже чародейството основно е вкоренено в страхът от човек, а **“страхът от човека е примка” (Притчи 29:25 КЈУ)**; онези, които започват да оперират в чародейство са уловени в капан – страхът е примка. Колкото по-голям е проектът или служението, които ние сме изградили с преувеличаване, манипулация или контрол, толкова повече ще се страхуваме от нещо или някой когото не можем да манипулираме или контролираме. Онези, които са уловени в тази смъртоносна клопка ще се страхуват от онези, които ходят в истинското помазание или власт най-вече, защото те са най-малко засегнати от манипулиращите или контролиращи духове.

Поради това Саул се разяри на Давид и беше погълнат от това да го унищожи, въпреки че Давид беше “само една бълха” по това време. Колкото манипулацията и контролът вземат господство в нашите сърца, толкова ще е параноята. Онези, които са паднали в тази смъртоносна клопка ще станат неразумно погълнати да изгонят или унищожат всеки, който заплашва техният контрол.

Онези, които получават своя авторитет, признание или сигурност от хората, ще завършат като Саул в чародейски дом. Поради това Самуил предупреди Саул, че **“бунта е като греха на чародейството” (1 Царе 15:23 KJV)**. Когато някой в духовна власт се бунтува срещу Святия Дух, празнотата ще бъде запълнена от фалшивата духовна власт на чародейството.

Това може да започне като простото доверяване в свръх и душевна сила, но без покаяние то може да завърши в най-дяволските форми на самонадеяност и бунт, както виждаме в случаят с цар Саул. Саул уби истинските пророци, преследваше онези, чиито сърца наистина бяха след Господа, и прекара последната си нощ в къщата на магьосница като естествено заключение на посоката, която неговия живот беше поел.

Духовната власт е опасна работа. Ако сме мъдри, като Давид, ние няма да търсим позиция на власт, и дори няма да вземем някоя, която ни е предоставена докато не сме сигурни, че Господ е Този, който ни я представя. Сатана изкушава всеки призован от Бог със същото изкушение, което представи на Исус; ако паднем пред него и неговите пътища той ще ни даде власт над царствата. Бог ни е призовал да управляваме царства, но Неговия път води до кръста и може да бъде постигнат единствено, ао станем слуги на всички. Изкушението на Сатана е да ни предложи бърза и лесна пътека до това, което Бог в действителност ни е призовал да постигнем.

Отговорността на истинската власт

Една от най-повтаряните фрази отнасяща се за Давид е “той се допита до Господа.” В един от малкото случаи когато Давид взе важно решение без да се допита до Господа, последствията бяха опустошаващи. Не беше само Давид, който пострада от последствията на тази самонадеяност, но и хората, които бяха под него. Колкото е по-висока позицията на власт толкова е по-опасно, и толкова повече хора са, които са засегнати от дори привидно незначителните решения.

Когато Адам падна билиони души пострадаха. С властта идва много реална отговорност. Само най-злата, извратена душа ще жадува за такава власт за себични цели. Истинската духовна власт не е някаква почит за да бъде търсена; тя е товар, който трябва да се носи. Мнозина, които търсят власт и влияние не знаят за какво се молят, и че тяхната незрялост може да бъде тяхната присъда, ако им се даде преди времето.

Въпреки че Давид живя хиляда години преди ерата на благодатта, той познаваше благодатта вероятно много по-добре отколкото някои, които са живели в тази ера. Все пак, той също направи грешки, които костваха хиляди животи. Поради това, че вероятно Соломон беше наблюдавал своя баща, единственото нещо, което той желаше беше мъдрост за да управлява Божиите хора. Всеки призован в позиция на лидерство в църквата трябва да има същото посвещение. Дори без да сме в позиция на духовна власт, самонадеяността може да ни убие. Ако сме в позиция на власт това почти сигурно ще доведе до нашето падане, а също може да доведе и до падането на много други.

Дарбата слово на знание може да бъде величествена демонстрация на сила, и може да донесе голяма възбуда, но онези, които са призвани да ходят в духовна власт ще направят добре търсят дарбата слово на мъдрост повече отколкото слово на знание. Ние се нуждаем от силата на словото на знание за да извършим работата на Господа, но трябва да имаме мъдростта за да използваме тази сила правилно.

Безопасна зона

Онези, които достигат до известност преди да се смирят ще паднат защото **“Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат” (Яков 4:6 NIV)**. Затова, ако имаме мъдрост ние ще търсим смирение преди позиция. Истинската власт оперира в благодатта на Бог, и колкото в по-голяма власт ходим от толкова повече благодат се нуждаем.

Ние имаме истинска духовна власт единствено до степеня, до която Исус живее в нас. Истинската духовна власт не е позиция, тя е благодат. Фалшивата духовна власт стои на своята позиция вместо на благодатта. Най-високата духовна власт, Исус, използва Своята позиция за да положи живота Си. Той заповяда на онези, които ще Го последват да вдигнат своите кръстове за да направят същото.

Има прост разграничителен фактор между фалшивото служение и истинското: фалшивите използват своите дарби и хората за себе си; истинските служения използват своите дарби и предават себе си на хората. И отново, себестремежът, себеиздигането и себезапазването са най-разрушителните сили за истинското служение. Дори ако сме били помазани от Бог както цар Саул беше, ние също можем да изпаднем в чародейство, ако тези неща вземат контрол над нас.

Глава дванадесета

Нашата защита срещу чародейство

Онези, които са в лидерство не трябва само да внимават да не използват чародейство, те също трябва да внимават защото ще бъдат главната прицел на онези, които го практикуват. Това е враг, за който ние трябва да наблюдаваме отвън и отвътре. Той е точно толкова хитър когато атакува отвън както когато взема влияние в собствените ни сърца. Тази форма на магия е рядко това, което ние наричаме черна магия, но обикновено е форма на “бяла магия.” Това включва добре изглеждащи хора, които нямат увереността да бъдат направо дръзки и затова използват изпадане в хитри форми на манипулация за да спечелят влияние.

Една забележителна форма на бялата магия, която е обща в църквата ние наричаме “харизматично магьосничество.” Това е възможно да извърши повече вреда за тялото на Христос отколкото някой друг единичен фактор, без да бъде все пак напълно разпознат или да се сравняваме с него. Това е псевдо духовност използвана за да се спечели влияние или контрол чрез използване на свръхестествена маска. Това е източникът на фалшивите пророчества, сънища и видения, които накрая разрушават или неутрализират работата, или довеждат лидерството до мястото където те реагират като презират пророчеството напълно. Личността използваща тази форма на чародейство почти винаги ще мисли, че има умът на Господа, и че лидерството е в бунт.

Ласкателството няма да те заведе никъде

Ласкателството е една от най-смъртоносните тактики на врагът , предназначена да отклони църква или служение от Божията воля. Пророци, които са паднали в чародейство чрез себеиздигане често ще бъдат използвани от врагът по този начин. Те ще те отклонят от курса чрез пророкуване на това, което е много по-внушително или привлекателно от това, за което Бог те е призовал. По този начин същността и средствата на служението ще бъдат отклонени, и обикновено опустошени чрез неуспех.

Пазете се от онези, които се опитват да спечелят влияние чрез пророкуване на грандиозни видения. Приемайте такива думи само от онези, които няма да спечелят нищо като споделят това, или чиято честност е била напълно установена, но никога от онези, които се опитват установят себе си. Пророци с извънредни дарби и власт в този век са се спъвали от други, които са им пророкували, че те са по-велики отколкото са, или че са призовани да вършат по-велики неща отколкото действително са призовани да вършат. В денят на съда ние можем да открием, че тази форма на чародейство е била далеч по-опустошаваща за църквата отколкото атаките от култове, Ню Ейдж и всичките други пророци взети заедно.

Много е лесно да се различат фалшиви пророци, които са от култове, но онези, които са в църквата, които може би са искрени вярващи, са много трудни за различаване. Да, истинският вярващ все пак може да бъде фалшив пророк. Ние сме фалшиви във всяко служение, което си позволяваме без упълномощението от Бог.

Препоръчителните писма имат своето място, но ние трябва да зададем въпроса на всеки, който се опитва да установи духовна власт, какво училище са посещавали, дипломите, които имат, или под кое служение са стояли. Също така, пазете се от онези, които винаги разказват истории за собствените си пророчески подвизи. В най-добрия случай, това е доказателство за незрялост. Онези, които са истинското нещо ще държат общението с Бог и Неговите ангели като достатъчно, така че няма да се грижат много, много кой друг им вярва. Ако ще бъдем свободни от капаните поставени от фалшивите пророци ние трябва да започнем да разпознаваме себеиздигането и да отхвърлим служението на онези, които го използват.

Противопоставяне на чародейството

Основната стратегия, която трябва да използваме за да освободим себе си от силата на чародейството е да благославяме онези, които ни проклинат. Това не означава, че ние благославяме техните дела, но че се молим за тях, а не срещу тях. В случай, че тези, които са паднали в манипулация и себеиздигане са незрели и колебливи, ние ги благославяме стоейки за истината и честността без компромис Ние можем да отхвърлим тяхното служение без да отхвърляме тях, но по-скоро да им помогнем в пътеката на освобождение и избавление.

Ние трябва също да благославяме онези, които се опитват да ни проклинат с черна магия или други форми на сила. Ако врагът може да ни накара да си отмъстим, после той ще ни накара да използваме същият дух, и ние ще размножим самото зло, което се опитваме да изгоним. Ние не воюваме срещу плът и кръв и оръжията на нашето воюване не са плътски, но духовни. Когато започнем да се молим благославяйки хората, които ни атакуват, тогава

злата сила на контрол и манипулация е разрушена над тях и над нас. Ние не трябва да връщаме зло за зло, но да побеждаваме злото чрез добро.

Разбиране чародейството на Ню Ейдж

Движението на Ню Ейдж е основно комбинация на магьосничество и хиндуизъм използвано за да бъде приемливо за професионалисти с бели яки. Има една важна причина защо тази форма на духовност се прицелва към тази група. За почти 5800 години от регистрираните 6000 години на земната история, почти 95% от работниците са земеделци. Само за малко повече от век тази статистика е била променена, така че сега по-малко от 5% от работниците на Запад са земеделци. Тази промяна беше резултатът от технологичния напредък. Петте процента, които работят в земеделието сега произвеждат повече отколкото деветдесет и петте процента можеха в миналия век.

В средата на 50-те години, работниците с бели яки надминаха броят на работниците със сини яки в Запада. От това време това мнозинство е нараснало докато сега е пресметнато, че работниците със сини яки ще отидат по пътя на земеделските работници в близкото бъдеще, съставяйки само много малка част от обществото. Когато Господ предсказа, че “знанието ще се увеличи” малцина разбираха до която това ще се случи. Сега информацията е най-важната стока в света и работата на натрупване и превеждане, пакетиране и пренасяне на знание е най-голямата индустрия на земята.

Онези, които са включени в научната индустрия не са само най-многобройните, но те са и най-богатите и най-силните. Те са също групата, която църквата е станала най-неуспешна да достигне. Това е спомогнало да снабди разпространението на Ню Ейдж и други култове. Понеже човек беше създаден да има взаимоотношение с Бог, Който е Дух, има духовна празнота в човека, която създава духовен глад за свръхестественото. Онези, които не познават истинската свръхестествена сила на Бог ще бъдат притеглени от злата и фалшива свръхестествена сила на врагът.

Павел обяснява, **“Защото Божието царство не се състои в думи, а в сила” (1 Коринтяни 4:20)**. Сатана знае това и е напълно доволен да води битката на нивото на думите (доктрини и т. н.) без значение колко истински и колко добре можем да спорим за нашите доктрини, Сатана няма проблем да победи онези, които не познават силата на Бог, защото те не познават истински царството на Бог – царството не се състои в думи, а в сила. Онези, които наистина вярват в Библията ще ходят в сила. Праведността е резултатът от вярване в нашите сърца, не в умовете ни, а онези, които не познават силата на Бог вярват в Него само в своите умове.

В светлината на някои глупости, които са се проявили в Петдесятното, Харизматичното, Пълното Евангелие и Третата Вълна на Движение, които всички са познавали силата на Бог, е лесно да се разбере защо мнозина се дърпат настрана от дарбите на Духа. Но това също е един от изпитите, който разделя истинските вярващи от онези, които само познават убеждения и доктрини. Бог е призовал глупавите неща на света за да обърка мъдрите. Само смирените ще дойдат до това, което Той прави и Той ще даде Своята благодат само на тях.

Църкви, които отхвърлят свръхестествената сила на Бог днес са станали неуместни и неспособни да достигнат света в свръхестествения конфликт. Колкото по-светско става обществото толкова всъщност ще се увеличава гладът в човека за взаимоотношение със свръхестественото.

Поради това атеистите имат склонност да бъдат притегляни към най-основните форми на магьосничество и черно изкуство; те са измамани в мисленето, че докосват силите, които се крият в човека, но в същност са демонични. Деноминациите и движенията в църквата, които отхвърлят свръхестествената сила на Бог почти всички са свити тъй като са станали неуместни и отегчителни дори за собствените си хора, с малко или никаква сила да привлекат обръщенци.

Много от тези църкви и деноминации, които отхвърлят силата на Бог вече са победени от влиянието на движението Ню Ейдж. Други са победени от духът на века в други форми, не само търпейки извратените и невярващите като членове, но в действителност ръкополагайки ги като пастори и лидери. Противоположно на това, деноминациите и движенията, които проповядват и ходят в свръхестествената сила на Бог, не само растат, но когато са измерени като единична група, са далеч по-растящи от религиозното движение в света.

Апостол Павел заявява, **“И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, а с доказателство от Дух и от сила, за да бъде вярата ви основана не на човешка мъдрост, а на Божиата сила”** (1 Коринтяни 2:4-5). Конфликтът между царството на Бог и царството на злото е също конфликт между истината и заблудата, и това е противопоставяне на свръхестествена сила.. всяка страна се стреми да запълни духовната празнина в човека създадена при падението.

Цялата история на Божието взаимоотношение с хората включва демонстрация на свръхестествена сила. Противоречиво е да претендираме, че сме библейски хора, ако не ходим в свръхестествената сила на Бог. Самата Библия учи, че онези, които наистина вярват в нея ще вършат нещата, които са написани в нея. Вероятно най-позорната теология измислена някога от безсилни християни в основата си заявява, че святият Дух бил Автор, Който написал само една книга и тогава се оттеглил! Да загатваме, че повече не се нуждаем от Него не е само смешно, това е измама от най-високата класа. Господ е същият днес както е бил когато е писана Библията, и Той все още върши всичко, което е вършил тогава.

Истинското християнство се състои, не само в думи, в демонстрация на Божиата любов и сила да спасява, изцелява и освобождава. Исус заяви, че както Татко изпрати Него в света, така и Той изпрати нас в света (вижте Йоан 17:18). Исус не само говореше за Божиата сила да изцелява и спасява, Той я демонстрираше. Ако ще проповядваме евангелието, ние ще го проповядваме както Той го правеше, демонстрирайки Божиата любов и сила. Когато Той изпрати Своите ученици, това беше за да изцеляват болните и да изгонват демони когато проповядват царството. Той не се е променил и не е променил начинът, по който изпраща Своите посланици.

Много от библейските пророчества отнасящи се за края на векът се обръщат към свръхестествената природа на времената. Църквата, която не ходи в сила ще стане все по-неподходяща да се справя с времената и да се изправи пред силите, които идват срещу нея, за да победим силата на врагът, ние трябва **“да копнеем за духовните дарби, а особено за дарбата да пророкуваме”** (1 Коринтяни 14:1). Първата защита срещу измамната свръхестествена сила на врагът е да познаваме истинската сила на Бог.

Да търсим правилно

Много вярващи сега желаят духовни дарби, но ние трябва да “копнеем” за тях, ако ще ги получим. Въпреки че по-голямата част от църквата сега е “отворена” за Бог да ги използва

в демонстриране на Своята сила, Той е постановил, че някой трябва да иска, да търси и да чука за да получи. Онези, които са просто “отворени” за Господа да ги използва почти никога в действителност не са използвани. Да бъдеш “отворен” е обикновено схващане за онези, които са или твърде страхливи или твърде горди за да се изложат на неуспех. Изисква се вяра и търсене, ако ще получим.

Исус направи пътя за нас за да бъдем толкова близо до Бог колкото искаме да бъдем. Няма нито един човек в Библията, историята, или който да живее днес, който да е по-близо до Господа отколкото ти можеш да бъдеш. Единствената разлика между тези, които са близо до Бога и онези, които не са близо е, че тези, които са близо Той им е достатъчно нужен за да Го търсят. Същото е истина за всичко, което Той ни предлага в Своето Слово. Онези, за които дарбите на Духа са достатъчно нужни ще “копнеят” достатъчно за да ги търсят докато не ги получат.

“Но,” можем да попитаме ние, ”Това не е ли просто себе-издигане?” Може да бъде. Ние можем да търсим дарбите поради много подли, егоистични причини, или можем да ги търсим с много чисти мотиви. Повечето от нас ще паднат някъде между тези крайности. Аз осъзнавам много добре, че всичките ми мотиви не са чисти, но продължавам да търся в покорство на Неговото слово, докато се моля на Господа да коригира моите мотиви. Ние можем да извършваме някои от библейските дисциплини, такива като молитва, поклонение, дори свидетелстване, от егоистични мотиви.

Означава ли това, че трябва да спрем да вършим тези неща? Разбира се, че не! Ние се стремим да ги вършим с различни мотиви. Но ако чакаме докато нашите са свършени, ние никога няма да извършим някои от тях. Често когато ги вършим ние сме променяни. Ние не сме променяни за да дойдем в присъствието на Господа, но сме променяни чрез идване в Неговото присъствие.

Търсенето да се ходи в дарбите на Духа е една форма на търсене на Бог, и дори по-важно; това е да бъдеш покорен. Нашият Бог е свръхестествен и ние не можем наистина да желаем взаимоотношение с Него без да желаем взаимоотношение със свръхестественото. Дори онези, които са се закоравили чрез доктрини и се стараят да оправдаят своето безсилие; копнеят в сърцата си за свръхестественото. Те просто позволяват на своите стракове да ги държат настрана от познаване на Бог такъв какъвто е Той – всемогъщ. Ние всички сме създадени за общение в Духът, което свръхестествено или няма да бъде духовно.

Истина и сила

Неотдавна, някои от най-блестящите световни теологии и извинения защо Бог повече не се движи свръхестествено, започнаха да вярват, че Той го прави, след засвидетелстването на само едно истинско чудо. “Истинско” е ключовата дума тук. Много от онези, които обичат истината ще се стремят да ходят в силата на Бог, ако не са били угасени от фалшивостта и лицемерието, често свързани със служението на онези, които всъщност все пак нямат сила, но претендират, че имат.

Истинското християнство е истинското слово на Бог потвърдено с истинската сила на Бог. Исус обикаляше за да “върши и учи” (Деяния 1:1). Той вършеше чудеса преди да поучава. Той знаеше, че хора, които имаха явна среща с Бог биха били далеч по-отворени за това, което би им казал.

Силата демонстрирана от Исус и от Неговите евангелизатори беше използвана за да потвърди и освети тяхното поучение. Същото все още е истина; демонстрациите на Божията

сила превръщат интелектуалните понятия в истинска вяра в Неговите поучения. Изисква се и словото и силата на Бог за да се промени вътрешния човек. Без двете, ние можем да променим външното си поведение, но нашите сърца остават недокоснати. Духовната празнина в сърцето е, която трябва да бъде запълнена чрез истинско взаимоотношение с Бог, ако ще бъдем свободни от духовното влияние и сила на врагът.

Понеже чародейството основно е фалшива духовна власт, ние ще бъдем напълно свободни от силата на чародейството само когато напълно се подчиним на силата и властта на Бог, което изисква да бъдем напълно обвързани с истината. Ако духовната празнина, която е в нас не е запълнена с истинската сила и власт на Бог, ние ще станем опасен предмет на чародейство в някаква форма колкото повече се приближаваме до края на века.

Армагедонската битка ще се води в “долината на решението;” в онзи ден всеки един на земята ще бъде доведен до мястото на вземане на решение. Това е силово съпоставяне и изборът ще бъде направен за сила и власт. Ние ще изберем силата и властта на Бог или силата и властта на злият – но ние всички ще избираме.

Различаване на разликите

Всяка една от дарбите на Духа, които са на разположение на църквата скоро ще бъдат фалшифицирани от врагът. Онези, чиито страхове ги карат да избягват духовните дарби за да бъдат предпазени от заблуда, несъмнено ще бъдат измамани. Ние трябва да ходим чрез вяра, не чрез страх, ако ще стоим на пътеката, която води към живот. Страхът ще ни води към измама, ако го следваме; изисква се вяра като Авраамовата, която ще рискува да изостави всичко, което познаваме за да търсим това, което Бог е построил, ако ще открием това, което Бог върши.

“Портите на ада” са вражеските врати на достъп в нашия живот, конгрегация, движения, теология, и т. н. Страхът е първостепенната порта, която той използва, точно както вярата е използвана като врата за Бог за да има достъп в нашия живот. Ако ще ходим в силата на Бог ние трябва да имаме повече вяра в Бог да ни води в цялата истина отколкото имаме във врагът да ни измами. Вярата е вратата за взаимоотношение с Бог, защото се изисква вяра да се протегнем отвъд естествената реалност към свръхестествената за да можем “да видим Този, Който е невидим.”

Когато ходим във вяра, това, което започваме да виждаме с очите на нашето сърце започва да става по-реално за нас от това, което виждаме с естествените си очи. Тогава ние започваме да живеем повече за вечното отколкото за временното. Онези, които ходят в истинска вяра естествено ще изглеждат глупави за онези, които са с “естествен ум.”

Ние правим главна крачка в това да бъдем освободени от силата на чародейството когато започнем да виждаме Господа толкова ясно, че Му служим и Го почитаме повече от всичко друго; тогава ние не сме повече предмет на влиянието, манипулацията и контрола на онези, които са все още със земно мислене, или които се движат в силата на чародейството.

Онези, които предават себе си да изучават и да станат познавачи на природата на злото почти винаги стават затъмнени и зли в собствената си природа. Имало е много “наблюдатели на култове,” които са освободили повече нечист дух в църквата отколкото култовете, които те са наблюдавали – параноята, която те са провъзгласили е направила повече за да донесе деление и вреда за църквата отколкото някой култ може да направи. Тези често стават “търсачите на грешки” за които говори Юда, печатайки и разпределяйки

клевета и клюкарство като че ли е проучен факт. Както Юда предупреждава, тези са запазени за “мрачната тъмнина” (вижте Юда 10-16), в която много от тях вече са започнали да живеят.

Ние не трябва да изучаваме тъмнината толкова много колкото трябва да изучаваме светлината. Светлината е по мощна от тъмнината. Когато светнем нашите лампи през нощта тъмнината не влиза вътре; светлината блести в тъмнината. Светлината винаги ще надвие тъмнината. Ако ходим в светлината ние ще изхвърлим тъмнината. Ако ходим в свръхестествената сила на Бог ние ще надвием злата свръхестествена сила толкова сигурно както Мойсей слича чародеите на Египет. Но Мойсей нямаше да сполучи, ако беше отишъл в Египет без сила, нито ние ще сполучим, ако се опитваме да освободим хората със собствената си сила. Изисква се Божията сила да се изправи и да изгони нарастващата сила на врагът.

Повечето от култовете и Ню Ейдж групите сега досадно атакуват християнството и се фокусират на църквата като първостепенния обект на техните магии. Те не само проникват в църквата, но използват повечето от тяхната сила за да хвърлят заклинания и проклетия върху онези, които са в служение. Това, което беше описано в книгата “Жетвата” относно култови членове влизачи в църковни събрания и изпълняващи похотливи дела за да сплашат и унижат църквата вече започна да се случва с обезпокоителна честота.

На първата вечер от нашата последна конференция аз излязох на паркинга и открих сатанински поклонници проклинащи събранията. Това беше голямо насърчение за мен. Те имат обичай да идват на събранията! няма начин за християните да избегнат тази конфронтация, с изключение да пораснем в духовна власт до степента, до която врагът ще бяга от нас ще избягва конфронтация на всяка цена. Ние сме тези със силата!

Култовите групи са предпазливи да атакуват онези, които имат сила, така че те измъчват безсилните църкви. Техните нападения стават по-дръзки, и те ще продължат. Бог им позволява да ни насилват за да Го търсим. Отговорът за църкви, които са под това нападение е прост – те трябва да търсят и да познаят и да ходят в Божията власт и сила. Този, който е в нас е много по-велик от този, който е в света. когато църквата порасне в истинска духовна власт култовете ще започнат да се страхуват от нас далеч повече отколкото ние от тях.

Силата на страхливците – черна магия

Чародеите обикновено ще избягват директна конфронтация с онези, които имат истинска духовна власт защото демоните, които оперират чрез тях напълно се страхуват да не бъдат унижени и победени. Тези все пак ще атакуват онези, които растат в истинска духовна власт и принасят плод за царството на Бог, но обикновено ще го правят скрито. Те правят това непряко чрез жертване и проклинане съгласно техните черни изкуства.

Има сила в сатанинските жертви, която ние трябва да признаем, ако ще ѝ се противопоставим. В 4 Царе 3:27, царят на Моав принесе първородния си син като всеизгаряне на своите демонични богове, а, **“това стана голямо възмущение за Израел, и те се оттеглиха”** (от да атакуват Моав). Не е библейско за християнин да се страхува от врагът, но ако ние не разберем и не зачетем правилно неговата сила, ние ще бъдем уязвими за неговата сила.

Глава тринадесета

Систематичните атаки на чародейството

Ние трябва да познаваме кога сме прокълнати от чародейство за да можем да се защитим срещу него и светлината да блести в тъмнината. Чародейството действа като голяма оса, която жили своята жертва отново и отново докато я убие или я изтика. Следва описание на това, което аз наричам “ужилванията на чародейството.” Тези са симптомите, които чародейството използва срещу теб. Единично, тези симптоми могат да бъдат отдадени на друга причина, но ако започнат да идват в тази последователност, много е вероятно, че чародейството е техният източник.

Ужилване 1 – ОБЕЗСЪРЧАВАНЕ. Всеки един претърпява обезсърчение, и това може да бъде поради много различни причини. Обаче, ако ние станем обект на нарастващо обезсърчаване без никаква очевидна причина, чародейството трябва да се разглежда като вероятен източник. Когато всичко изглежда да върви криво, трудностите изглеждат непреодолими и ти започнеш да мислиш, че е направо твърде трудно да продължиш, въпреки че работите в същност не са никак по-зле от обикновено, ти вероятно си дошъл под духовна атака. Главната стратегия на врагът за да те измъчва с обезсърчаване е да те ослаби за следващото ниво на атака, което е:

Ужилване 2 – ОБЪРКВАНЕ. Отново, ние трябва да гледаме за повсеместен и разпространяващ се “дух на объркване,” за който няма очевидна причина. Тук ние загубваме нашата яснота за това, което точно сме били призовани да правим, което разбира се ще ослаби нашата смелост. Това объркване е предназначено да се смеси с обезсърчаването правейки ни дори по-слаби и по-уязвими за следващата атака, която обикновено идва във формата на:

Ужилване 3 – ДЕПРЕСИЯ. Това е по-дълбок проблем от простото обезсърчаване; това е непоклатим страх, който е резултатът и от обезсърчаването и от объркването комбинирани заедно с повсеместно нехайство за духовните дисциплини, което обикновено се изплъзва в това време. Това води до:

Ужилване 4 – ИЗГУБВАНЕ НА ВИДЕНИЕ. Това е целта на предишните ужилвания и работи да увеличи ефекта от всички тях. Тук ние започваме да се съмняваме, че Бог ни е призовал за задачата на първо място. Единственият начин, по който ние можем да плуваме през бурята на объркването е да държим нашия курс. Ние не можем да държим нашия курс, ако не знаем къде отиваме. Ние няма да се опитваме да държим нашия курс, ако започнем напълно да поставяме под съмнение нашето упътване. Това ще ни доведе до влачене в кръгове във времето когато ние най-много се нуждаем да “правим пътеки за нашите нозе.” Това ни установява за следващото ниво на атака:

Ужилване 5 – ДЕЗОРИЕНТАЦИЯ. Това е комбинираният резултат от депресията, объркването и изгубването на видението. На това ниво ние не само забравяме курсът, който се предполага да държим, но дори загубваме нашата способност да разчитаме компасът. Писанията повече няма да ни говорят; ние няма да се доверяваме на Господният глас и дори

най-помазаното поучение и проповядване ще изглежда неуместно. Това е точката на духовна неспособност, неспособността да се функционира, което завършва в:

Ужилване 6 – ОТДРЪПВАНЕ. Това идва когато ние започнем да се отдръпваме или оттегляме от нашата цел в служението, от взаимоотношение с останалата част от църквата, и често от нашите семейства и другите, с които сме близки. Отдръпването завършва в **ОТЧАЯНИЕ:**

Ужилване 7 – ОТЧАЯНИЕ. Отдръпването от битката води бързо до безнадеждност, а без надежда ние лесно можем да бъдем разбити от врагът, или чрез изкушение, или чрез болест или чрез смърт. Дори науката доказва, че когато надеждата е отстранена, често дори най-здравият човек бързо ще се влоши и ще умре. С надежда, мъже и жени живеят далеч отвъд точката, където едно нормално тяло би се предало. **ОТЧАЯНИЕТО** винаги ще води до **ПРОВАЛ.**

В тази стратегия ние можем да видим, че целта на врагът е да ни ослаби така че ние да започнем да изоставаме назад; тогава много лесно можем да бъдем откраднати. В Писанията амаличаните са преобраз на Сатана и на неговите орди. Практиката на амаличаните беше да атакуват слабите и/или беззащитните. Когато станът на Израел обикаляше пустинята, амаличаните открадваха онези, които изоставаха от останалата част от станът.

Поради това на Израел им беше казано, че ще имат вечна война с амаличаните. Когато на царете на Израел им беше заповядано да се бият с тях, също им беше заповядано напълно да ги унищожат и да не вземат никаква плячка. Ние имаме вечна война срещу Сатана и не можем да вземем никакви пленници. Нито можем да използваме това, което е негово в службата на Бог.

Когато цар Саул не се покори и остави жив Агаг, цар на амаличаните, и запази нещо от плячката “за да го принесе в жертва на Господа,” това изобразяваше най-глупавият неуспех за всеки лидер на Божиите хора. В онези дни оставянето на съпернически цар жив след битка беше правено само поради две причини: за да го направят или съюзник или слуга.

Не беше случайност, че амаличанин беше този, който уби Саул и после занесе новините за неговата смърт на Давид. Този амаличанин си мислеше, че новините щяха да се харесат на Давид, но Давид беше проникателен и го уби (вижте 2 Царе 1:1-16). Ако ние не се покорим на Господа и не унищожим напълно врагът, с който се сражаваме, накрая той ще ни унищожи. Не може да има никакъв съюз с врагът; той трябва да бъде напълно унищожен. Ние не трябва да бъдем достатъчно глупави да мислим, че можем да използваме врагът като наш слуга; в своята измама той бързо ще обърне масите.

Чародейството е било използвано срещу църквата. Мнозина, които не са успели да го разпознаят са се провалили, изгубили са своето видение, служенията си, семействата си и дори животите си. Това не е сензационно, това е факт. Павел казва, че ние не се борим с плът и кръв, но с началства и власти (вижте Ефесяни 6:12), а борбата е най-близката форма на сражение.

Врагът ще се сражава; той ще се бори с нас; ако ние решим, че просто няма да се сражаваме ние ще бъдем приковани! Християнинът няма никаква възможност да избира дали иска или не иска да води духовно воюване, ако иска да оцелее. Но как да се сражаваме с това чародейство? Първо трябва да погледнем на основният принцип за духовно воюване изискван за всяка победа.

В книгата Откровение, виждаме, че светиите побеждават Сатана чрез 1) кръвта на Агнето, 2) словото на своето свидетелство, и 3) не обичаха живота си толкова, че да бягат от смърт (вижте Откровение 12:11 KJV). Ние побеждаваме чрез кръвта на Агнето когато установим нашата позиция върху това, което Той вече е извършил за нас чрез кръста. Победата вече е била спечелена и няма никакъв начин, по който можем да загубим, докато пребъдваме в Него.

Словото на нашето свидетелство са Писанията. Всеки път когато врагът предизвикваше Исус, Той просто отговаряше с Писание, отговаряйки на вражеското изкушение с Божията истина. Словото на Бог е “мечът на Духа;” с него ние можем да отблъснем ударите от неговите измамни думи, също и да го атакуваме. От всичките части на всеоръжието, които са ни заповядани да облечем (вижте Ефесяни 6:10-18), мечът е единственото нападателно оръжие.

Това, че те “не обичаха живота си толкова, че да бягат от смърт,” разкрива пълното посвещение да Го следват без значение от цената. Ние сме призвани да вдигаме кръста си ежедневно, да правим всичко заради евангелието, да не живеем повече за себе си, но за Него. До степената, до която оставаме себецентрирани ние ще бъдем уязвими за вражеските атаки.

Когато сметем себе си за мъртви за този свят, като разпънати с Христос, тогава врагът повече няма да има никакъв достъп до нас, защото той повече няма достъп до Него. Ако ние сме мъртви за този свят, какво може да бъде направено на един мъртъв човек? Невъзможно е мъртвият да бъде засегнат, да бъде изкушен, да се страхува, или да търси лесният изход, тъй като вече е платил крайната цена.

Всичко това се изисква за всяка духовна победа. Всичко по-малко ще завърши в по-малко от победа. Ние можем да направим случаен, колеблив напредък, но рано или късно ще бъдем бутнати назад. Но е ясно, че в края на века ще армия на Бог издигната, която няма да се установи за случаен напредък – те ще се посветят да се сражават и няма да спрат докато нямат пълната победа над врагът, която е обещана.

Разбираемо е, че пълната победа няма да бъде установена без личното завръщане на Господа, но ние трябва да се сражаваме докато Той дойде и да се сражаваме да вземем всяко парче земя, което можем, докато Той се яви и ни вдигне за да се върнем с Него и да завърши битката. **“Господня е земята и всичко, което има в нея” (Псалм 24:1).** Докато земята не бъде напълно възвърната от господството на Сатана нашето сражение не е свършило.

Никой от нас няма да се сражава за да спечели, ако ние не вярваме, че победата е възможна. Много поучения са били провъзгласени в тялото на Христос, които заявяват провалът на църквата в края. Цялото пророческо свидетелство на Писанието е, че Господ, църквата, и истината ще надделеят. Сатана е изхвърлен на земята, той ще дойде с голям гняв и ще има време на неприятности каквито светът никога преди не е познавал – но ние ще спечелим!

Исаия 14:16-17 казва, че когато видим Сатана ние ще започнем да се чудим на жалката природа на този, който е причинил толкова много неприятности! Този, Който е в най-малкият от светиите е много по-велик отколкото е той, или от неговите антихристи. Тези времена не са за да се страхуваме – това е нашият шанс! Както Исаия 60:1-2 заявява, когато тъмнина покрие земята, славата на Господа се явява на Неговите хора. Тъмнината само ще направи Неговата слава да изглежда по-блестяща. Ние трябва да започнем да се сражаваме за да спечелим, да не даваме повече земя на врагът и да вземем обратно това, което той е откраднал.

За да се борим ефективно с чародейството ние трябва да решим, че ще се съпротивяваме на Сатана докато той побегне от нас. Нашата цел е повече от това просто да

изгоним врагът от собствения ни живот; тогава ние желаем да го преследваме докато той е изгонен от всеки един в когото той е установил крепост. , по които можем да се борим с тези седем специфични области на сатанинската атака чрез чародейство:

1) ОБЕЗСЪРЧАВАНЕ. Обезсърчаването никога не идва от Бог; Той е авторът на вярата и надеждата, които никога не разочароват. Той ни дисциплинира когато е нужно, но никога не го прави като ни изпълва с обезсърчаване. **“Мъдростта, която е отгоре, е преди всичко чиста, после миролюбива, кротка, отстъпчива, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна” (Яков 3:17).** Обезсърчаването никъде не е наричано като мъдростта, която слиза отгоре и то не е плод на Духа. Ние трябва да се научим бързо и инстинктивно да отхвърляме обезсърчаването и да не му даваме място в нашите мисли. Ние ще бъдем водени от това, което мислим или чувстваме. Ние трябва да пленим всяка мисъл и да подчиним всички на Христос; ние не трябва никога да позволяваме на обезсърчаването да диктува нашия курс. ВЯРАТА е плодът на Духа и щитът от нашето всеоръжие, който среща обезсърчаването. Ако започнем да се обезсърчаваме това е защото сме изпуснали нашият щит. Вдигнете го отново!

2) ОБЪРКВАНЕ. Запомни, че “Бог не е авторът на объркването” и това, с което ти започваш да се спогаждаш не идва от Бог. При военните, един от първостепенните елементи на битката, с който един войник е обучаван да се разправя е объркване. Много малко битки, или завършени проекти, ще вървят точно както са планирани. Същото е истина в духовното воюване. Дисциплинираният войник, който разбира този аспект от воюването се обучава да използва объркването в собствена полза. Той не допуска това да увеличи обезсърчаването му, но започва да предвижда и търси възможност да спечели предимство над врагът. Ние трябва да научим, че объркването е част от битката и да не бъдем изненадани или въздействани от него. Нашата решителност да стоим и да се сражаваме бързо ще разсее този аспект от атаката.

3) ДЕПРЕСИЯ. Бог даде на Каин най-ефективното лекарство за депресия: **“И Господ рече на Каин: ‘защо си се разсърдил? И защо е навъсено лицето ти (древният израз за депресия)? Ако правиш добро, не ще ли бъде прието? Но ако не правиш добро, греха лежи на вратата и към тебе се стреми; но ти трябва да го владееш’ ” (Битие 4:6-7).** Понеже депресията обикновено е резултатът от позволяването на обезсърчаването и объркването да ни накарат да се отдръпнем дори от нашите основни духовни дисциплини, такива като четене на словото, молитва, общение, и т. н., вземането им отново с решителност почти винаги ще започне да обръща водещата надолу спирала. Ако се фокусираме да правим това, което сме били призвани да правим, ние ще можем да се отървем от грехът, който толкова лесно ни заплита.

4) ИЗГУБВАНЕ НА ВИДЕНИЕТО. Тази атака също може да бъде обърната в наша полза и използвана като възможност. Когато започнеш да губиш своето видение, предай се да засилиш видението си. Пусни корените си по-надълбоко и установи своята цел дори по-непоколебимо върху словото на Бог. Когато Бог започва да ни води в цел ние ще забележим как ни говори. Прегледай всичките начини, по които те е водил и претърси Писанията за да установиш дори по-непоколебимо Неговото водителство.

Преди всичко, дръж своя курс! Не променяй курса си докато не можеш ясно да видиш новият курс. През Първата Световна Война една от най-ефективните тактики на врагът беше да постави димно прикритие пред съюзническите конвои. Когато конвоите влезли в пушека и загубили виждането си, те започнали да се обръщат при всеки възприеман звук или каприз; последвалите сблъсквания потопили повече кораби отколкото вражеските торпеда.

Съюзниците накрая разработили проста стратегия за да преодолеят това, която ще работи и за нас. Когато влезли в димът всеки кораб държал своя предварителен курс без да се отклонява. Скоро всички те плували от другата страна под ясно небе. Същата стратегия ще ни даде възможност много бързо да избягаме от това, което помрачава нашето виждане. Когато загубиш своето видение просто дръж курса си и продължавай да вървиш напред.

5) ДЕЗОРИЕНТАЦИЯ. Като инструктор на летящ апарат, първото нещо, на което аз учех един пилот беше, че когато лети на апарати, не може да се довери на своите чувства и трябва да не ги зачита. Ако в условията на апарата, един пилот се опитва да лети чрез своите чувства, той бързо ще загуби контрол над самолета. Когато си заобиколен от облаци, ти може би летиш съвършено направо и на висота, но да чувстваш, че се обръщаш. Ако реагираш на това чувство, ти ще започнеш да се обръщаш, губейки курса или може би обръщайки самолета с главата надолу.

В изпитание проведено от FAA, група пилоти летели в условия на апарат без обучение за апарата, и 100% от тях загубили контролът на техните самолети когато се опитали да разчитат на своите чувства за ръководство. Вярвам, че същото е истина за християни, които влизат в духовни условия на намаляване на видимостта или “духовни облаци,” и се опитват да разчитат на своите чувства за ръководство – те ще загубят контрол.

“Апаратите,” които са ни били дадени за да ходим чрез тях се намират в Библията. Ние не ходим чрез чувства, но чрез вяра в сигурното свидетелство на словото на Бог. Словото на Бог ще ни държи ориентирани и в курс, ако сложим доверието си в него въпреки че нашите чувства ни карат да направим иначе.

6) ОТДРЪПВАНЕ. В неотдавнашната война в Персийския Залив, Пустинна Буря, множеството от жертвите бяха или от тила или от цивилните. Най-сигурното място, на което можеше да бъдеш във войната беше предната линия. Това също е истина в духовното воюване.

Когато си натиснат в битка ти не можеш да викаш за прекъсване. На предната линия ти не можеш да молиш врагът да спре битката защото имаш главоболие или искаш прекъсване за кафе. На предната линия ти знаеш опасностите и не сваляш своята бдителност.

Всеки християнин е на предната линия всеки ден без значение дали му харесва или не. Сатана няма да ти даде прекъсване. Когато започнем да считаме себе си за “цивилен,” или не за войник, ние ще бъдем най-уязвими за неговата атака.

Нито пък някой християнин някога е в запаса. Рядко се водят битки яростно на целият фронт през цялото време. Има времена на оттегляне от сблъсъка, но когато ти знаеш, че си на фронта, дори почивките ти са заети с бдителност, знаейки, че нова атака може да дойде по всяко време. Християните никога не трябва да свалят своето духовно въоръжение и никога не трябва да губят своята бдителност.

Има времена и случаи във воюването за стратегическо оттегляне. Има времена когато ние преангажираме себе си духовно и трябва да се оттеглим, но това не е същото като да се отдръпнем от битката. Дори когато сме преангажирали себе си, оттеглянето трябва да бъде последното нещо, до което прибягваме – армия в отстъпление е в своето най-уязвимо състояние. Ако изобщо е възможно ние трябва да се опитаме поне да държим нашата земя докато нашата позиция може да бъде заякчена.

Казано ни е да даваме благодарност на Бог, **“Който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос” (1 Коринтяни 15:57), “във всичко това сме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил” (Римляни 8:37),** и че Той **“винаги ни води в победно шествие в Христос” (2 Коринтяни 2:14).** Провалът не е възможен в Христос. Ние ще спечелим победата

в това, което Той ни води да правим. Единственият начин, по който можем да се провалим е да се оставим.,

Дори когато открием, че сме постъпили самонадеяно без да сме упълномощени от Бог, ние не се предаваме, а се покаяваме. Има разлика между това да се предадеш и да спреш за да се покаеш. Едното е провал; другото е приспособяване, което винаги ще завърши в по-нататъшни победи. Покаянието идва поради истината, която ни освобождава; провалът ще завърши в духовен затвор под силата на врагът.

7) ОТЧАЯНИЕ. Първото наблюдение на Господа отнасящо се за човека беше, че не беше добре за него да бъде сам. Ние сме общителни създания и когато се оттеглим от общение ние обикновено ще потънем в най-дълбоките ями на безнадеждност – отчаяние. На това място във водещата надолу спирала ние трябва да се върнем към общение и да спомогнем обърнем пързалката или ще се провалим.

Чародейството основно е практиката на проклинане на други. Това проклинане идва не само чрез култове или изкуства за черна магия, но може дори да дойде чрез онези, които ни обичат, имат добри намерения, и се опитват да ни благословят, но го правят като се опитват да ни контролират. Чародейството е вкоренено в манипулиращ и контролиращ дух, без значение от кого идва.

Майката, която манипулира своя син или дъщеря като ги оженва според своя избор прави това чрез чародейство, а такива взаимоотношения обикновено трябва да бъдат поддържани чрез манипулация и контрол. Молитвената група, която използва молитви за да изобличава другите клюкарства за да манипулира; това не е молитва – то е чародейство. Много от това, което е написано в името на християнския журнализъм като опит да се държи църквата информирана е клюкарство, използвано за неетично влияние или манипулация – това също е чародейство.

Духовни лидери, които използват манипулация, обвинение или контрол за да изградят своите църкви или служения оперират във фалшива духовна власт еквивалентна на чародейство. Много от това, което е поучавано в бизнес училищата е форма на манипулация или контрол, което е чародейство. Много от стратегиите, които църквата е заела от светския журнализъм и светът на бизнеса са донесли чародейство в лагера, и това трябва да бъде отстранено, ако ще бъдем свободни за да извършим нашата цел за този час.

Много от яремите и човешките очаквания имат някаква сила на манипулация и чародейство прикрепени към тях, които врагът е установил като крепост за да противоречи на призиването на Бога в нашия живот. Това не е позволение да не зачитаме очакванията на нашите родители, учители, работодатели, и т. н. Ние сме били познати от Господа преди да се родим, и Той е поставил много от тези влияния в нашия живот за да ни помогнат да ни направляват към нашата цел в Него. Но някои от яремите и очакванията, които добронамереният родител, учител или треньор поставя върху нас трябва да бъдат отхвърлени. Яремите, които са поставени върху нас, които не са от Господа ще станат ясни, когато дойдем до познаване на нашето призвание и цел в Него – истината ще ни освободи.

Единственият ярем, който ние трябва да вземем е яремът на Господа. Неговото иго е лесно и бремето Му е леко; и когато го прегърнем ние в същност намираме почивка и освежаване вместо натиск и обезсърчаване. Тези форми на “бяла” магия могат да имат също толкова много сила колкото тези, които идват чрез техниките на черна магия. Дървото за Познаването на Добро и Зло има две страни. “Бялата магия” обикновено е вкоренена в добри намерения, но е добрата страна на Дървото за Познаването, чийто плод е също толкова смъртоносен колкото този, който идва от злата страна на това дърво. Бялата и черната магия

могат да бъдат различни клони, но те имат един и същ корен и една и съща смъртоносна отрова.

Онези, които са колебливи често ще изопачават топва за да въстават срещу положената Божия власт над техния живот, получавайки справедливото възмездие. Цар Саул е олицетворение за някой, който е ръкоположен от Бог, но отпада от своето място на истинска духовна власт за да оперира във фалшива духовна власт. Цар Давид е олицетворение на истинска духовна власт. Как Давид реагира на Саул? Той желаше да служи на дома на Саул докато Саул го преследваше далеч. Дори тогава той не си отмъсти, разбунтува, или да се опита да подкопае властта на Саул, но го почиташе като “Господният помазаник.”

Въпреки че Давид беше призван да заеме мястото на Саул той никога не вдигна своята ръка срещу него, но реши, че ако Бог наистина го е призвал Той ще го установи – той демонстрира точната противоположност на манипулиращите или контролиращи духове и чрез това победи злото с добро. Ако Давид беше използвал нечестно своето влизане в царството той щеше почти сигурно да падне в чародейство точно както Саул. Но Давид беше от различен дух.

Тези, които са обект на някоя форма на чародейство обикновено ще усещат ужилванията чрез последователните атаки описани по-горе. Ако ние отговорим на атаката положително, не само можем да освободим себе си от нейното влияние, но също можем да помогнем да освободим и онези, които оперират в чародейство. Манипулиращите и контролиращи духове спечелват вход чрез страх. Страхливите и несигурните са тези, които стават толкова завладявани и контролиране на другите, че използват зло влияние, и се изисква демонстрация на съвършена любов за да се изгонят тези страхове. Моли се за своите нападатели да имат откровение за съвършената любов на Бог. Нашата най-голяма победа е да спечелим онези, които са във вражеската власт, не да ги измъчваме отново.

Нашата слабост

Има един друг източник на чародейство, който може да бъде един от най-неочакваните източници за нашето обезсърчаване, объркване, депресия, изгубване на видение, дезориентация и отчаяние – самите ние! Когато ние използваме манипулация, обвинение или контрол върху другите ние се отваряме за последствията.

Преди да погледнем към другите за да открием източникът ние трябва да погледнем към себе си. Сатана не може да изгонва сатана; ние няма да можем да изгоним чародейството от другите, ако самите ние оперираме в него. Повечето, които са били обект на чародейство са се опитвали да се борят в плътта, в действителност използвайки същият дух. когато ние правим това то спечелва опора в собствения ни живот, която трябва да бъде счупена преди да имаме властта да освобождаваме другите.

Намерението на Татко е да унищожи всяка форма и проява на чародейство опериращи в църквата. Това е сериозно престъпление и няма да продължава да бъде толерирано. Само след като сме били освободени от това ужасно зло ние също ще бъдем освободени да ходим в несравнима сила, която може да бъде поверена само на онези, които ходят в истинска духовна власт.

Глава четиринадесета

Духът на Езавел

Духът на Езавел обикновено спечелва вход когато подтисничеството или злоупотребата обръща някой към горчивина или бунт. Ние трябва да помним, че Бог има състрадание към подтиснатите, и че Той дори имаше състрадание към Езавел в Откровение, давайки й “време да се покае” (вижте Откровение 2:21). Обаче, Той също смъмри лидерите на тази църква за дето я търпяха (вж. ст.20). ние трябва да имаме състрадание към всички грешници, но не можем да толерираме техният грях.

Тези с духът на Езавел ще прикрепят себе си към почти всяка помазана църква или служение. Нашата основна цел винаги трябва да бъде да ги видим освободени и изцелени, но ако те не се покаят от своите пътища, трябва да бъдат отстранени или ще прехвърлят всичко от непрестанното обезсърчаване и разрушаване, в нещастни деления, които ще доведат до много дълбоки наранявания.

Първо ние трябва да разпознаем духът на Езавел. Следват характеристики обикновено свързани с този дух: Тези с духът на Езавел:

- 1) непрестанно ще свидетелстват за себе си чрез своето откровение.
- 2) често ще търсят постоянно признание; те виреят добре когато са споменавани от амвона или от лидерите, и могат да се засегаат или станат резервирани, ако не са споменавани.
- 3) ще се опитват да станат близки с лидерите, обикновено чрез ласкателство или внушителни пророчества.
- 4) рядко ще искат да бъдат във власт, но ще се стремят да бъдат “силата зад трона.”
- 5) обикновено ще привличат най-слабите членове на църквата, и ще ги заробват духовно с ласкателство и/или внушителни пророчества.
- 6) ще използват своите духовни роби за да разпространяват клеветата, недоволство и деление.
- 7) често ще се опитват да бъдат сватовници, и тогава ще се опитват да контролират взаимоотношенията, които са сглобили.
- 8) много често ще имат слаби съпрузи (като Ахав), но ще ги провъзгласяват за много силни, духовни, и велико надарени.
- 9) ще крадат пророчества от други за да направят себе си да изглеждат добре.
- 10) обикновено ще се чувстват преследвани.
- 11) често ще се извиняват и никога няма да признават собствените си грехове.
- 12) обикновено ще бъдат ориентирани в рбаботата, често ще постват и ще се молят, н с цел да бъдат зачитани духовно.
- 13) често ще имат горчивина, особено към техния баща или към някоя друга авторитетна фигура от мъжки пол.
- 14) често ще имат повредено разсъждение, което е покрито с псевдо-духовност, което загатва, че само духовният може да ги разбере.

Освобождаване от Езавел

Първо, трябва да разберем, че някой може да има една или повече от тези характеристики, но да няма духа на Езавел. Обаче, ако множеството от тях се отнасят за

някой много е вероятно да имаш работа с този проблем. Всички тези са сериозни дефекти, от които някой трябва да бъде изцелен или освободен преди да му бъде поверено служение, или власт в църквата.

Някои теолози и служители вярват, че този дух беше освободен в Градината по времето на падението. Ако е така, вероятно не беше това, което накара Ева да бъде измамена, но напълно може да бъде резултатът от опитана нейния съпруг да прехвърли вината за падението на нея (вижте Битие 3:12). Бог даде заповедта да не се яде от дървото на Адам, не на Ева. Въпреки, че Ева беше измамена от змията, Адам беше този с отговорността. Адам не беше измамен, той просто съгреша. Преди падението Ева беше негова помощничка, след падението беше когато проклятието беше дадено на жената, че **“твоего желание ще бъде за съпруга ти, и той ще управлява над теб”** (Битие 3:16).

Проклятието на падението е премахнато в Христос. Това беше извършено законно на кръста, но спасението е, което трябва да бъде изработено когато сме освободени от последствията от падението. Първоначалното взаимоотношение между мъжът и жената не беше мъжът, но и двамата да управляват заедно.

Когато сме освободени от последствията на падението, близостта на това взаимоотношение ще се обърне към начина, за който то първоначално е било предназначено. Ние никога не трябва да губим от погледа си нашата цел. Когато дойдем до пълно пребъждане в Христос няма **“нито мъж нито жена”** (Галатяни 3:28 KJV).

Трябва да разберем също, че точно както част от проклятието е мъжът да управлява над жената така е и жената да бъде управлявана. Мир и задоволство няма да дойдат и за двамата докато те не бъдат освободени от последствията на падението и могат да ходят в правилно взаимоотношение един с друг.

Може би има главна разлика между водене и управление. Някой може да управлява без да бъде истински , надарен лидер. Истинският, надарен лидер няма да диктува политиката докато води. Обаче, ние знаем, че дори Христос ще управлява народите с желязна тояга когато се върне, но Неговата невеста ще бъде до Него.

В Писанието можем да видим, че на съпругът е била дадена власт над съпругата му поради падението, но никъде не виждаме специфичен духовен мандат за власт да е даван на жените над мъжете, въпреки че имаме примери в Писанието, където жени имат власт. Това не означава, че жените не могат да имат власт с мъжете. Аз имам три дъщери, които са пророчески надарени. Аз се научих бързо колко специфично Господ може да говори чрез тях. По времето когато бяха три годишни те имаха моята грижа когато я желяха. Те нямаха власт над мен, но имаха власт с мен.

По същия начин църквата няма власт над Христос, и никога няма да има, но ние имаме власт с Него. Като Негова невеста, Неговата цел за нас е да управляваме и да царуваме с Него. Неговата цел е ние да бъдем толкова единни с Него, че да вършим дори по-велики дела отколкото Той вършеше. Всеки съпруг трябва да има същата цел за своята съпруга.

Надежда за Езавел

Това е една от забележителните изяви на Божията любов и благодат в цялото Писание, че Господ даде на Езавел “време да се покае,” дори когато тя прелъстяваше Божиите хора. Първо, Той ѝ даде време да се покае защото това отнема време. Това зло пуска своите корени толкова дълбоко в човека, че това може да бъде най-дългото и най-трудно

освобождение. Обаче, толкова дълбоко колкото Сатана може да пусне своите корени в човек, толкова дълбоко те ще бъдат изпълнени с Господа щом са освободени.

Онези, които са освободени от този дух могат да дойдат до разбиране и да ходят в истинска духовна власт на най-високите нива. Жена, която е освободена от този дух ще стане един от най-красивите и грациозни примери за това, което Ева действително беше предназначена да бъде. Мъж, който е освободен може да стане велик пример на благородство, достойнство и истинска духовна власт, които Адам беше призван да бъде.

Понеже сега има толкова много отлични материали на разположение за духът на Езавел, аз ще приключа тук. Единствената ми цел тук е да осветя факта, че това е много значителен проблем в църквата, и ние трябва да му се съпротивим докато го победим. Веднъж победен, той може да бъде камък за преминаване за да се достигнат дори по-високи нива на доверие изисквани за духовната власт, от която ще се нуждаем в тези последни дни. Запомни, че ние не воюваме срещу плът и кръв. Ако Господ можеше да даде на Езавел време за да се покае, ние трябва да направим същото, но трябва да се противопоставим на техните порочни пътища или тази сила ще причини голяма вреда на църквата.

Глава петнадесета

Контролиращият дух и легализъм

Това е една от основните стратегии на врагът на нашите души да зароби църквата чрез “духовен тоталитаризъм.” Това се върши чрез контролиране и подтискане на вярващите чрез страх и заплашване. Страхът е противоположната сила на вярата, и двете са се вкопчили в борба на живот и смърт за всеки вярващ. Един от най-важните спорове за сърцата на хората е духовното робство против свободата.

Апостол Павел заявява, **“Защото със сърце вярва човек и се оправдава” (Римляни 10:10)**. Страхът и заплашването могат да натиснат хората във вярване с техните умове, и дори емоциите им, но никога няма да променят човешките сърца. Страхът и заплашването използвани срещу някой никога няма да доведат в техния притежател истинска вяра. Страхът е силата на царството на тъмнината, което заробва. Когато страхът може да ни контролира, тогава той става в един смисъл наш господар. Степента, до която вярата в Бог ни контролира определя Неговото господство в нашия живот. Вярата е силата на царството на Бог, която освобождава хората да се покланят на Бог в Дух и истина. Страхът управлява хората чрез външен натиск и подтискане. Вярата управлява от сърцето.

Един папагал може да бъде научен да казва и да върши правилните неща, но те няма да бъдат в неговото сърце – това е просто “папагалщина.” Одобрението, което е основано на подтискане или натиск никога няма да завърши в истинска праведност и сърдечна промяна, без значение колко е точна или истинска доктрината, която ни е била наложена. За да бъде истинска, нашата вяра трябва да идва от сърцето, не просто от умът, защото “живите води” могат да идват само от най-вътрешното същество, сърцето.

Ние никога не можем действително да живеем истината, ако не можем да живеем от нашите сърца. Ние никога няма да можем да поучаваме или да проповядваме това, което предава истински живот докато не проповядваме от нашите сърца, където обитават истинските живи води. За да бъдем верни на това, което е в сърцето трябва да има свобода.

Тенденцията да се свързва “сърцето” с чувствата често причинява объркване. Нашите чувства могат да идват от сърцата ни, или могат да идват от други източници, които не са нашите истински сърца. Малко хора, дори малко християни действително разбират собствените си сърца. Мнозина толкова са покрили своите сърца с духовни или социални фасади, че те не са в допир с това, което е там. Ние също имаме проблемът, който Еремия описва, **“Сърцето е измамливо повече от всичко, и е страшно болно; кой може да го познае!” (Еремия 17:9)**. Въпреки това, решително е, че ние разбираме и живеем чрез истинско сърце защото е единственото място, където истинските живи води могат да текат.

Една от основните цели на истинската вяра е да промени човешките сърца, тогава ги освобождава да живеят чрез техните сърца. Понеже нашите сърца са резервоарът на живите води, когато ние сме освободени да живеем чрез това, което е в нашите сърца, има освобождаване на живите води, за които всички хора са жадни. Християните трябва да бъдат най-свободните хора на земята, и удивителен контраст на останалата част от човечеството. Когато истинското християнство най-накрая е разкрито на света, то ще бъде най-великата светлина на земята. Всички хора ще видят това, което самите те са били призвани да бъдат. това ще се случи преди края. Защо да не е сега? Защо да не сме ние?

Съживление в основата си е освобождаване на живите води във вярващите. Ето защо един от най-големите врагове на всички съживления е бил контролиращият дух. Контролиращият дух заробва вярващите и спира изтичането на живите води, които създават и поддържат всяко съживление.

Сатана очевидно малко го е грижа за това, което вярваме щом като вярваме в умовете си, а не в сърцата си. По този начин истината е използвана като ваксина, ние сме дали само достатъчно за да успокоим нашите съвести, но не достатъчно за да променим сърцата си и да родим истинска вяра и освобождаване на жива вода. Първата стратегия на Сатана е да държи религията умствена. Той ще ти даде толкова истина колкото искаш щом като знае, че ще я използваш погрешно. Когато той види, че истините отиват отвъд умственото и докосват сърцата, тогава той изпраща контролиращ дух за да спре това. Господ използва истина за да освободи хората, а Сатана се опитва да използва истина за да ги обвърже, карайки ги да се подчинят на контролиращ дух вместо на Святия Дух.

Природата на послушанието

Основният конфликт между царството на тъмнината и царството на Бог засяга робството и свободата. Исус каза: **“Ако устоите в Словото Ми, наистина сте Мои ученици; и ще познаете истината и истината ще ви направи свободни” (Йоан 8:31-32)**. Неговата истина ще ни направи свободни щом, като пребъдваме в Неговото слово, но ние трябва да пребъдваме в словото Му. Истината ни прави свободни, а свободата е нужна за да се разбере истината от сърцето. Послушанието е важно за Господа, но Бог не преследва просто послушание – Той иска да сме покорни заради правилното мислене, защото имаме Неговото сърце.

Една жена може да носи покривало в църквата като символ на нейното подчинение на властта. Прави ли я носенето на това покривало покорна? Носенето на покривалото не е подчинението, но по-скоро символ на това. Една непокорна жена също може да носи покривало; тя дори може да прави това като компенсация за своето непокорство в опит да скрие своята липса на покорство. Господ не ни е поканил просто да носим символите на нашето покорство – Той търси покорство от сърцето. Много от доктрините провъзгласявани

от църквата поставят голямо наблягане на носенето на доктринални “покривала” вместо на извършването на промяна в нашите сърца. Господ не се интересува просто от това, което вярваме, но също как вярваме.

Ако всичко, което Бог изискваше от човека беше послушание, Той не би дал избор на Адам и Ева в градината. Той можеше лесно да програмира човека винаги да се покорява, но тогава Той щеше да има само роботи. Ако ще има истинско послушание от сърцето трябва да има и свобода за непослушание. Ето защо Господ постави Дървото за Познаването на Добро и Зло в градината; това не беше за да накара човека да се спъне, но това беше мястото, където човека можеше да избере да не Му се покори. Ако ние ще се покланяме в Дух и истина, поклонение от сърцето, възможността да изберем да не се покланяме трябва също да съществува.

Поклонение от сърцето

Колко добро е поклонение от една неспособност да се прави иначе? Ако нашите характерни “служби за поклонение” са указател за състоянието на нашето поклонение, Господ можеше също просто да изобрети компютърът и да програмира хиляди да Му пеят хваления. Когато ни се казва кога да станем, кога да седнем, какво да пеем, нещо от това идва ли от сърцата ни? Ние можем да имаме ред, и това може да звучи добре, но докосва ли сърцето на Бог? Трудно е да си види това. Характерното църковно поклонение, дали е традиционно, петдесатно, харизматично, или от третата вълна, е обикновено много по-малко от опит да се разгорещат слушателите за главното действие – проповядването.

Ние трябва да търсим Господа за това как да постигнем истинско поклонение в нашите служби. Дори най-прогресивното поклонение бързо е уловено в духовни коловози, което го прави по-малко от ритуали научени чрез зазубряне, което Господ каза, че Той никога няма да приеме като поклонение. Ако поклонението не дава възможност на нашите сърца да докосват сърцето на Бог то въобще не е поклонение – то е просто шум. Ако докосваме сърцето на Бог нашите сърца ще бъдат променени. Всяка служба на поклонение трябва да бъде среща с присъствието на Господа. Когато видим славата на Господа ние ще бъдем променени от тази слава. Обаче, истинското поклонение не идва от опитване да се види Господа, то идва от гледане на Него.

Има някои очевидни, практически стъпки, които могат да бъдат направени за да помогнат да донесат реалност в нашите служби за поклонение. Първо, защо не оставите хората седнали, ако те го желаят? Ако хората имат свободата да седят, когато станат това ще бъде истинска почит към Господа. Пеенето в Духа, което беше родено (или възродено) по време на Уелското съживление, също може да бъде чудесен формат за позволяване на отделните личности искрено да докосват сърцето на Бог със собственото им поклонение, докато то също не стане просто още един ритуал. Когато това е механично, или просто още една традиция, то може да стане непроизводително, но когато вярващите са свободни да пеят това, което е в сърцата им на Господа, ние имаме най-голямата възможност да навлезем в истинско поклонение, което е в Дух и истина.

Повечето конгрегации се нуждаят от лидери на хваление за да дадат някакъв ред и дирекция на службата. Господ използва лидерството във всичко, включително поклонението, както виждаме в Скинията на Давид и дори в откровенията за небето. Но ако ние ще се докоснем до истинското поклонение, има точка където лидерът на хваление

трябва да се махне от пътя, защото докато поставяме нашето внимание на лидерът ние не се покланяме наистина на Господа от нашите сърца; ние следваме лидер.

Аз съм бил в много конгрегации, които нямат лидер на хваление защото те претендират, че изцяло са водени от Святия Дух, но всъщност много често са били водени от незрялост и бунт. Да се освободи конгрегация в това постижение прибързано може да бъде пагубно, но ние трябва да имаме виждане за узряване до това ниво. Има място където истинското поклонение може да донесе такова изявено присъствие на Господа, че нито плътта нито дяволът ще дръзнат да покажат себе си.

Но даже и, ако плътта и дяволът печелят от време на време, може би е по-добре да има диви огънове от време на време отколкото въобще да няма никакъв огън. За да има възможност за покорство от сърцето, Бог трябваше да даде на човека избор.

Колкото по-голяма е свободата за избор, толкова по-голяма е възможността да се избере погрешното, и толкова по-голяма е възможността за истинско сърдечно покорство към Бог. Когато издигнем крайни надзори, стени и бариери, около нашите служби, програми или доктрини, така че да не можем да не им се подчиним, тогава ние само създаваме духовни работи, които могат да казват и да вършат правилните неща, но не от техните сърца. Това в същност е непроизводително за произвеждането на истинска християнска вяра.

Неговата овца познава Неговия глас

Както апостолът учи, **“А Господ е Духът, и където е Господният Дух, там е свобода”** (2 Коринтяни 3:17 KJV). Ако ще ходим чрез Духът трябва да има свобода. Когато издигнем система от правила и наредби за да наложим покорство, ние пречим на нашата способност да ходим чрез Духът. Новият Завет не беше предназначен да бъде просто още един Закон; той беше предназначен да ни даде главни ръководства докато произведе свободата за нас да чуваме от Господа за себе си за повечето въпроси, дори за много важните. Господната овца трябва да познава Неговия глас и свободата на Новия Завет е предназначена да принуди всеки от нас да Го търси и да Го познава за себе си.

Например, Господ се грижи много да има Своята църква изградена според Неговото намерение, но Новият Завет е изненадващо неясен и за църковното управление и за църковната структура, нарочно. Това не е за да можем просто да правим каквото си искаме, но за да можем да Го търсим и да чуваме от Него за да получим Неговите инструкции. Има някои важни основни принципи, които можем да намерим като модел в Новия Завет относно църковната структура, но те са предназначени да бъдат основни за да произведат нуждата за всеки от Неговите строители да Го търси да чува от Него, защото Той е Строителят на Своят дом.

Господ ни даде Новия Завет за да очертае ясно главни ръководства за живота, църквата, как да се отнасяме с правителствата, и т. н., с които трябва да се съобразим за да стоим на пътеката на живота. Обаче, тези ръководства обикновено са достатъчни за да дадат, и спомогнат за свобода. Това не е свобода за волност, но за да Го търсим и да следваме Святия Дух за да бъдем водени в “цялата” истина.

Господ не каза, че когато си замине ще ни остави книга за да ни води в цялата истина, но че Той ще ни даде Своя Свят Дух за да ни води в цялата истина. Ние трябва да бъдем много благодарни за безценната книга, която Той ни остави, но Той никога не е

възнамерявал тя да заеме мястото на Святия Дух, или Неговото място в нашия живот. Когато това стане, тя просто става прилагана неправилно, тя е станала идол.

Истинското християнство в основата си е взаимоотношение с Христос, а взаимоотношението в основата си е общение. Както Господ потвърди по време на изкушението Си, **“Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което продължава да излиза от Божиите уста” (Матей 4:4 KJV)**. Както дискутирахме по-рано това е словото, което “продължава,” сегашно време, не минало време. Не е достатъчно за нас да живеем чрез това, което Той е говорил в миналото, но ние трябва да чуваме от Него днес. Това не означава да се установяват нови доктрини, или да се прибави към канона на Писанието, но че има живо, лично взаимоотношение, което всички ние трябва да имаме с Него.

Това беше урокът с манната в пустинята – тя трябваше да бъде събирана прясна всеки ден. Ние също трябва да чуваме от Него всеки ден – ние сме призвани да живеем чрез постоянно излизащото слово, което се отразява на постоянното взаимоотношение. Качествеността на всяко взаимоотношение е основана на нашето общение с Господа, а Новият Завет е предназначен да подпомогне свободата, която ни дава възможност, и дори се изисква от всеки от нас за да развием това общение.

Свободата е необходимо условие за истинско взаимоотношение. Ако мъж налага взаимоотношения със своята съпруга той извършва изнасилване, не любов. Господ не изнасилва Своята невяста, църквата, но Той я ухажва, карайки я да се подчинява от любов. Това е злият, който ни насилва и натиска в покорство или ангажименти, а такива никога няма да произведат истинска праведност, която може да дойде единствено от сърцето. Манипулацията, заплашването и контролът вадят хората от истината и се стремят да ги вържат в тъмнината.

Глава шестнадесета

Съвременните фарисеи

Един от най-големите предмети на спор на Реформацията бил сатанинския опит да държи Библията във ръцете на обикновените хора. Тази битка продължава да се простира днес защото Сатана знае много добре, че когато “обикновените хора” приемат словото на Бог революцията ще започне и, че той е близо да бъде свален като принца на този век. Поради тази причина Господ заяви като доказателство, че Той беше действително Месията, като “на бедните им се проповядваше евангелието.”

Господ обича бедните, но това също имаше и стратегическо значение. Сегашните управници, дори духовните, обикновено се чувстват толкова удобно, и толкова комфортно в тяхната територия, за да отговорят на словото на Бог в радикално покорство изисквано за да се освободят живите води, от които извира съживлението. Истинското съживление е революция. То носи промяна, а онези, които се чувстват удобно винаги ще отхвърлят промяната.

Тази битка да се държи словото на Бог във ръцете на обикновените хора също бушуваше в Израел когато Самият Господ ходеше по земята. Интересно, но фарисеите, които обичаха и почитаха Писанията вероятно повече от всяка друга секта по тяхното време, бяха главното вражеско оръжие тласнато в тази битка. Поради тази преданост, на тях им беше дадена първостепенната отговорност за поддържане целостта на Писанията през вековете на

преписване и преписване. Поради това всеки любител на Писанията им дължи много. Но в своята ревност да защитават Писанията от злоупотреба, фарисеите създали система за тълкуване на Писанието основана повече на съответствените им традиции отколкото на действителния текст.

Тези традиции ги накараха да пропуснат, и дори да преследват, Този, Който беше олицетвореното Слово на Бог – Исус. Днес има крайно консервативни лагери в християнството, в които съвременните фарисеи вършат по същество същото, което техните духовни съответствия вършеха – в своята ревност да защитават Писанията от доктринална злоупотреба те са издигнали реакционна система на тълкуване. Тази система наистина защитава Писанията от злоупотребата на мнозина, които биха ги тълкували погрешно, но в същото време тя работи за да пречи на онези, които биха се подчинили напълно на истината като я приемат.

Всеки, който обича истината желае да има точна доктрина. Обаче, когато застанем пред съдийския престол на Христос, ние няма да бъдем съдени за това колко точни са били нашите доктрини, но по-скоро според нашите дела. Точната доктрина не е целта сама по себе си, но средството за нашето съобразяване с образа на Христос за да ни даде по-добра възможност да пребъдваме в Него.

Здравата доктрина ни дава възможност по-добре да определим волята на Бог, така че да можем да Му се покорим. Но ние можем да научим Библията наизуст и все пак да не познаваме Истината защото Истината е Личност. Фарисеите обичаха Писанията повече отколкото обичаха Богът на Писанията, и мнозина днес са станали жертва на същата тази измама. Ние не можем да обичаме Бог без да обичаме Неговото слово, но можем да издигнем писаното слово над Него и да направим идол от Писанията, позволявайки им да изместят нашето взаимоотношение с Него, и да отстраним Святия Дух от църквата.

Повечето вярващи не са в опасност да почитат писаното слово твърде много, но по-скоро да го почитат твърде малко, и да пренебрегват този безценен дар от Господа за Неговите хора. Обаче, много от това пренебрежение е причинено от духовните професионалисти, които са предали такъв страх от грешка, че много християни се страхуват да търсят истината. В същото време много християнски лидери почитат писаното слово повече от Живото Слово и са започнали да се покланят на книгата на Господа вместо на Господа на книгата. Това е причинило да направят Новия Завет просто още един закон.

Точно както фарисеите, най-големите любители на Писанията, бяха най-големите врагове на Самото Слово, някои от онези, които външно са най-посветените да защитават цялостта на словото са най-големите врагове на истината днес. Тези съвременни фарисеи работят чрез страх и заплашване, лукавите врагове на истината, точно както техните духовни праотци правеха. Онези, които са контролирани от страх ще бъдат най-заплашвани от всеки когото не могат да контролират чрез заплашване.

Хората, които вярват в Бог със своите сърца познават Този в Когото вярват. Когато знаем, че сме познати от Бог, ние повече няма да се интересуваме за това какво мисли някой друг за нас. И така ние повече няма да бъдем заплашвани от никого на земята. Тези, които имат тази конституция ще направят избор основан на това, което е право, не от политически натиск.

Фалшиви братя

Исус беше толерантен с грешниците, но имаше малка толерантност към фарисеите и докторите на закона. Тези не влизаха в царството и не позволяваха и на другите да влязат. Съвременните фарисеи възприемат онези, които се отклоняват от тяхното тълкуване на доктрините като врагове, фалшиви учители или фалшиви пророци. Има, разбира се, някои фалшиви учители и фалшиви пророци. Обаче, тълкуването на апостол Павел за това кои са в същност фалшиви братя е напълно различно от това, което общоизвестно се приема. Той предупреждава срещу **“промъкналите се лъжебратя, които се бяха вмъкнали, за да дебнат свободата, която имаме в Христос Исус, като искаха да ни поробят”** (Галатяни 2:4). Онези, които използват страх и заплашване за да контролират другите за да се съобразяват с техните убеждения трябва по-често да бъдат категоризирани като фалшиви братя отколкото онези, които толкова буйно атакуват.

Свободата в Духа е съществена за да се покланяме “в Дух и истина.” Същата битка да се наруши духовната свобода на вярващите, която вилнееше в ранната църква все още вилнее и днес. Ако ще се покланяме в Дух и истина, ние не можем да направим компромис със свободата на вярващия да има различия в несъществените доктрини и убеждения. Онези, които нарушават тази свобода са най-големите врагове на истината, дори ако тяхното заявяване да има намерение да защитава истината.

Да заявим, че нещо не е според Писанието защото не е намерено в Писанията е погрешно приложение на Писанията. Писанията бяха дадени за да ни освободят да вършим каквото и да е, което не е специфично забранено, но не да ни спират от вършенето на всичко, което не е споменато в тях. Ние трябва да дадем на вярващите свободата да вършат това, което не е специфично забранено в Новия Завет, и тогава да отсъдим техният плод дали е бил от Бог или не. Тази свобода не означава, че всичко, което ние вършим е правилно; това просто означава, че по тези въпроси ние трябва да търсим Господа лично за Неговата воля и Неговата преценка.

Има също така времена когато Господ ще използва по-скоро нашата преценка отколкото да чуем от Него за даден въпрос. Когато узреем, Той по-скоро ще използва нашата преценка през повечето време. Ако аз кажа на моята дъщеря да свидетелства на някой от нейните приятели и тя го направи, това може да ми се хареса до определена степен, но не може да се сравни с това, ако го направи доброволно.

Апостолските тимове в първи век не бяха водени с ръка; те бяха изпратени от Бог. Те използваха собствената си преценка повечето време защото имаха Неговия ум. Когато Господ трябваше да им даде специална дирекция, или да промени тяхната дирекция, Той им даваше сън, видение, или пророческо слово; но чрез свидетелствата на Писанията в същност беше рядко.

Господ иска всички Негови хора да познават гласа Му и да имат лично и интимно взаимоотношение с Него. Всички взаимоотношения са основани на общуване, но не всяко общуване е направляващо. Много хора стават пристрастени към пророчески думи, което води до трагично неправилно приложение на пророческото слово. Моето учещо се да ходи дете се нуждае от специфично и почти постоянно ръководство, но това не е истина за десет годишното ми дете. Когато узреем, ние ще се нуждаем от по-малко ръководство, не от повече. Да трябва да чуваш от Господа за всяко малко решение е белег на незрялост, не на зрялост.

Пророците не са предназначени да бъдат гурута. Нито Писанията се предназначени да бъдат използвани като хороскоп. Въпреки това, за да има свобода за вярващите да познават Господа за себе си, да развият собственото си взаимоотношение с Него, и да познават Неговия глас, трябва също така да има свобода за тях да правят собствените си грешки по пътя.

Нищо не е невъзможно с Бог. Действително би било малко нещо за Него да има всички християни вярващи точно еднакво за всяка доктрина. Но истинско единство на сърцето никога няма да бъде постигнато докато няма избор да не бъдем обединени. Духовното единство не е основано на еднакви доктрини; то е основано на любов – първо към Бог и тогава към всеки друг.

Според Божието намерение ние понастоящем “виждаме през тъмно стъкло.” Всеки може да види само част от цялата картина, и ние никога няма да видим цялата картина докато не се научим да поставяме нашите части заедно. Божието единство не е единство не е единство на съобразяване, но единство на много различни части. Истинската сърдечна вяра се доказва чрез толерантност към онези, които са различни, което се изисква, ако ще има истинско единство на сърцето.

Всеки трябва да събира собствената си манна

Когато на децата на Израел им беше дадена манна от небето, всяко домочадие трябваше да я събира за себе си. Същото е в сила за събирането на небесната манна. Ние не можем да разчитаме единствено на лидерите за нашата духовна храна. Това не е да омаловажим важноста на лидерите и учителите, които са се предали на служението на словото. Точно както левитите бяха съществени за служението на събирането на Израел, нашите лидери са съществени днес. Но лидерите не могат да се ангажират със задължението на личността или индивидуалното домочадие. Има разлика между общото поучение, което трябва да бъде снабдявано от онези, които са посветени на служението на словото, и ежедневиият хляб от небето, който трябва да бъде събиран от всяко домочадие.

Как може един неопитен човек да отиде в Библията за прясно слово от небето без да изпадне в грешка или фалшиво поучение? Това е един от най-важните въпроси, които са се изправяли пред Божиите хора през четирите хиляди години откакто писаното слово беше дадено за първи път на човека. Едно от най-големите християнски усилия е било за свободата на обикновените хора да имат достъп и да тълкуват писанията за себе си.

Дори онези движения, които са най-много посветени на Възстановяване или Подновяване накрая почти всички са посветени на такива тесни доктринални изявления, чете забраняват отклонение от “груповата линия.” Тогава те често развиват системи и методи на тълкуване на Писанията (наука за тълкуването), които клонят да вземат тази способност от ръцете на хората и държат библейското тълкуване единствено в ръцете на лидерите. Често това може да спомогне за ограничаване на погрешното тълкуване и злоупотребата с Писанието, но самите бариери, които ние издигаме за да защитаваме Писанията пречат на бъдещия духовен напредък и развитие.

Обясняващите проблеми

Много от обяснителните системи, които са били разработени с благородната цел да се опита да се спрат ересите или грешките също разрушават свободата, която се изисква за

един вярващ за да развие свое взаимоотношение с Господа, и да Му се покланя в Дух и истина. За нещастие, много от лекарствата са се оказали твърде често по-вредни от болестите, които са предназначени да лекуват. Това не е изявление срещу правилното разработване и употреба на обясненията (обясненията са просто система за тълкуване). Обаче, това е предупреждение срещу спирането на развитието на способността на личностите да четат, разбират, мислят и чуват от Бог за себе си.

И католическите и консервативните протестантски обяснения са били виновни за поробване на хората със страх вместо да ги водят към вяра. Както фарисеите, които ги предшестват, някои от най-консервативните деноминационни лидери са издигнали бариери пречейки на личностите да приемат прясно откровение или тълкуване от Писанията. В действителност, самата дума “прясно откровение” често е проклинана от тях с обвиненията за хора стремящи се да прибавят към Писанието, когато това не е това, което означава въобще. Прясното откровение, което е необходимо е увеличаващо се или дълбоко разбиране на Писанията. Онези, които реагират толкова силно на прясното откровение от Писанията са сгрешили с една от най-ужасните самонадеяности от всички – убеждението, което те вече познават е всичко, което имат да познават.

Има някои видни обясняващи принципа, които могат да помогнат на всеки искрен търсач на истината да стои на пътеката, която води към живот. За нещастие, тези често са обиколени от много други принципи, които са предназначени да защитават предопределени тълкувания за много несъществени доктрини, които са използвани за да ограничат нечий обсег, видение, и разбиране относно почти всички библейски поучения.

Има очевидно много повече да се разбира от Библията отколкото ние сега разбираме. Много аспекти на консервативни обяснения пречат, или поне много обезсърчават, допълнителното изследване и разбиране от Писанията. Това е трагична и опустошаваща грешка.

С всички свои различни теологични лагери, църквата е станала като пословичните слепци и слонът. Единият, който намерил кракът бил сигурен, че слонът бил като дърво. Другият, който намерил опашката мислел, че това било нелепо; слонът бил като въже! Другият, който намерил ухото му мислел, че другите двама били в грешка; нещото било като голям лист. Те всички били частично прави, но напълно грешни. Те никога не могат да идентифицират слонът докато не се изслушат един друг и не комбинират своите разбирания.

Мъдрият псалмист заявява, “**Същността на Твоето слово е истина**” (Псалм 119:160). Всеки от нас може да има част, която е истина, но това не е цялата истина докато тя не е правилно нагодена заедно с другите части на тялото на Христос. Разбирането и обменянето с различните лагери на библейското тълкуване може да ни помогне да приемем доброто без да се препъваме в лошото. Онези, които познават Духът на Истината ще имат вярата в Него да извърши това. За нещастие, онези, които са най-вързаните със страх, които се нуждаят най-много обмяната, рядко ще имат доверието в Святия Дух да ги води към истината. Онези, които са вързани от контролиращ дух ще имат повече вяра в дявола да ги измами отколкото ще имат в Святия Дух да ги води в цялата истина.

Има Божествено установена неяснота пречеща на установяването на абсолютен закон или метод за библейско тълкуване. Тази неяснота е предназначена да ни държи зависими от Святия Дух да ни води към истината. Това, че хора биха предположили, че могат да разработят система, или принципи, чрез които могат да тълкуват Писанията е само по себе си дело на дълбока човешка арогантност. Такива принципи се опитват да сложат товара на тълкуването върху науката вместо върху Святия Дух. Това, само по себе си и от само себе

си, е отклонение от природата на истинското християнство – взаимоотношение с Бог. Ако такова нещо беше възможно, защо това не е ясно планирано в Писанията, и защо самите писатели на Писанието толкова често отклоняват себе си от тези принципи.

Несъмнено има някои принципи, които могат да помогнат в нашето търсене на библейска истина; но няма абсолютни закони или методи за библейско тълкуване. Когато си позволим да употребим нашата собствена вещина на мястото на Святия Дух, ние сме близо до това да паднем в сериозна грешка.

Писанията съдържат много парадокси защото истината се намира в напрежението между крайностите. Само Святия Дух може да ни направи способни да различим такава истина и да ни държи балансирани между крайностите, които ни отклоняват от курса. Не отваря ли това вратата за голямо разпределяне на субективност в тълкуване на Писанията? Да! И това е точката. Християнството произвежда извънредна свобода за личното търсене на Божията истина; свобода; която се изисква, ако ще вярваме от нашите сърца, а не просто от нашите умове.

Най-голямата форма на единство

Когато се опитаме да замислим абсолютни закони за тълкуване, или доктрини, това може да показва външен вид на ред и единство, но и редът и единството ще бъдат външни, не вътрешни. Щом като ограниченията са отстранени и ние бързо видим колко истински ред и единство има; през повечето време ние ще открием хаос. Както Мартин Лутер веднъж саркастично отбелязал, “Духовният човек не се нуждае от съглашение (договор), а недуховният човек не може да го спази!”

Когато ние се опитваме да накараме хората да се съгласят с нашите доктрини или да ги вържем с нашето приятелство с човешки съглашения и обещания, ние вероятно неутрализираме тяхната способност да дойдат в истинско единство или истинска вяра в доктрината. Ние вероятно също така издигаме себе си за бъдещо деление в църквата.

Вярно е, че живеем в ден на беззаконие. Истина, честност, и доверие, които са човешките изрази в тяхното споразумение са станали много трудни за намиране. Въпреки това, легализма не е отговорът за беззаконието, той само подхранва беззаконие, поради което Павел каза, “силата на греха е законът” и “буквата убива, а Духът оживотворява” (1 Коринтяни 15:56; 2 Коринтяни 3:6).

Когато приложим закона върху даден човек, ние само влошаваме проблемът като го изтъкваме без да дадем на човека благодарта за да го победи – по този начин ние правим грехът изявен. Ако нашите принуждения са достатъчно силни, ние можем да държим човекът; но щом като ограниченията са премахнати той ще бъде дори по-лош. Използвайки закона, ние можем да затворим престъпникът; но не можем да го променим. Щом като той е освободен от нашия затвор, той ще продължи да извършва престъпления защото не е бил променен.

Резюме

Господ търси истина във вътрешният човек. Когато сме истински в нашите сърца, ние ще бъдем истински когато никой не ни гледа и когато никой не може да разбере, защото истината е в нашите сърца. Когато търсим единство чрез поставяне на външни ограничения върху вярващите, такива като съглашения и обещания, които отиват отвъд Новият Завет,

който ние вече имаме, ние се опитваме да свържем хората със себе си вместо с Христос; а това почти винаги ще завърши в духовна трагедия.

Хората могат искрено да желаят да поддържат такива съглашения когато ги направят, но всеки от нас ще премине през процес на промяна. Когато ние желаем да държим хората при нас отвъд времето когато те желаят да останат, те могат да останат повече поради своето обещание, но накрая ще напуснат. Това създава по-лошо раздиране на взаимоотношението, и вероятно повечето хора ще бъдат засегнати от това, поради вината и робството, които са били наложени.

Господ направи лесно Неговите ученици да Го напуснат и трудно да останат. Защо се опитваме да го направим различно? Защо искаме някой да се обвърже с нас, ако това не е в неговото сърце? Само когато човек е свободен да си отиде, но продължи да стои, ние ще знаем, че той наистина е с нас в своето сърце.

Когато обвързваме хората към себе си с такива съглашения това може да ни даде малко повече сигурност, но тя е фалшива. Това е поставяне на сигурност в силата на робството, в което ние довеждаме някого, а не вяра в Господа и в това, което Той е съградил.

Да направим завет е сериозна работа, и това ще ни доведе под осъждане, ако го разрушим. Новият Завет, който имаме в Христос, и нашите брачни завети, са смятани от някои за единствените завети, които са библейски. Аз лично вярвам, че има малко повече свобода от това за правенето на споразумения. Обаче, ако ние сме съединени с Христос, ние вече сме съединени с Неговото тяло, църквата, така че защо трябва да се отдаваме на завет за да бъдем съединени с някого духовно?

Когато сме принудени да направим съглашения с хора, местни събрания, или движения, това е съглашение, което е вън от Новия Завет; и Новият Завет и историята свидетелстват, че те вероятно ще завършат зле. Когато Петър направи обещание, че никога няма да се отрече от Господа, той дори не можа да го спазва през вечерта.

Аз съм слушал много красноречиви и трогателни поучения за красотата на завета между Давид и Йонатан, но трагичният край на това взаимоотношение е жив пример за този въпрос – Йонатан все пак умря в домът на Саул въпреки че беше посветил себе си на домът на Давид. Обаче, ние също трябва да оценим високо Давидовото сърце, което спазва завета дори с Йонатановите деца. благородната душа ще спазва своите споразумения дори когато другата страна не го прави.

Защо трябва да поставяме хората под ненужен натиск за да бъдат свързани с нас или с нашата работа? Това само отразява плиткостта на нашето лидерство и липсата на Господното присъствие. Когато Господ Исус е издигнат, всички хора ще бъдат притеглени към Него; и ние няма да се нуждаем от никакви други опори. Когато се опитваме да издигнем себе си или нашите работи на Негово място, което правим когато натискаме хората да се свържат с нас или с нашата работа, те неминуемо ще се разочароват и разпръснат, с голяма повреда за всички.

Първият съвет в Ерусалим завърши с много важни изявления в църковната история, и те установиха библейска свобода за всички християни. След спора с вярващите от сектата на фарисеите, които се бяха опитали да принудят младата църква да продължи да спазва Законът на Мойсей, апостолите и лидерите заявиха,

Защото се видя добре на Святия Дух и на нас да не ви налагаме никакво друго бремене, освен следните необходими неща;

да се въздържате от ядене на идоложертвено, кръв и удушено и от блудство; от които, ако се пазите, ще направите добре. Здравейте! (Деяния 15:28-29).

Означава ли това, че можем да правим всичко друго, да гледаме всичко, което искаме по телевизията, да гледаме порнография, комар, и т. н.? Разбира се, че не. Това означава, че всички ние се нуждаем да бъдем водени от Святия Дух и да Му се покоряваме. Това означава, че ние се учим да ходим според “съвършеният закон на свободата.” Ако обичаме Господа, нашите семейства, църквата, и нашите съседи, ние няма да вършим тези неща, които могат да ги наранят, или да прахосваме времето си с такива незначителни неща когато можем да го прекараме с тях.

Контролиращият дух, който често се изявява чрез човешки съглашения или употреба на обвинение и натиск, е проявлението на фалшивата духовна власт. Ние имаме истинска духовна власт единствено до степенята, до която Исус живее в нас. Когато Той живее в нас, ние силно усещаме, че Той изгражда Своята църква, и че Той е напълно способен да направи това съвършено.

Когато служим в истинска духовна власт ние сме впрегнати с Него, което означава, че Той е единственият, който дърпа тежестта – Неговото иго наистина е лесно и бремето Му е леко. Когато го вземем ние действително намираме почивка за нашите души. Ние се борим само когато строим със собствената си сила.

Свободата е съществена за истинското християнско ходене. Увеличаващата се свобода трябва винаги да бъде нашата цел; но трябва да разберем, че нарастващата свобода е свързана с израстване в зрялост. Аз не мога да дам същата свобода на моето три годишно дете, която мога да дам на десет годишното си дете. Очевидно, новите вярващи обикновено се нуждаят от много повече нагледане и помощ отколкото по-зрелите християни. Истинският въпрос е: спомагаме ли за духовна свобода и истина, които ще променят човешките сърца, което не е основано на човешки принуждения и натиск за да накараме хората да се подчинят? Ние никога няма да имаме истинско поклонение от сърцето, ако нямаме свобода?

Глава седемнадесета

Нашата по-голяма сила и нашият по-голям враг

Има две служения, които продължават постоянно пред трона на Бог: едното е служението на ходатайство, другото е обвинение. Исус “живее, за да ходатайства” за Своите хора. До степенята, до която ние пребъдваме в Него, Исус ще ни използва да ходатайстваме. Неговата църква е предназначена да бъде “дом на молитва за всичките хора.” Сатана е наречен “обвинителят на братята” и ни е казано, че това служение продължава “ден и нощ пред тронът на Бог” (вижте Откровение 12:10). До степенята, до която врагът има достъп в нашия живот той ще ни използва да обвиняваме и критикуваме. Както двете дървета в градината, ние всички трябва да изберем кое от тези две служения ще прегърнем.

Можем да попитаме как Сатана може да продължава да обвинява светиите пред Бога, ако той е бил изхвърлен от небето и няма повече достъп до трона? Отговорът е, че Сатана използва светиите, които имат достъп до трона, за да вършат тази дяволска работа за него. Сатана е наречен с много имена, но безспорно неговата най-голяма маска е била “обвинителят на братята.” Тази титла му е била дадена поради неговата ефективност да кара брат да се обръща срещу брат. Да причинява деление неговият специалитет. Неговата най-голяма победа над църквата е да обърне братята един срещу друг; обвинението е било

неговото най-ефективно и смъртоносно оръжие в унищожаване на светлината, силата и свидетелството на тялото на Христос.

Най-голямата заплаха за сатанинското владение е единството на църквата. Дяволът знае много добре властта, която Исус даде на всички двама човека, които са в съгласие. Той знае, че със съгласяването на само двама светии Татко ще им даде това, което искат. Той разбира, че един светия може да обърне хиляда души в бягство, но двама от тях заедно могат да обърнат десет хиляди души в бягство. Единството не само увеличава нашата духовна власт – то умножава нейната изразителност.

Иронично, достъпът, който обвинителят има в повечето от нас е чрез нашата несигурност, което ни води да станем териториални. Несигурните са заплашвани от всичко, което не могат да контролират. Ние можем да използваме доктрини и благородни решения, за да защитим истината или овцете, но аз никога не съм бил свидетел на деление в църквата, което не било вкоренено в териториално запазване.

Произлезлите деления, които ние причиняваме докато се опитваме да защитим нашите владения в действителност отсичат нашата духовна власт и помазание. Това накрая завършва в загубване на самото нещо, което отчаяно се опитваме да запазим. Това е неопровержим закон на духа, ако се опитваш да спасиш своя живот ти ще го загубиш. Ако загубиш живота си заради Господа ти ще го намериш. Исая се обръща към този въпрос много сбито в глава 58:

Тогава твоята светлина ще изгрее като зората, и здравето ти скоро ще процъфти; правдата ти ще върви пред тебе, и славата Господня ще ти бъде задна стража.

Тогава ще зовеш, и Господ ще отговаря; ще извикаш и Той ще рече: Ето ме ! Ако махнеш изсред себе си хомота, соченето с пръст, и нечестивите думи (стихове 8-9).

Нуждаеш ли се от повече светлина в твоя живот? Чудиш ли защо не идват възстановяване и изцеление? Защо неприятностите имат повече склонност да те следват отколкото славата на Господа? Зовеш Господа, но Той не отговаря; ти дори викаш към Него, но не можеш да Го намериш! Причината за това почти винаги е една и съща – ние имаме всред себе си хомот наречен **“сочене с пръст и нечестиви думи”** – което е критикуващ дух. Той обещава чрез Исая, че нашия живот може да се промени радикално когато отстраним този хомот. Както мъдрият Соломон отбелязва:

Но пътя на праведните е като виделото на разсъмване, което се развиделява, докато стане свършен ден.

Пътят на нечестивите е като тъмнина; не знаят от какво се спъват (Притчи 4:18-19 NKJV).

Ако ходим в праведност ние ще ходим в нарастваща светлина. Истина е, че онези, които се спъват наоколо в тъмното рядко знаят причината за тази тъмнина или не биха били в това. Критичният човек обикновено е критичен към всеки освен към себе си. Както Господ заяви, той е толкова зает да търси съчици в очите на своите братя, че не може да види голямата греда в собственото си око, което е причината за сляпостта.

Когато критикуваме някой брат или сестра, ние в същност казваме, че Божията изработка не отговаря на нашите стандарти, и че ние можем да го направим по-добре. Кой от нас може да направи дори себе си това, което трябва да бъдем? Ако ние не можем да направим дори себе си как ще направим другите? Когато критикуваме децата на някого, кой ще понесе обидата? Родителите! Това не е по-малко истина за Бог. Когато съдим някой от Неговите хора ние в действителност съдим Него. Когато съдим някой от Неговите лидери

ние в същност съдим Неговото лидерство; с това ние казваме, че Той не знае какво прави с лидерството, което е дал.

Такива мърморения и оплаквания бяха същият проблем, който задържа първото поколение от децата на Израел от овладяване на тяхната обещана земя. Тяхното мърморене им причини да прекарат целият си живот скитайки в сухи места. Това е главната причина защо толкова много християни не ходят в обещанията на Бог; вместо това те прекарват своя живот в пустинята обикаляйки същите планини (проблеми) отново и отново. Както сме били предупредени:

Не говорете зло един за друг, братя; който злослови брата или съди брат си, злослови закона и съди закона; а ако съдиш закона, не си изпълнител на закона, а съдия.

Само един е Законодател и Съдия, Който може да спаси и да погуби. (Когато съдим законът ние съдим Законодателят) Кой си ти, за да съдиш ближния си? (Яков 4:11-12 NKJV).

Когато “сочим с пръст” за да критикуваме ние впрягаме себе си. Господ ни предупреди:

Не съдете, за да не бъдете съдени.

Защото с каквото съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери (Матей 7:1-2) NKJV).

Духът на бедност

Веднъж посетих един щат, който беше под най-мощният дух на бедност, на който съм бил свидетел в тази страна. Една характеристика, която изпъкваше относно природата на хората там беше колко презираха и критикуваха богатите, или всеки, който просто работеше добре. Чрез това тези хора бяха поробили себе си със собствените си осъждения така че не можеха да бъдат благословени.

Ние понякога можем да бъдем призовани да бъдем унижени, а понякога трябва да бъдем избилстващи. Апостол Павел дори твърди, че е бил гладен понякога, и строго ни предупреждава да бъдем доволни, ако имаме просто храна и облекло (вижте 1 Тимотей 6:8). Въпреки това, ако ще бъда унижен аз желая да направя това в покорство на Бог и на това, което Той се опитва да изработи в моя живот, а не в покорство на някакъв зъл дух на бедност. Аз със сигурност не желая да бъда поробен поради моите собствени осъждения на другите.

В този щат много от пасторите, които срещнах в същност бяха поробили себе си и своите събрания с бедност чрез критикуване на това как другите мъже на Бог събират даренията. Поради своите осъждения те дори не могат да съберат библейско дарение без да чувстват угризение. Тъй като те са сяли подозрение относно онези, които прахосват толкова много време събирайки дарения, техните хора започнали да ги подозират, ако те вземат дарение някога. Когато техните осъждения се връщат върху тях те познават само тъмнина и неотговорена молитва по отношение на своите нужди.

Това, което истина по отношение на финансите също може да бъде истина по отношение на духовните дарби. Аз срещнах в този щат мнозина, които имаха знаменателни мантии на духовна власт, които трябваше да имат национално или интернационално влияние върху църквата, но прахосваха своя живот служейки с малък плод отдръпвайки се от църквите.

Понякога нашите гълпи ще се оттеглят защото вършим правилното нещо, точно както и тези на Господа си заминаха когато Той проповядваше неща трудни за тях да ги приемат, но това не беше случаят с тези мъже. Те са съдили и критикували служенията на други, които са спечелили влияние и чрез това са поробили себе си. Бог не може да им даде платформата, която би произвеждала плодът на тяхното помазание и власт, които трябва да бъдат произведени. Нашите критици ще ни доведат до бедност. **“Смърт и живот има в силата на езика и онези, които го обичат, ще ядат плодовете му” (Притчи 18:21).**

Критиката е една от основните прояви на гордост защото тя си присвоява превъзходство. Гордостта носи това, от което всеки разумен човек би трябвало да се страхува най-много – Божията съпротива. **“Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат” (Яков 4:6).** За нас би било по-добре да имаме всички демони в ада съпротивяващи ни се отколкото да имаме Бог стоящ против нас.

Истината може да убие

Нашите критици могат да бъдат вкоренени в истинска проникателност. Онези, които критикуваме преспокойно могат да бъдат в грешка. Пасторите, които критикуваха начинът, по който онези събираха пари чрез манипулация, лицемерие и понякога направо с измама, бяха точни. Ние можем да ходим в разпознаване, и апостолът прави това ясно, казвайки, **“вие не съдите ли тези, които са в църквата?”** Въпросът е как се справяме с това, което различаваме: ще го използваме ли за да обвиняваме или за да ходатайстваме? От кое служение ще бъдем част? Как се справяме с различаването може да определи изхода на собствения ни духовен живот.

**Човек нехранимайко, човек беззаконен е онзи, който ходи с извратени уста,
намигва с очите си, говори с краката си, дава знак с пръстите си;
който има извратено сърце, непрестанно крои зло, сее раздори.
Затова погублението му ще дойде внезапно; изведнъж ще се съкруши, и то непоправимо (Притчи 6:12-15 NKJV).**

Най- последното нещо, което Господ посочи, че ние някога ще желаем да бъдем е препятствие; би било по-добре за нас да не сме били родени отколкото да накараме някой от Неговите малки да се спъне. В Матей 18, Той дава ясни инструкции за това как да се справяме с брат, който е в грях. Той направи това за да ни предпази да не станем препятствие.

Първо, ние отиваме при него насаме. Само когато той отхвърли нашия съвет ние отиваме при него с друг брат. Само когато той е отхвърлил тези двете ние трябва да отидем при останалата част от църквата с въпросът. Ако не следваме този модел ние ще бъдем в опасност да станем последното нещо, което някога желаем да станем – човек, който е накарал някой, за когото нашия Господ е дал Собствения Си живот да се спъне.

Аз съм чувал многобройни извинения защо да не се следва Матей 18 в донасянето на корекция. Популярното е: “Знам, че те не биха ме послушали.” Също съм чувал извинението, че, “Ако те имат публично служение ще бъдем справедливи да ги изобличим публично.” Това е напълно против здравия разум, защото всяко служение е публично, поне до някаква степен. Кой определя степента, при която то става публично, че да ни освободи от съгласяване с Божието Слово? Господ не е дал никакви такива условия.

Онези, които си позволяват такива свободи с ясните заповеди дадени от Самият Исус чрез това претендират да имат власт да прибавят към словото на Бог. Ако човек, за който вярваме, че е в грях и е недостъпен за нас, ние можем да заключим, че ние не трябва да бъдем този, който трябва да донесе осъждението. В такъв случай, ние не трябва да обвиняваме – ние трябва да ходатайстваме. Господ е способен да съди Своя Си дом и Той може да направи път за нас, ако ние сме онези, които Той желае да използва. Ако Той не направи път за нас, ние можем да Му се доверим да го направи на Своето Си време. Отново, това е за да ни предпази от идване под осъждение, което е по-сурово отколкото на брата, който е в грях.

Ако ние не следваме Господният предписан начин за справяне с брат, който е в грях, ние абсолютно нямаме право да говорим за това на някой друг, много по-малко да отидем публично с това. Това дори не трябва да бъде споделяно за да се вземе мнението на някой друг за въпроса. Това, което ние можем да наречем вземане на някой друг, Бог го нарича клюкарство. Той не се лъже и ние ще платим цената за такива неблагоприятности.

Неговата заповед беше първо да се отиде при човека насаме. Само след като сме направили това трябва да кажем на друг човек, и само тогава целта ще бъде да се помогне на този, който е в грях. Нашата цел винаги трябва да бъде да освобождаваме брата от неговия грях, не просто да го изобличим. Павел предупреждава, **“Братя, даже ако човек падне в някое прегрешение, вие, духовните поправяйте такъв с кротък дух. Но казвам: пази себе си, да не би и ти да бъдеш изкушен”** (Галатяни 6:1).

Любовта покрива

Нека да не се поддаваме на дребнавости в нашето предизвикване относно грехът на някой друг. **“Любовта покрива множество грехове”** (1 Петрово 4:8). Мнозинството от нас все още има няколко стотин грешни неща в своя живот, с които Господ не е свършил. Той обикновено се справя с едно или две от тях понякога защото това е всичко, с което ние можем да се справим. Това е една от сатанинските стратегии да ни измъчи и да ни отклони в опит да се справим с другите триста проблема, които имаме, завършвайки в разочарование и провал.

Матей 18 не ни е била дадена за да я използваме като тояга, за да накараме нашия брат да разбере колко ни е засегнал. Ако имаме любов ние ще покрием повечето от тези неща, освен ако това не носи излишна повреда на нашия брат. Ние трябва да използваме това Писание, и в действителност цялото Писание, в любов, а не от себе-запазване и отмъщение.

Разбира се, Самият Господ Исус е нашият свършен модел. Когато Той коригира седемте църкви в Откровение, Той ни даде свършен модел за донасяне на корекция в църквата. Той първо похвали всяка църква и изтъкна това, което те бяха извършили правилно. Тогава се обърна право към техните проблеми. Невероятно, Той дори даде на Езавел възможност да се покае! Тогава Той даде на всяка църква чудесно обещание в награда за побеждаването на техните проблеми. Господ никога не се променя. Когато Той носи корекция днес това винаги идва обвито в насърчение, надежда и обещания.

“Обвинителят на братята” също се опитва да донесе корекция в църквата. Неговите методи и цели са очевидно напълно различни. Исус насърчава и дава надежда; Сатана осъжда и се опитва да предаде безнадеждност. Исус изгражда хората така че да могат да се справят с корекцията; Сатана те събаря опитвайки се да те накара да зарежеш всичко. Исус

ни обича и желае да ни заведе до най-високото място, до което може. Целта на Сатана е разрушение.

Едно от най-забележителните явления на петдесятното и харизматичното движение е било неспособността на онези, които са склонни към духовни дарби и преживявания да разпознават духовете. Изглежда, че има най-малко разпознаване на най-смъртоносния от всички вражески духове – обвинителят на братята! Може ли това да бъде защото нашите осъждения срещу онези, които нямат кръщението, или други духовни преживявания като нашите са ни поробили с неспособност да разпознаваме духовете? Дори без духовната дарба на разпознаване, Яков ни дава ясни ръководства за разпознаване на източника на мъдрост, на които, ако внимаваме ще запазим църквата от някои от нейните най-унизителни неуспехи:

Кой от вас е мъдър и разумен? Нека показва чрез своето добро поведение делата си в кротостта на мъдростта.

Но ако в сърцето си имате горчива завист и свадливост, не се хвалете и не лъжете против истината.

Това не е мъдрост, която слиза отгоре, а е земна, плътска, дяволска; защото, където има завист и свадливост, там има неуредици и всякакво зло.

Но мъдростта, която е отгоре, е преди всичко чиста, после миролюбива, кротка, отстъпчива, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна.

А плодът на правдата се сее с мир от миротворците. (Яков 3:13-18 NKJV).

Ние сме спасени чрез благодат и се нуждаем от цялата благодат, която можем да получим за да направим това през този живот. Ако желаем да получим благодат, по-добре ще е да се научим да даваме благодат защото ще пожънем това, което сме сiali. Ако очакваме да получим милост, по-добре ще е да започнем да сеем милост, а повечето от нас ще се нуждаят от всичката милост, която можем да получим. Най-последното нещо, което желаем да правим е да дойдем пред Господа в онзи ден с братовата ни кръв в нашите ръце. Той предупреди,

Чули сте, че е било казано на древните: “Не убивай; и който убие ще бъде виновен пред съда”.

А пък Аз ви казвам, че всеки, който се гневи на брата си [без причина], ще бъде виновен пред съда; и който рече на брата си Рака (нехранимайко), ще бъде виновен пред Синедриона; а който му рече: Бунтовни безумецо, излага се на огнения пъкъл.

И тъй, като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против тебе,

остави дара си там пред олтара, и първо иди и се помири с брат си, и тогава ела и принеси дара си.

Разбери се с противника си по-скоро, докато си на пътя с него, да не би противникът ти да те предаде на съдията, а съдията те предаде на служителя, и да бъдеш хвърлен в тъмница.

Истина ти казвам: Никак няма да излезеш оттам докато не изплатиш и последния кодрант (Матей 5:21-26 NKJV).

Контекста на това предупреждение е, че ако ние сме виновни за клеветене на брат, трябва да забравим нашите жертви на Господа докато не се помирим с нашия брат. Ние често мислим, че нашите жертви и приноси могат да компенсират тези грехове, но те никога не могат да направят това. Ние ще стоим в затворите, които сме си направили за себе си с

нашите осъждания докато не платим последната и стотинка, или докато не се помирим с брата който сме клеветили.

Господ каза, че когато Той се върне ще съди между овцете и козите (вижте Матей 25:31-46). Онези, които са отсъдени да бъдат овце наследяват царството и вечен живот. Онези, които са определени като кози са изпратени във вечно осъждение. Разделението е определено от това как всяка група се е отнасяла към Господа, което се е отразило на това как са се отнасяли към Неговите хора. Както Йоан заявява:

Ако каже някой: “Обичам Бога,” а мрази брат си, той е лъжец; защото който не обича брат си, когото е видял, не може да обича Бога, Когото не е видял (1 Йоан 4:20 NIV).

Всеки, който мрази брат си, е човекоубиец; и вие знаете, че в нито един човекоубиец няма вечен живот.

По това познаваме любовта, че Той даде живота Си за нас. Така и ние сме длъжни да дадем живота си за братята (1 Йоан 3:15-16).

Една от най-големите трагедии в църквата е била начинът, по който лидерите на всяко движение на Бог са ставали противници и преследвачи на следващите движения. Отбелязването на тази тенденция не е отслабнало. Многобройни лидери са прекарвали своя живот служейки вярно и добре, само за да завършат като съдове за обвинителят, който ги прави препятствия за следващото движение.

Тъй като сега има ново движение на Духа това ужасно разделяне между духовните поколения отново започва да се явява. Когато предупредихме нашите лидери през януари 1989 (в статията “Атака срещу църквата”), “обвинителят на братята” беше освободен с несравнима ярост. Най-висшата цел на Сатана е да накара братята да се обвиняват и делат един от друг.

Господ допуска тази атака за да прочисти Своята църква, и за да изработи смирение в много от онези, които Той скоро ще освободи с нарастваща сила и власт. Той също така допуска обвинителят да изплува на повърхността на църквата така че да може да му отсече главата. Господ ще защити онези, които са лъжливо обвинявани в известен смисъл така че да постави чист и свят страх от Господа в Неговите хора така че ние да не продължаваме да даваме господство в нашите сърца на обвинителят.

Кое е това, което причинява лидери на едно движение да стават противници на следващото движение? Има включени няколко фактора, които ние трябва да разберем и трябва да бъдем свободни от тях или ще завършим повтаряйки същата грешка. Ние можем да си мислим и да си казваме, че никога няма да направим това, но това е, което всеки един, който е завършил правейки това е мислил и казал. **“Затова, който мисли, че стои, нека внимава да не падне” (1 Коринтяни 10:12).** Гордостта, която ни кара да допускаме, че ние няма да направим това е един от най-големите фактори, които ни води към нашето падане.

Този проблем в същност предшества църковната история и се връща обратно по целия път до най-първите двама братя родени в този свят. По-големият не понасяше по-малкия, както Йоан заявява:

Защото това е посланието, което чухте отначало: да се обичаме един друг;

Не като Каин, който беше от лукавия и уби брат си. Защо го уби? Защото неговите дела бяха зли, а на брат му – праведни (1 Йоан 3:11-12).

Всяко движение на Святия Дух е завършило във възстановяване на повече светлина в църквата. Това не е нова истина, но истина, която е била изгубена от църквата през Тъмната

Епоха на нейната история. Без значение как наричаме нашата опозиция, основната причина за повечето от това е ревност. Онези в лидерството, или които са били верни на светлината, която са имали за известно време, не могат да повярват, че Господ би използвал някой друг освен тях за по-нататъшно възстановяване на Неговата истина и цели.

Хора с естествени лидерски способности са обикновено онези, които се добират до най-големите позиции на влияние в църквата. Те не го правят от преструвки, но по природа им е трудно да се откажат от лидерството. Въпреки това, ако се ославяме на нашите естествени лидерски способности, вместо на простото покорство на Господа, ние почти сигурно ще бъдем обречени на крайния провал ставайки препятствие.

Истинското духовно лидерство е вкоренено в смирението на прикрития слуга, не в естествените способности. Колкото повече апостол Павел растеше в духовна власт толкова повече той решаваше да **“не се доверява на плътта,”** но на **“славата в неговата слабост.”** Само онези владения, които самите ние сме установили са тези, които ще трябва да защитаваме. Онези, които наистина имат своята власт установена от Бог се доверяват на Бог да защитава това, което им е било поверено.

Единствената мярка, която лидерите трябва да държат за да не паднат в този ужасен капан е да търсят смирението и природата на Йоан Кръстител. Този човек е един от най-великите образци на истинско духовно служение. Цялата му цел в неговия живот беше да приготви пътя за Исус, да Го посочи, тогава да се смали докато най-великият расте. Радостта на Йоан беше да вижда радостта на младоженеца.

Истинските духовни лидери трябва да имат отношение на “духовни” скопци. Цялата цел на скопеца беше да приготви невястата за царят. Дори не беше възможно за скопеца да пожелае невястата, но цялата му радост беше в радостта на неговия цар. Исус изпразни Себе Си и стана без репутация, вземайки образ на слуга. Така трябва да направят и всички, които ще ходят в истинска духовна власт. Когато използваме служението за да си създадем репутация, да намерим онези, които ще ни служат и да задоволим себе си, ние няма да имаме властта на Христос.

Не винаги по-старото поколение лидери е това, което е било препятствие; новото поколение е било точно толкова виновно за причиняване на предишното да се спъне! Самото високомерие на предположението, че ние сме новото поколение (в контраст на старото) е вкоренено в гордост, на която Бог се противи. Това е унижителна плесница в лицето на мъже и жени, които са предали своя живот да служат вярно на Господа и на Неговите хора.

Исус не се присмя на Йоан кръстител защото беше част от стария ред – Той го почете. Исус дори подчини Себе Си на Йоановото служение. Това подчинение не установи позволение на Йоан да Го контролира, но Той призна Йоан и почете него и работата му.

Защо хулените деца порастват ставайки хулители? Защо е това, че обвиняваните светии порастват ставайки обвинители? Отговорът е същият и за двете. Хулените деца обикновено растат осъждайки своите родители и решават да не бъдат като тях. Така че те стават реакционни, което не води до благодат, но подхранват и възпитават горчивината – което накрая завършва като стават като своите родители. Само смирението, покаянието и прощението ще разруши този цикъл. Греховете на родителите ще стават греховете на децата докато ние не приемем благодатта на кръста. Бог дава Своята благодат на смирените – тези, които разбират, че ще бъдат като своите родители без Неговата помощ.

Ще има поколение, което ще бъде преследвано както всяко друго преди него, но което няма да продължава да преследва следващото движение. Това движение няма да стане подчинено на “гордостта на поколенията,” допускаяки, че всичко ще приключи с тях. Това

поколение ще намери благодатта на кръста, прощавайки сърдечно на онези, които се отнасят зле с тях.

Това поколение също ще възприеме и дори ще се надява, че техните деца, духовни и естествени, могат да отидат по-нататък в Христос отколкото те са отишли и ще се радват в това. Те ще дадат своя живот за да направят пътя за това поколение колкото е възможно по-гладък, и тогава ще се радват да се смаяват докато това поколение се издига. Те ще бъдат на духът на Илия, който ще обърне сърцата на бащите към синовете, и сърцата на синовете към бащите.

Нашата способност да бъдем такова поколение, което приготвя пътя за Господа и за Неговите крайни цели, ще се определи от това което от двете служения избираме – обвинение или ходатайство. Нека сега да премахнем ужасният хомот на “соченето с пръст” отсрещ нас и да обърнем нашите критики в ходатайство.

Тогава твоята светлина ще изгрее като зората, и здравето ти скоро ще процъфнее; правдата ти ще върви пред тебе и славата Господня ще ти бъде задна стража.

Тогава ще зовеш, и Господ ще отговаря; ще извикаш, и Той ще рече: Ето Ме! Ако махнеш изсред себе си хомота, соченето с пръст, и нечестивите думи.

Господ ще те води всякога, ще насища душата ти в бездъждие, и ще дава сила на костите ти; и ти ще бъдеш като напоявана градина, и като воден извор, чиито води не пресекват.

И родените от тебе ще съградят отдавна запустелите места; ще възстановиш основите на много поколения; и ще те нарекат Поправител на развалините, Възобновител на места (пътища) за население (Исая 58:8-9, 11-12).

Част III

Победата

Глава осемнадесета

Търсенето

Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене (Откровение 3:20).

Това Писание представя голяма дилема за всеки търсач на Бог. Тук ние виждаме Господа отвън чукайки, търсейки да спечели вход в Собствената Си църква. Това трябва да повдигне няколко важни въпроса: Защо Всемогъщия Бог ще чука на вратата за да бъде пуснат в Собствената Си църква? Защо Той просто не влезе? Защо е отвън? Какво е почукването, което Той използва за да привлече нашето внимание така че ние да отворим вратата?

Ние също знаем, че когато Господ се върне Той няма да бъде толкова търпелив с езичниците. Той идва за да управлява с желязна тояга. Господ можеше да започне такова управление веднага след Неговото възкресение, но Той имаше друга по-висша цел.

Цялата църковна епоха съществува с целта да се призват онези, които ще управляват и царуват с Него. Първостепенната цел за църковната епоха е била основата на църквата, не реформацията на света. Той е усъвършенствал Своята църква в небесните места, попълвайки я с победителите от всяко поколение. Поради това Неговият призив към седемте църкви в Откровение беше към победителите. Тяхното влияние на земята е донесло реформа тъй като те са били солта на земята, но когато Самият Господ се връща с тях, светът ще бъде променен, и ще стане подчинен на Него. Въпреки това, след като преобразяването е завършено, ние виждаме, че сатана отново е освободен а кратко време за да се докаже, че тяхното покорство е от сърцето.

Това може да изглежда противоречиво, но за да бъде покорството от нашето сърце това не трябва да бъде първостепенната ни цел. Най-голямата заповед е да обичаме Господа, не да Му се покоряваме, защото ако ние не Му се покоряваме от любов нашето покорство няма да бъде от нашите сърца. Любовта намира, като свое заключение покорство; но покорството не излиза непременно от любов. Ако почитаме любовта повече от покорството ние ще Му се покоряваме по-добре отколкото, ако почитаме покорството повече от любовта. Покорството в същност може да стане идол, който ни отделя от Бог. Това тогава бързо ще ни отведе да служим в религиозен дух, който се стреми да основе нашето взаимоотношение с Бог на работа вместо на благодат.

Това не е да се отхвърля важността на покорството, лидерството или структурите в нашите църкви и служения. Лидерството и организацията не са автоматично в конфликт със Святия Дух. най-високата форма на поклонение обикновено не идва просто защото сме отворени за всичко, но по-скоро защото сме търсили Господа и знаем отпреди това, което Той иска да направи, и плануваме съгласно с това.

Планът

Не е възможно да се сподели слово като това без да има опасност от противодействие за ролята на някои. Например, мнозина, които търсят свободата, която ние трябва да имаме за да ходим с Бог, могат да развият мнение, че не е възможно да се следва Святия Дух, ако имаме някакви предопределени планове или дневни редове. Такъв един манталитет често повече е в хармония с духът на беззаконието отколкото със Святия Дух.

Разгледайте примерът за редът, който се намира в природата; той не е резултат от липса на планиране, но на планиране, което се простира възможно най-далеч – Бог е планирал това, което ние сега вършим преди основаването на света! ако сме в хармония със Святия Дух, ние също ще можем да виждаме далеч по-напред, и ще можем да планираме съгласно с това. Планирането е основна част от Божията природа, и също трябва да бъде и наша.

Това не означава, че ще бъдем водени от планиращи комитети, но Той иска да ни даде Своите планове. Когато на Мойсей му беше поръчано да построи място за обитаване на Господа, Той му даде специфични, планове за това. Ние също трябва да се научим да ходим горе на планината в Неговото присъствие за да получим нашите планове от Него. Ако всички, които са призвани да бъдат строители приемат своите планове от Него, вместо да копират плановете на всеки друг, ще бъде извършена много разнообразна и жива работа в тялото на Христос.

Свободата в Духа никога не трябва да се тълкува като позволение да правим каквото си искаме. Истинската свобода на Духа е свободата да се следва Духът. Някои събрания

могат в действителност да бъдат твърде свободни, позволявайки почти всичко от страх да не пропуснат Святия Дух. бил съм в много събрания, които според общото мнение “са водени от Духа,” но в действителност повече са водени от незрялост, непостоянство, и непокорство, които бързо запълват празнината оставена от липсата на лидерство. Истината е, че Святия Дух рядко може да направи нещо в такива събрания или чрез църкви и служения, на които им липсва силно решително лидерство.

Петър предупреждава, че “невежите и неутвърдените” изопачавали словата на Павел, както и другите Писания, за своя собствена гибел (вижте 2 Петрово 3:16). Ние винаги ще имаме невежите и неутвърдените сред нас, които ще се опитват да диктуват курса според собствената си склонност и удобство. Да им позволим да вършат това е да бъдем водени в същото разрушение, в което те са се отклонили. Целта на Господа не е да ни заведе до място без никакво лидерство в църквата, но където лидерството е напълно свързано с Него. Един от основните конфликти в края на века ще бъде с духа на беззаконие, и ние не трябва да му позволяваме да налага своя начин на действие в църквата.

Да бъдем “отворени за Святия Дух” не означава, че ходим наоколо вечно не знаейки какво да направим след това, което само ще доведе до сериозно непостоянство. Да бъдем отворени за Духа означава, че винаги трябва да бъдем отворени за промени, но само за промените, които Той желае да направи. Господ Исус не ходеше през живота никога не знаейки това, което Святия Дух Го водеше да прави. Това винаги знаеше това, което Духът Го водеше да направи след това. Това е начинът, по който Той ни призовава да ходим. Истинската свобода на Духа идва от ясно разбиране за това, което сме призвани да вършим, което ни освобождава да вървим напред със смелост.

Вероятно има много повече зло освободено и търпяно чрез липсата на планиране отколкото има чрез неправилното планиране. Има истина в поговорката, че “Онези, които не сполучват да планират, планират да не сполучат.” Но нашата цел трябва да бъде да планиваме чрез Духът вместо според простата човешка мъдрост. Не е грешно да планиваме поклонение, или други неща, които сме призвани да вършим. Точката на препъване идва когато се опитваме да използваме планът като мотиватор вместо нашата любов към Господа.

В поклонение не е достатъчно просто да вършим правилните неща – ние трябва да ги вършим заради правилните причини. Поклонението, или покорството, които са извършени от принуда, могат да бъдат измама, чрез която ние успокояваме нашите съвести. На това място ние повече не сме карани да търсим реалността. Еремия пише:

Людете Ми станаха изгубени овци; пастирите им ги заблудиха, накараха ги да се скитат по планините; те отидоха от планина на хълм, забравиха кошарите си (Еремия 50:6).

Рано в моето служение Господ ми показа, че аз бях един от онези пастири, които бяха водили Неговите овце настрана. Аз съм правил това по същия този начин; водейки хората от едно високо място към следващото, от проект към проект, винаги държейки ги в движение и опитвайки се да ги държа възбудени, но не ги водех в тяхното място за почивка – интимно взаимоотношение със Самият Господ. Това вероятно е първостепенната причина за Лаодикийският дух на равнодушие в църквата днес – тя просто е уморена от ходене от проект към проект, но никога наистина не се е съединявала с Господа. Ние “водим хората към Господа,” но някак си всички те винаги ни спечелват.

Божията втора книга

Поклонението съдържа разнообразие. Божието разнообразие е много по-дълбоко отколкото просто промяна на песните, които пеем. Джон Амос Комениус нарича природата “Божията втора книга.” Това беше същността на това, което Павел каза в Римляни 1:20: **“Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост, -- се вижда ясно, разбираемо от творенията; така че човеците са без извинение.”**

Всичко, което беше създадено отразява Създателят. Величественото разнообразие на творението отразява едно от основните качества на нашия Създател – Той е творчески! Той прави всяка снежинка различна. Няма две дървета в света напълно еднакви. Той е направил всеки човек уникален и различен. Ако това е такава основна характеристика на Неговото творение, защо е това, че църквата, която се предполага да бъде възплъщение на Неговата природа и начин на действие, е толкова отегчително еднообразна?

Защо се опитваме да направим всяко събрание еднакво? Защо нашите църковни събрания имат склонност да следват един и същ модел? Как църквата, предполагаемото обиталище на нашия прославен Създател, е лишена от творчество? Вероятно най-голямата заплаха за църквата днес не е преследване от свободомислещи, или дори грях, но крайна досада. Това, което често наричаме църковно установяване не е нищо повече от изборително право, което може да има повече общо с граждански цар отколкото с Царя на царете. Бъркането на еднообразието с покорство може лесно да се окаже да бъде една от най-опустошаващите грешки за църквата.

Ние твърдим, че Бог е Бог на ред, и Той е, но Неговия ред е много различен от нашето характерно човешко понятие за ред. Основното човешко понятие за ред е еднообразие. Ние харесваме прави редици, пеене в хармония, всеки в хорът носещ дрехи с еднакъв цвят, и всичко друго много чисто и спретнато. Обаче, ако наистина искаш да видиш Божият ред направи си разходка през горите. Няма прави редици в природата. Изглежда, че няма никакъв строй за начинът, по който всички видове различни дървета и растения растат точно едно до друго. Изглежда като хаос, но има един ред в природата, който е толкова сложен, че никой човешки ум все още не може да го проумее. Това, което изглежда за човешкия ум като хаос в действителност е един ред и хармония далеч отвъд нашето разбиране.

Да имаме нашите столове в прави редици и преданост към чистотата не е непременно противно на Божият ред. В повечето случаи това е просто практично. Въпреки това, ние трябва да разберем, че това само по себе си не отразява Божият ред. Господ Исус, Който беше в съвършено покорство на Своя Баща, никога не изглеждаше да върши нещо по един и същ начин два пъти. Той изцели много различни хора, но почти всеки път използваше нов метод.

И посланията Му и начините, по които Той ги даваше се променяха ежедневно. Той беше толкова еднообразен в Своето служение, че Йоан накрая написа, че ако всичко, което Той извърши беше написано дори самият свят не можеше да побере книгите. Как така хората, които се предполага да бъдат съобразени с образа на Принца на Живота са толкова безжизнени, лишени от творчество, и предсказуеми?

Новият Завет

Една от първостепенните причини за това робство на еднообразие в църквата е била тънката теология подпомагана от мнозина, които в основата си учат, че Новият Завет е просто един друг закон. Новият Завет не беше даден за да бъде още един закон, но за да ни освободи от игото на закона. Новият Завет не беше даден за да ни възпре от вършене на нещо, което не е специфично написано в него, но по-скоро за да ни освободи да вършим каквото и да е, което не е директно забранено от него. Има основна разлика в тези два подхода, която не е нищо по-малко от същия конфликт, който съществуваше в Градината чрез двете дървета поставени там. **“Защото буквата убива, а Духът оживотворява” (2 Коринтяни 3:6).**

Само когато има истинска свобода може някога да има истинско единство. Истинското единство не се намира просто в еднообразието. Единственото място, където ние сега можем да намерим единство в еднообразието сред хората е в гробищата! Колкото сме по-близо до този идеал на единство толкова по-близо ще сме до това да бъдем мъртви. Франсис Френджипейн обича да казва, “Истинското християнство не е следване на наръчник, но по-скоро следване на Емануил.” Истинското християнство е среща и взаимоотношение с нашия благословен Създател, не просто да се научим да следваме книга за процедура. Писанията ни дават основни ръководства, които ни пазят невредими, но също така са достатъчно общи за да освободят всеки от нас да Го търси, и да се свържем с Него в уникално и специфично взаимоотношение.

Несвятата война

Истина е, че онези, които не успяват да почитат Писанията ще завършат просто като измамани, и вероятно по-обезумели и извратени, отколкото онези, които погрешно заместват Святия Дух с Писанията. Ако ние трябва да изберем някаква форма на измама аз бих избрал тази, която почита Писанията отвъд тяхното определено предназначение, но пътя, който води към живот не се намира в нито едната от тези крайности. Едната крайност ще ни доведе до нашата смърт чрез буквата, която убива. Другата крайност ни оставя мъртви в нашите прегрешения.

Както Господ обясни, **“Заблуждавате се, като не познавате Писанията, нито Божията сила” (Матей 22:29 KJV).** Понастоящем, онези, които познават Писанията клонят към заблуда защото не познават силата на Бог, а онези, които познават силата на Бог клонят към заблуда защото не познават Писанията. Господ ни е призовал да ходим в истина чрез познаване на Писанията и силата на Бог. Понастоящем има голямо смесване на тези наблягания, или пренаблягания, ако това е случаят, които представляваха най-великата надежда за църквата от първи век.

Конфликта между тези, които посвещават себе си на Писанията без да познават силата, или тези, които посвещават себе си главно на силата без да познават Писанията преспокойно може да бъде основният конфликт в църквата между пророческо/евангелизаторските типове и пастирско/учителските типове. И двата типа имат съществена истина, но и двете страни ще останат в съществена грешка докато конфликта не е решен.

Бог е наредил така, че всички тези служители да са необходими за правилното екипиране на Неговата църква. Писанията правят ясно, че всички тези служители, заедно с

апостолът са дадени **“докато ние всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божият Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота”** (Ефесяни 4:13). Има ли другарство някъде в света, което може да се мери с това? Тогава очевидно всички тези служения са необходими.

Господ ще възстанови истинското апостолско християнство на земята. За да направи това Той трябва да възстанови истинските апостоли в църквата. Ние не можем да очакваме това докато пророците и учителите не се научат да се покланят на Господа заедно точно както правеха в Антиохия. Когато те правеха това Господ освободи може би двамата най-велики мисионерски апостола на всички времена – Павел и Варнава. Войната между тези служители трябва да завърши, и тя ще завърши. Църквите и движенията, които я завършат първи, ще бъдат първите да пресекат бариерата във финалната фаза на църковната история. Когато това се случи всички дарби и служения в църквата ще се издигнат до подходящото си място.

Има ли нещо ново

Трагичното неразбиране на хора, които се стремят да бъдат библейски идва от Соломоновото изявление; **“Каквото е станало, това е, което ще стане; и каквото е било извършено, това е, което ще се извърши; и няма нищо ново под слънцето”** (Екlesiаст 1:9). Има исторически и основен смисъл, в който това изявление е истина, но да го вземем като крайност, този манталитет ще доведе до дълбока измама. Самото “ново създание” беше основано от Бог след като това изявление беше направено. В действителност, кой може някога да изчисли многото изобретения и нови неща създаде оттогава нататък? Нашият ежедневен живот вероятно е изпълнен с много повече нови неща и преживявания отколкото можем да изчислим.

За да разберем книгата Екlesiаст ние трябва да разберем, че тя е написана от позицията да бъдеш “под слънцето,” или от земната, човешка перспектива. Това е една важна книга в канона на Писанието защото тя разкрива възприеманията, които хората имат когато не са способни да виждат от небесната перспектива. Например, тази книга заявява, че хората са просто животни без никаква вечна съдба (вижте Екlesiаст 3:18-22). Това не е истина, но показва пределът на нашия кръгзор когато можем да виждаме само нещата “от под слънцето.”

Когато това погрешно понятие, че няма нищо ново, е приложено към поклонението, или към нашата вяра, то налага застояване, което бързо ще пресуши реките на живот, които се очаква да текат чрез нас. Една причина, че живата вода е учредена в река, а не в басейн или езеро е, че, “Ти не можеш да стъпиш в една и съща река два пъти.” Понеже реката тече, това постоянно променя както собствения ѝ път така и пейзажа около нея. Господ използва метафората за вода за истината защото истината, както водата, трябва да тече за да остане чиста. Ако спре да тече тя ще се застои много бързо.

Втвърденото еднообразие на ума и твърдостта в поклонението бяха, които Господ отхвърли, казвайки, **“Тия хора се приближават при Мене с устата си, и Ме почитат с устните си, но са отстранили сърцето си далеч от Мене, и благоволенията им към Мене е по човешки поучения изучени папагалски”** (Исаия 29:13). Неговото увещание беше, **“Пейте на Господа нова песен”** (Исаия 42:10 KJV). На други места Господ обеща да сложи “нов дух в нас” (вижте Езекиил 11:19); да направи “ново нещо” (вж. Ис.43:19); да ни даде **“нова заповед”** (Йоан 13:34 KJV), да ни направи **“нови създания”** (2 Коринтяни 5:17 KJV); Той **“откри един нов и жив**

път” (Евреи 10:20). Когато сме новородени “**всичко става ново**” (2 Коринтяни 5:17 KJV); и ние ходим в “**нов живот**” (Римляни 6:4 KJV). Накрая, Господ ще направи “**всичко ново**” (Откровение 21:5 KJV).

Изумителното свидетелство на Писанията е, че Бог прави много нови неща. Онези, които погрешно разбират това изявление, “Няма нищо ново под слънцето,” неизбежно са били онези, които са били най-склонните да пропуснат това, което Бог понастоящем прави.

Както Еремия отбелязва, “**Неговите милости...са нови всяка сутрин**” (Плачът на Еремия 3:22-23 KJV). Точно както Той разкриваше Своята милост по нов начин ежедневно когато ходеше по земята, Той постоянно показва милостта Си по нови начини с всеки от нас. Една жена може да обича цветя, но ако нейния съпруг ѝ носи в къщи един и същ букет всеки ден, скоро ще ѝ досади това. Нашият Бог е най-великият Любовник, който знае как да поддържа взаимоотношението със Своята невяста свежо. Когато църквата се подчини на натиска да се приспособява, или да измерва Божият ред чрез еднообразие, тя прави ужасна грешка.

Сатанинското тройно въже

Сатана също има тройно въже, което не може лесно да се скъса. То е съставено от религиозният дух, контролиращият дух и политическият дух.

Религиозният дух се стреми да установи нашата духовност върху изпълнението на религиозни задължения вместо чрез търсене на взаимоотношение с нашия Изкупител.

Контролиращият дух работи с религиозният дух за да наложи съгласие, дори с библейски стандарти, но съгласие наложено чрез външен натиск вместо чрез Духът чрез промяна на сърцето.

Политическият упълномощава първите два като фокусира вниманието ни на това, което хората мислят вместо на това, което мисли Бог. Сатана ефективно е използвал това въже за да върже почти всяко ново движение. Движението, което ефективно се противопостави на тези атаки безспорно ще има най-големият потенциал за да прескочи напълно в Обещаната Земя, която ни е била дадена в Христос.

Всяко ново движение в църквата е претърпяло солидно нападение от “мисловната полиция,” която се опитва да ограби движението от неговата свежест, и хората от тяхната свобода в Христос. Това е един от сатанинските най-ефективни начини да отклони хората от същината на истинската вяра, живо взаимоотношение с Бог.

По този начин, истинската вра е заменена с прост ритуал и формула, които превръщат хората в автомати, които се стремят просто да се приспособят. Скоро хората не се стремят да се съобразят с образа на Христос колкото се стремят да се съобразят с образа на лидерите на движението. Дори най-новите и най-свежи форми на поклонение бързо са превърнати в нови традиции, които строго се противопоставят на по-нататъшното нововъведение или промяна. Това ще продължава докато не схванем напълно, че нашия Бог е Създателят, Който винаги ще бъде дълбоко творчески. Когато бъдем истински съединени с Него ние ще бъдем като Него.

Бог не се променя, и Неговата природа никога не се е променяла. Когато Той създаде човека по Своя образ една от най-основните характеристики на този образ беше творчество. Когато ние бъдем напълно освободени от игото на робството, творчеството ще изобилства в нас както никога преди. Когато църквата е напълно освободена от игото на сатанинското тройно въже, тя ще стане самият център на творчество, и наука, на земята. Науката винаги

ще води до Създателят. Изкуството винаги ще разкрива Христос, чрез Когото и за Когото всичко беше направено, и в когото всичко ще бъде доведено в съвършенство.

Когато църквата влезе в истинско поклонение тя ще произведе най-великите учени и най-великите артисти, които светът някога е виждал. Господ знае всичко. Дарбата слово на знание е просто кратко докосване до умът на Христос, Който знае всичко. Когато сме напълно свързани с умът на Христос, ни ще спечелим много повече отколкото човешки имена или умения! Това може да бъде начало, но ние трябва да започнем от тук. Когато сме свързани с Него, имайки Неговия ум, самите тайни на вселената ще бъдат отворени за нас – минали, настоящи, и бъдещи.

Противопоставяне на религиозни социализъм

Социализмът е мъртъв или в отстъпление почти навсякъде, с изключение в църквата! Социализма беше една от основните изяви на сатанинското тройно въже! Той се стремеше да формира всеки един в една и съща форма. Това изключва творческия, индивидуален характер на човека, който е съществен за образа на бог в човека, който трябва да бъде възстановен чрез изкуплението. Социализма по същество прави институцията източникът, което премества и инициативата и отговорността от хората; това унищожава творчеството, основна част от природата на нашия Господ, Който е благословеният Създател.

Когато социалистическите правителства се сгромоляват, ще има силна тенденция за църквата да заеме своето място в снабдяване на много социални нужди. Това е смъртоносен капан! Църквата не е източникът, но е тук за да покаже на хората Източникът – Исус. Исус Христос действително е отговорът за всеки човешки проблем, и може да снабди всяка човешка нужда. Обаче, ако църквата се опитва да бъде Святия Дух за хората, самата сила на нейното евангелско послание ще бъде разводнена съгласно с това.

Църквата има място като съд, чрез който Господ може да се протегне да достигне нуждите на Своите хора. Обаче, ние трябва да бъдем много внимателни да не вземаме яремите на хората, но да вършим само това, което Господ ни води да вършим. Само тогава Той ще върши работи чрез нас. Без Него ние ще пропаднаем, точно толкова трагично както социалистическите правителства. Господ може да размаха Своята ръка и да посрещне нуждите на целия свят за цялото време, но Той очевидно не прави това поради някаква причина. Понякога, да не вършим това, което сме били призвани да вършим е по-трудно отколкото да вършим това, което сме били призвани да вършим. Истинското покорство, и истинското поклонение, изискват тази решителност.

Живее в новото създание

“Ново” е дума, от която непреклонните и несигурните много се страхуват. Обаче, онези, които говорят най-много затова, че Бог върши ново нещо са често онези, които са най-съпротивляващите се за промяна. Тази тенденция е наречена от психолозите “представяне на смела външност за да се скрие покварата отвътре.” Това обяснява защо онези, които стават най-буйните нападатели на другите почти винаги се оказва, че прикриват собствените си сериозни грехове. Онези, които са най-непреклонните педанти за доктринална чистотата са често онези, които са най-склонни към сериозна волност с Писанията. Поради това Павел каза на Тимотей **“Внимавай на себе си и на поучението си” (1Тимотей 4:16).**

Ако искаш да знаеш какво Бог казва на почти всеки проповедник, слушай неговото проповядване. Това е била природата на църквата да проповядва много неща, които най-напред ние трябва да чуем. Вероятно най-радикалното ново нещо, на което светът някога може да свидетелства ще бъде църква, която напълно живее това, което проповядва. Новото нещо, което Бог се опитва да извърши в нас не е нова истина, но свежо откровение за ерата на евангелието, толкова реално откровение, че можем да живеем чрез него. Ние трябва да имаме прясна манна ежедневно, ако ще направим това за нашата обещана земя. Тази манна е Исус Христос.

Както дискутирахме по-рано, когато авторът на Евреи ни увещава да оставим **“първоначалното учение за Христос” (Евреи 6:1)**, той не иска да каже, че ние трябва да оставим ученията за Христос, но по-скоро елементарните учения за Него. Ние трябва да дойдем до по-дълбоко откровение за Христос.

Книгата Евреи разглежда най-непроходимите и най-дълбоките неща на Новия Завет, но авторът порицава своите читатели, защото те трябвало да ядат месо, но той можел да им даде това, което разглежда като “мляко” за духовни бебета (вижте Евреи 5:12-14). Как някога ще ядем месо, ако ние дори не можем да смелим това, което Новият Завет разглежда като мляко? Все пак същата Новозаветна книга ни увещава да оставим елементарните учения и да продължим.

Исус не е повече дърводелец от Назарет. Той е цар отвъд нашето разбиране какво представлява един цар. Той обитава в слава отвъд всяко земно разбиране за слава. Богатствата на Неговата мъдрост се простират отвъд нашата ограничена способност да разбираме. Ние сме впечатлени когато свръхестественото получим името на някой или физическо бедствие чрез слово на знание, и ние трябва да бъдем, защото това е чудесно. Въпреки това, ние трябва да разберем, че има много повече на разположение. Ние само чоплим повърхността на Неговото небесно знание!

Господ поддържа вселената чрез словото на Своята сила. Той има неограничено знание за всеки човек на земята, и ако ние станем на един ум с Него, свръхестественото знание, до което имаме достъп, много ще превиши това, до което сме имали достъп. Нека да не презираме малките начала, но нека също да разберем, че ние сме далеч от ходенето във всичко, което Бог ни е дал на разположение чрез Святия Дух.

Силата на Този, Който сътвори всичко живее във всеки един от нас! Ние се предполага да седим с Него в небесните места (вижте Ефесяни 2:6). Какво би видял светът от тази перспектива? Преди край ще има хора, които ще бъдат открити.

Ние сега идваме до времето когато нови движения на Бог ще възникват с такава скорост, на която никога преди не сме свидетелствали. Това ще се случи защото хората ще чуят ограниченията поставени на християнството. Те ще имат малка грижа за това, което религиозните хора могат да мислят или да говорят за тях. Нови събрания ще възникват почти навсякъде, които наистина ще имат прясна манна. Ако ние я нямаме те ще спечелят всички наши хора, защото хората ще ходят там, където е присъствието на Господа, и където Той е поставил масата.

Бог е близо да направи фронтална атака срещу заблудата в Неговата църква, която я държи поробена под настиска на съобразяването или еднообразието. Той наистина ще поднови нашите умове. Онези, които преживяват Неговата милост по нов начин всяка сутрин ще бъдат подновявани всяка сутрин, и те ще започнат да носят продължително ново раждане за света. те ще имат такава сигурност в своето взаимоотношение с Него, че могат да обхващат новите неща, които Той прави извън настоящата параноя, която е толкова доминираща в църквата.

Това ще бъде най-объркващото време за онези, които са вързани от сатанинското тройно въже. За останалите това ще бъде като идването на синьо небе след най-дългите бури. Самата дефиниция, която хората дават за християнството ще се промени през следващите няколко години. Светът няма да може да схване това, което е по-напред от неговите изкусни малки категории за религия.

Светът е близо да се изпълни с учудване и изумление за това, което вижда и чува да идва от църквата. Това ще заинтересува светът до точката, че църковните новини ще станат постоянна част от националните и интернационалните новини. Когато истинското поклонение бъде разкрито в църквата, нашите събрания ще станат по-интересни отколкото са сегашните известни спортни и концертни “идоли.”

Истинското поклонение докосва сърцето на човека както нищо друго не може, защото то докосва сърцето на Бога. Ние бяхме създадени за Негово удоволствие, и няма нищо по-задоволяващо за човешката душа отколкото да изпълним тази цел. Когато църквата стане това, което тя е създадена да бъде, светът ще бъде свидетел на най-сигурните, задоволени и творчески хора, които някога е виждал.

Въпреки че ще има толкова много възникнали нови движения, те ще текат заедно в хармония, която никоя човешка сила няма да може да контролира. Църквата ще стане най-великото откровение за симфонията на великото Божие разнообразие, и тя ще превземе вниманието и въображението на целия свят.

Хвалбата на Сатана

В началото на пътуването на Израел от Египет, хората изпаднаха в такъв разврат, че Господ държеше да ги унищожи всички с изключение на Мойсей. Мойсей се застъпи за хората като заяви, че ако Господ унищожи хората целият свят ще вярва, че Бог имаше силата да освободи хората от Египет, но нямаше силата да ги заведе в Обещаната Земя. Бог послуша Мойсей и търпеливо изчака това поколение да премине, и тогава въведе следващото поколение в Обещаната Земя.

Днес Сатана се хвали, че въпреки че Бог може да изкупи хората, Той не може да ги промени. Преди края да дойде Бог ще засвидетелства за църква на земята, която е не само изкупена, но и променена. Неговата църква няма да продължава да отразява злините на света, но ще бъде променена в образа на Неговия Син. Преди края ще има църква без петно или бръчка. Това, че е без петно говори за нейната чистота. Това, че е без бръчка говори за нейната вечна младост. Невястата ще се приготви за младоженецът, и светът и дяволите няма повече да се хвалят, че църквата не е различна от тях.

Роден за превъзходство

Обикновената характеристика, чрез която хората или събитията са отсъждани като “велики” е тяхната уникалност. Уникалността не прави някого непременно велик, но никой няма да бъде считан за велик, ако не е уникален. Това е способността да се отиде отвъд ограниченията, да се разруши статуквото, което е съществено за всеки, който би се добрал до величие. Авраамовото желание да напусне дома си и семейството си в най-великата култура на земята беше, което го направи способен да стане един от най-великите хора за всяко време. Авраам е бащата на вярата, и такава е природата на всички, които ходят чрез истинска

вяра. Той излезе “не знаейки къде отива,” но той знаеше какво търсеше – той търсеше това, което Бог беше съградил, а не хората.

Когато Исус беше изправен пред фарисеите, които претендираха, че са “синовете на Авраам,” Той отговори, “Ако бяхте деца на Авраам, щяхте да вършите Авраамовите дела” (Йоан 8:39). Ако ние сме истинските синове на Авраам, ние също ще вършим делата, които той вършеше. Настоящия свят, с всички свои гении, култури, науки или богатства няма да бъде толкова не устоим за нас докато скитаме в пустинята търсейки какво Бог прави.

Онези, които ходят чрез вяра рядко знаят къде отиват, но те знаят точно това, което търсят – градът, който Бог е построил. За онези, които имат това виждане няма нищо в този живот, което не си заслужава да се пожертва, за да се ходи в Неговите цели. Ние сме призвани не само да търсим това, което Той е построил, но да станем част от това построяване. Това е основното търсене на човека, и никой човек няма да намери истинско удовлетворение в нещо друго.

Църквата на последните дни е призвана към превъзходство. Ние ще намерим нашето превъзходство когато станем достатъчно свободни за преследване това основно търсене. Ние ще бъдем твърдо натиснати за да посочим някоя църква днес, която не е построена от хора, за да привлече хора. Има поколение, което ще се издигне, което няма да бъде изградено, за да привлече хора, но за да привлече Бог. Това ще бъде най-радикалната преданост, която е била засвидетелствана на земята за почти двадесет века. Ранната църква обърна света с главата надолу със своето послание. Църквата на последните дни ще обърне един обърнат с главата надолу свят в правилната посока.

Издигащото се духовно поколение ще бъдат истинските синове на Авраам. Те ще пресекат бариерата, която предишните поколения не пресякоха, и ще завладеят Обещаната Земя. Голяма граница сега взема място в църквата. Ние ще бъдем или част от поколението, което загива в пустинята, или от онова, което преминава нататък. Притежаването на вярата да бъдат различни ще бъде една от разграничаващите характеристики на онези, които побеждават.

Глава деветнадесета

Хващане на вълната

Има духовно напредване, което сега набира инерция открай до край в тялото на Христос. То има потенциалът да бъде толкова помитащо в своя обсег и въздействие както най-великите движения в църковната история. Как можем да го различим точно и да поставим себе си да бъдем част от него?

Движенията на Святия Дух често се сравняват с вълни, защото техните характеристики са общи. Има разлика между това да хванеш вълните на Святия Дух и да бъдеш отвяван от всеки нов вятър на доктрина. Ако Святия Дух се движи във вълни, как можем да ги хванем така че да бъдем понесени в посоката, в която Той отива?

Има четири основни стъпки, които един сърфист използва, които могат да ни дадат значително разбиране за това, което ние трябва да правим за да хванем вълните на Святия Дух. ако един сърфист ще хване вълна той първо трябва да различи къде ще се разбие тя. На второ място, той трябва да започне да се движи в посоката, в която вълната отива. Тогава той не трябва да се колебае когато тя се разбие, или тя просто ще мине през него.

Поглеждайки назад да гледаме напред

Мнозина са достатъчно проникателни, за да разпознаят, че Светия Дух се движи отново, но правят много малко за да поставят себе си правилно за да бъдат част от това. Ако ние ще различим къде следващото движение на Бог ще се разбие, ние трябва да различим природата и моделът на предните.

Яков ни дава интересно увещание отнасящо се за отношението на Закона, който беше “движението,” което предшестваше християнството:

Не говорете зло един за друг, братя; който злослови брата или съди брат си, злослови закона и съди закона; а ако съдиш закона, не си изпълнител на закона, а съдия.

Само един е Законодател и Съдия, Който може да спаси и да погуби; и ти кой си, за да съдиш ближния си?

Не роптайте един против друг, братя, за да не бъдете осъдени; ето, Съдията стои пред вратата (Яков 4:11-12, 5:9).

Когато съдим от критикарски дух, ние осъждаме себе си на опозицията на Бог, Който “се противи на горделивите, а на смирените дава благодат” (Яков 4:6). Да станем горди от нашето собствено стоене е да се отделим от самата основа, върху която стоим – Божията благодат. Обаче, има “справедливо съдене,” което ние трябва да имаме.

Ние сме глупави, ако не се опитаем да се научим от грешките на предишните движения. Въпреки това, ние трябва да бъдем внимателни как ги разглеждаме, не като осъждаме нашите духовни родители, но трябва да търсим къде съществува възможността за същите грешки, така че да се стремим към благодатта, за да стоим в тези области.

Неуспехът да се разбира правилно справедливото и несправедливото съдене е причината за много от най-големите неуспехи на църквата в историята, и е един от най-важните въпроси срещащ църквата днес. Докато не ги разберем, не ходим чрез това разбиране, ние ще продължаваме да се спъваме в смъртоносно препятствие.

Църквата, и исторически и понастоящем, е била склонна да използва несправедливо съдене докато пренебрегва справедливото съдене. Много помощни служения и християнски журналисти се спъват в ярема на обвинителят докато искрено се опитват да помогнат да се запълни трагичната празнина в църковното управление. Те падат, защото се движат в област на власт, за която не са били назначени. Междувременно, стареите пренебрегват властта, която им е била дадена да упражняват. Всяко ново движение ще продължава да пада ниско от своя потенциал докато този важен въпрос не е решен.

Ние трябва правилно да анализираме нашите грешки, и да донесем необходимите корекции, или ще продължаваме да спъваме в същите препятствия. Обаче, само-назначените стражи няма да могат да направят това без да се отворят повече за врагът отколкото да се предпазят. Стареите на църквата трябва да се изправят и да заемат своето правилно място за да запълнят тази празнина, или ние ще продължим да имаме това объркване.

Гребейки с вълната

Някои разбират къде ще се разбие следващата вълна, и поставят себе си правилно, но са колебливи да се движат нататък докато вълната е върху тях. Тези са в точно толкова голяма опасност да пропуснат вълната колкото и онези, които не са поставили себе си

въобще. Най-важното нещо, което можем да направим, за да се движим с вълната когато дойде е да се покорим и да извършим това, което е било предадено на църквата чрез последното движение.

Много от тези последни вълни, които вече са се разбили на брега и са се оттеглили, са донесли нещо ценно със себе си, от което църквата отчаяно се нуждае, ако ще бъдем подходящо подготвени за нашия мандат за последните дни. Причината, поради която обвинителят толкова безмилостно атакува останките от тези движения е защото той знае много добре, че те съдържат нещо с голямо значение, от което църквата се нуждае.

Истина е, че тези движения може да са направили много големи грешки, и тези значителни доктринални грешки са се промъкнали в повечето от тях, но това е било предназначено за да отклони всички тях от важното послание, което те носят. Ние сега сме в отчаяна нужда от истините, които те носят, и се нуждаем от старей с достатъчно доверие в Святия Дух да ги води в цялата истина, за да проучат останките на тези движения за това съкровище.

Мнозина се колебаят и пропускат движенията на Святия Дух поради религиозен дух вкоренен в човешки идеализъм, че няма да се движат докато нещо не е “напълно Бог.” Господ не прави нищо без човек, и Исус беше единственият човек, който някога е ходил по тази земя, който правеше всичко в пълно покорство на Бог. Онези, които са под заблудата, че нещо трябва да бъде напълно Бог преди станат част от него почти със сигурност напълно пропускат Бог.

Чувал съм една история за един фермер, който веднъж бил поздравен от един служител за точността и претрупаността на неговата нива, отбелязвайки, че той не е могъл да направи това без Бог. “Съгласен съм,” казал фермерът, “Но Той също не можеше да го направи без мен. Трябваше да видиш нивата, която бях оставил да бъде отгледана от него. Това са всичките бурени!”

Има една важна точка в тази история. Бог упълномощи човека да “обработва градината.” Човешката работа на земята не е неестествена, но човека е част от природата на света, който Бог създаде. Също, Той беше упълномощил грешните хора да вършат работата на служението. Дори най-великият човек на Бог е пръстен съд, несъвършен и слаб. Яков обяснява, че **“Ние всички грешим в много неща” (Яков 3:2 NIV).**

Господ остави църквата в ръцете на хора, които изглеждат напълно непостоянни и склонни към грешки, и те правят грешки. Ние всички трябва да растем в благодат и мъдрост. Ако чакаме докато бъдем съвършени, за да служим, никой никога не би бил квалифициран. Перфекционистите, които поставят нереални стандарти са като фарисеите, които самите те не влизаха в царството, и се опитваха да спъват всеки друг също да не влезе.

Всяко истинско движение на Бог е започнало със значително човешко нещо смесено в началото. Винаги ще има плевели смесени с житото. Ако чакаме докато плевелите са отстранени, ние ще пропуснем цялата жетва.

Чакай за голямата

Ако искаме да хванем най-голямата вълна, ние трябва да устоим да не хванем най-малката. Има модели за постъпващи вълни, които опитните сърфисти се научават да разпознават. Изисква се търпение, ако ще се взят на най-голямата и най-добрата вълна. Също, в Духа има много движения, на които можем да се предадем, и много проекти, в

които можем да се включим, но дали те са това, което сме били призвани да вършим? Колко от тези работят само за да ни изместят от позиция, където голямата вълна идва?

Това не трябва да обезсърчава никой от предаността да служи. Действително, единственият начин, по който ще се формираме и квалифицираме достатъчно за да хванем голямата вълна е чрез практикуване с по-малките. Обаче, когато сме били достатъчно подготвени, и знаем, че по-голямата вълна идва, ние трябва да оставим по-малката да си замине. Мнозина, които пропускат най-големите движения на Бог правят това защото те вече са толкова заети.

Опозицията

Всяка вълна ще се опитва да прави това докато брегът ѝ позволява. Тогава вълната се оттегля подкопавайки следващата вълна, правейки нейното разбиване по-скоро отколкото в противен случай. Рядко има такива, които са били част от едно движение на Бог да станат част от следващото движение. Обикновено онези от предишното движение се оттеглят когато следващата вълна напредва, създавайки сблъсък, който спъва нейното напредване. Някои от най-големите опозиции за всяка встъпваща вълна ще бъдат от предните вълни, които се оттеглят.

Това е било истина през църковната история. Обаче, въпреки че това продължително е било наша история, то не трябва да бъде наше бъдеще. Преди краят ще има движение, което ще плени сърцата на онези от предишните движения така че те ще се присъединят към настъплението вместо да продължат да отстъпват. Това ще се случи когато сърцата на бащите бъдат обърнати към децата. Когато това се случи църквата ще започне духовно настъпление, което ще има надмошние докато дойде краят на ерата.

Поглеждането на някои от историческите фактори, които са накарали другите да се оттеглят може да ни помогне да различим препятствията. Първата опасна измама за нас е да мислим, че никога не бихме се противопоставили на истинско движение на Бог. Това се е случило с някои от най-великите мъже на Бог в историята. Андрю Мъри е добър пример за това как велик мъж на Бог, със страст да види съживление да идва в църквата, може да не сполучи да разпознае самото съживление заради, което е прекарал целия си живот молейки се.

Причината за този трагичен неуспех бил фактът, че съживлението, за което той се надявал, и дори пророкувал, не дошло по начинът, по който той го очаквал. Въпреки че той сериозно желал да види освобождаването на духовните дарби в църквата отново, той бил раздразнен от опаковката, в която те пристигнали.

За нещастие, повечето нови движения са водени от относително незрели лидери. Това е защото зрелите лидери са станали “стари мехове,” твърде твърди за да приемат новото вино. Духовните движения трябва да бъдат водени от Духът, Който изисква гъвкавост и отвореност. Обикновено единствените, които Той може да намери, че са достатъчно гъвкави са незрелите, защото те все още не са станали твърди с предварително създадените си идеи.

Незрелите лидери следователно са по-склонни да бъдат зависими от Святия Дух отколкото от техният опит, позволявайки Му да ги упътва както Той избира. Това вероятно е причината защо Господ избра такива не предвещаващи успех и “неквалифицирани” хора като основни лидери на Своята църква. Те бяха толкова неквалифицирани, че отчаяно зависеха от Неговата благодат и ръководство.

По-високия път

Рядко се издига духовен лидер с голям опит и мъдрост, комбинирани с чувствителна зависимост от Святия Дух. обаче, такова лидерство несъмнено е повече за предпочитане от това на незрелите. Незрелите позволяват на Святия Дух да води, което е най-високата форма на мъдрост, но те често позволяват на други влияния да спечелват достъп поради липсата им на опит. За да отговори на това, Господ винаги изглеждам, че дава възможност на лидери от предишните движения да водят следващото движение. Най-великите лидери ще знаят как да позволят на Святия Дух да води, докато имат опита и проникателността да пазят движението от ръцете на законниците и легалистите.

Два библейски примера на онези със зрялост и опит комбинирани с гъвкавост и зависимост от Святия Дух са Исус Навин и Халев. От такива също ще има нужда за движението, което води църквата да прекоси нейната река Йордан в битката за Обещаната Земя. Не само, че Исус Навин и Халев бяха мъже с велика вяра в Господа, но тяхната вяра не беше разводнена от многото години скитане в пустинята с неверни хора.

Такава вяра може да бъде резултат единствено от два велики духовни фактора. Първо, истинската вяра не се насърчава или обезсърчава от състоянието на хората, защото тя не е вяра в хора, но в Бог. Второ, истинската вяра не е ограничена от времето, но винаги гледа от перспективата на вечността. Поради това великите мъже на вяра в Писанието бяха доволни да видят изпълнението на пророческите обещания без да ги получат по своето време.

Много е трудно да се расте в мъдрост, опит и възраст сравнено с другите хора докато оставаш смирен. Това е поради нашата тенденция да съдим живота на другите чрез нашето сравнение с други хора, вместо по единствения истински Стандарт – Христос Исус. Да мерим себе си с други хора, или нашите църкви с други църкви, е едно от най-смъртоносните препятствия за духовните лидери. Павел разпознава тази грешка; **“но те като мерят себе си със себе си и като сравняват себе си със себе си, не постъпват разумно” (2 Коринтяни 10:12).**

Онези, които притежават истинска вяра не гледат на хора, нито навременното; те не са късогледни. Истински мъдрите няма да бъдат извънредно насърчени когато хората се събират около тях, или обезсърчени когато напускат. Ако получаваме нашето насърчение от хора това само доказва, че ние сме получили нашата власт от хора. Ако ние получим нашата власт отгоре, тогава никой човек не може да ни я отнеме, и ние няма да се интересуваме много нито от одобрението нито от неодобрението от хора.

Колко от нас могат, като Филип, да започнат съживление, което раздвижва цял град, и тогава да предадем тази работа в ръцете на други, за да можем ние да свидетелстваме само на един човек? Причината, поради която на Филип можеше да му бъде поверена такава власт и сила за да раздвижи един град беше поради неговото покорство. Ако той беше просто фокусиран на хора, или на временното, той никога нямаше да напусне Самария.

Вероятно плодът от обръщението на този един етиопски скопец беше по-велик от съживлението в Самария. Векове по-късно, мисионерите били учудени да намерят, че когато пристигнали в Етиопия там вече имало толкова много християни. Този плод бил скрит за хората, и вероятно дори и за Филип, но той със сигурност е кредитиран в неговата сметка.

Послушание, не жертва

Послушанието, не жертвата, е което ще ни държи във волята на Бог. Не мисля, че някога съм срещал истински християнин, който не копнее да бъде в центъра на активността за Бог. Обаче, ние трябва да знаем, че не всяка добра активност е Божията активност. Ние също трябва да разберем, че не е възможно за всички нас да бъдем част от всичко, което Той прави. Най-важният въпрос е не просто да хванем “голямата вълна,” но да хванем тази, която Той иска да хванем, докато аплодираме онези, които може би хващат най-големите, и най-малките, ако те са в Божията воля.

Докато държим виждането си на целта да виждаме водата да се движи толкова дълго колкото брегът позволява, и държим цялата земя, която можем да вземем, ние ще бъдем в най-добра позиция да се движим по нататък със следващата вълна вместо да се оттеглим и да я подкопаем. Няма значение кой води вълната докато Лидерът получава славата. Да имаме някакво друго отношение би било смешно, сякаш малкото магаре, което Исус яздеше влизайки в Ерусалим, мислеше, че всичкото това вълнение и поклонение беше за него вместо за Този, Който яздеше на гърба му.

Един от най-великите уроци за лидерство в природата се намира в прелетните водни птици, такива като гъски и патици. Те летят във формата “V” защото водещата птица създава скица, която прави летенето по-лесно за онези, които летят близо зад нея. Обаче, тъй като водещата птица режи въздуха и върши най-голямата работа, тя ще може да стои на върха само за период от време, тогава тя се връща в края на строя и си почива. Това редуване позволява на птиците да споделят товара на лидерството, и всички се възползват от скицата когато другите водят. Ако птицата откаже да предаде своята лидерска позиция на правилното време тя ще започне да намалява скоростта на цялото ято. Онези, които предават своята позиция на правилното време ще имат възможност да си починат докато следват следата на другите, давайки им възможност отново да поемат върха по друго време.

Рядко в църковната история е имало някой лидер на режещото острия за повече от няколко години. Обаче, това е много важно нещо за един лидер да предаде лидерството. За онези, които са отказали, е имало ясна граница в техния живот, отбелязваща точката, при която те спират да вървят по-нататък и започват да атакуват онези, които го правят.

Летящите гъски нямат за цел да бъдат водещата птица, до по-скоро да стигнат до своето предназначение. Всеки път когато нашата собствена позиция стане цел сама по себе си ние ще станем повече спънка за повишението на църквата отколкото лидер. За нещастие, човек може да има голямо влияние и да контролира други хора дълго след като той е загубил истинското помазание за духовно лидерство. Цар Саул е един от най-очевидните библейски примери за този принцип.

Сауловото съответствие, цар Давид, беше един извънреден лидер в своето време, но той имаше мъдростта да разбира границите на своята власт. Когато разбра, че не беше неговата съдба да построи храмът, той започна да събира материали за да ги остави на своя наследник за да направи неговата работа по-лесна. Най-великите лидери не само знаят колко далеч да отидат – те знаят как да приготвят за следващото поколение, и кога да предадат скиптърът.

Резюме

Лидерството е ценен дар. Желанието да бъдеш на режещото острие на това, което Бог прави, да бъдеш в центъра на дейността, е често доказателство, че някой наистина обича Господа и желае да бъде част от това, което Той прави. Това също може да бъде едно от най-гордите и непокорни желания, които можем да имаме, ако нашите мотиви не са правилни.

Правилно е да желаем да избутае тъмнината, да помогнем на тялото на Христос да се изкачи на по-висока земя, но правим ли това за славата на Господа или за нашата собствена слава? Ако не правим това заради себе си ние ще бъдем точно толкова щастливи да приготвим за други да го направят, и да ги аплодираме. Не е ли това, което големият облак от свидетели прави сега за нас.

Да бъдеш на режещото острие, или да бъдеш с групата, с която е, не е най-важното нещо в живота. Когато се изправим пред трона на Бог в онзи велик съден ден, Той няма да смята от колко пробивни движения сме били част. Ние ще бъдем съдени за нашето подчинение, и колко от Неговото подобие сме произвели. В Христос е истина, че най-големите лидери са най-големите последователи. Колкото по-близо Го следваме, толкова повече от славата Му ще виждаме, и толкова повече ще ставаме като Него. Това е есенцията на истинското служение – да бъдем толкова близо до Него, че да станем като Него така че да можем да Го разкриваме.